

Nr 23 maj 2008

Nya Uppslagan

Iben Hjejle
Jonas Åkerlund
Noam Chomsky
Åsa Walldau
Maria Eriksson

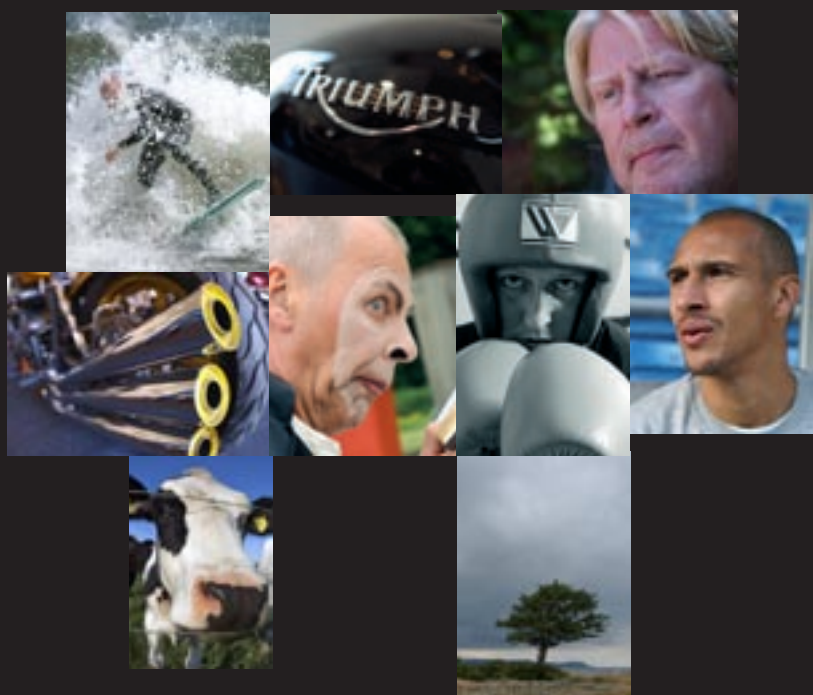
krönikor, recensioner, kult,
och mycket mer...

GRATISTIDNING



grafisk formgivning och foto

mark goldsworthy



0708-223299

www.bopp.se

Nya Upplagan

Nr 23 maj 2008



Chefredaktör och ansvarig utgivare
Lars Yngve
lars@nyaupplagan.se



Administrativt ansvarig Maria Yngve
maria@nyaupplagan.se



Form o foto
Mark Goldsworthy
mark@nyaupplagan.se



Kultur o musik
Thomas Millroth
thomas@nyaupplagan.se



Sport o musik
Graham Bowers
graham@nyaupplagan.se



Skribent
Mikael Håkansson Askaner
mikael@nyaupplagan.se



Skribent o inspiratör
Tord Johnsson
tord@nyaupplagan.se

Vill ni komma i kontakt med redaktionen mejla till
redaktionen@nyaupplagan.se
eller ring: 0733-867666

MEDVERKANDE SKRIBENTER: Lars Yngve, Noam Chomsky, Thomas Millroth, Tord Johnsson, Kenth Olsson, Nils-Ude, Per Arnesson, Frank Olsson, Jonas Jonasson, Joanna Swica, Gittan Jönsson, C-J Charpentier, Mikael Håkansson Askaner, Jan Erik Bornlid, Gunnar Danielsson, Jerry Prütz, Pidde Andersson, Mats Gustafsson, Karl Saxell, David Nettle, Cyril Hellman, John Cassidy, Maria Ericsson, Karl Henriksson, Ronny Carlsson, Olle Wästberg, Joakim Lindengren, Yamo Kawaiah, Åsa M Waldau, Lotta Askaner, Linea Uddenmyr.

FOTO: Mark Goldsworthy, Olof Glemme, Viktor Davidson, Owen Bird, Eric Broms, Mats Gustafsson.

ILLUSTRATIONER: Gittan Jönsson, Madeleine Pyk, Lars Sjunnesson, Gunnar Krantz, Leif Nelson, Pär Lundström Gardh, Peter Thorsén

Typografi: 9/11pt The Serif, The Mix och The Sans av Lucas de Groot

Nya Upplagan använder Apple Computers och Fair Trade kaffe.

Tryck: Bold/Sydsvenskan Tryck AB.

Vill du ha Nya Upplagan hem i din brevlåda varje månad?
Ring 0733-867666 och prenumerera för endast 300:-/år



RS-kontrollerad distribution 19.900 exemplar.
ISSN 1654-0336

Nya Upplagan

Vår bästa tid är nu...



Jag börjar få sommarvibbar-de-luxe nu när motorcykelåkarna plockar fram sina hojar, skejtarna sina brädor, och asfalt, gräs- och grusplaner fylls av bollspelande individer. Det är bara en tidsfråga innan jag går på promenaden och slickar på en strut. Att glassa runt med en strut i sin trut med sin fulladdade iPod – som i mitt fall av någon anledning slumpvis favoriserar Jerry Lee Lewis, *Live At Starclub, Hamburg*, som är ett upplopp med piano – är nämligen det bästa sättet för mig att spendera en solig vårdag på. Själv gillar jag även glassnost och längtar regelbundet efter Top Hat, glassen som inte bara får mig att tänka på Kiviks marknad utan dessutom får mig att minnas de där små tidningarna som hängde väl synliga högst upp i kiosken, och som var själva anledningen till att många gubbar stod och tryckte sina brunstiga näsborrar mot glasrutorna. Minns även Storstrut, som på den tiden jag var liten var så stor att den fick ha en plastpåse över själva glasstoppen. Den finns än, och den har plastpåse, tjat, tjat, tjat. Jag vet, men jag hävdar ändå att Storstrut var mycket större förr.

Jag stannar till och kollar på någonting som påminner om en korpmatch där de hyvlar skenben så att det visslar i benpiporna. Domaren däremot ... ja, jag misstänker starkt att han har hasch i sin visselpipa eftersom han inhalerar och fnissar mer än vad han blåser, och när han väl blåser är det absolut inte i samband med något regelbrott. Efter en period av lokal La Liga-fotboll beslutar jag mig för att gå vidare och passerar på vägen en loppis där ett antal gråaskiga plastprylar samsas med fladdrande mamelucker och lerkrukor med hemmamålade motiv på. Ni gissade rätt, jag köpte ingenting. Värmen och glassen gör dock att törsten blir stor, och inte hjälper det att jag drar ut halslinningen på min t-shirt och blåser ner lite luft, vad jag behöver är en våldsam stor och kall Champis. I samma ögonblick som min önskan uppenbarar sig och mitt struphuvud börjar vandra upp och ner som när Toker joddlar, så försvinner mitt habegär in i en svårhanterlig lättdrycksdepression, eftersom jag inte vill ha kroppsform som Barbapappa till sommaren så sneglar jag olyckligt på min stegräknare (helvetets uppfinning och stavgångens efterträdare) som inte tycks röra sig, eller är det kanske jag? och hoppar därför Champisen. Att ingen uppfinner en varvräknare istället som registrerar hur effektiv hjärnan är? Tänk om man blivit tvingad till att ha en dylik, lika förödande för effektiviteten på arbetet som när jag ville börja spela trummor och till sist hamnade hos en dragospelsspelande farbror som därmed förvandlades

till inspirationens bödel. Med det menar jag naturligtvis inte att min nödvändigtvis hade tickat som en taxameter under en storhelt. Ville bara få det sagt.

Man blir otroligt hungrig av att gå: Mat, mat, mat. Villha-villha-villha. Jag var så hungrig och min sockernivå var så låg att skallen kändes som ett exploderande kålhuvud. En fräsch skaldjursplåtå med honungsmarinerade kvistar uppenbarade sig plötsligt som en hägring mitt på vägen, i detta nödläge tog jag ett hastigt beslut att prova en kebab från en rostig husvagn som garanterat inte fått mer än en rostig plåtfälg i Dunlopguiden. Om den åtminstone hade smakat regummerat gummi! Då snackar vi alltså om kebabben inte husvagnen, för den smakade jag inte på, men såg ut till att ha deltagit i andra världskriget med hängande sladdar, spruckna rutor och några autentiska kulhål. Försäljaren pratade med mig men jag hörde inte vad han sade – kanske till en viss del beroende på att jag inte förstod språket – utan stod helt paralyserad av hans stora valrossmustasch som sakta rörde sig upp och ner och tycktes bilda halmtak åt hans mun. Har aldrig varit förtjust i smaken av blötlagd pappkartong så jag arkiverade den i närmsta papperskorg och hastade in på ett närköp och köpte ett äpple som såg ut att ha gjutits i en form och därefter lackerats häxrött i en Disneyfabrik, smaken var naturligtvis fruktansvärd. Jag gav upp och beställde hem lite tunn mat och valet föll på en pizza med bara ost och en försiktigt diskret skiva tomat. Salladen brydde jag mig inte om eftersom tillbehören är orsaken till att man blir lurad till att gå omkring med stegmätare med ständigt dåligt samvete. Fick föresten genom en riktigt misslyckad släktforskning via sms reda på att en av mina anfäder hade högstatusjobb som katapultskötare under den mörka medeltiden. Misstänker att han hade gott om groupies!

Nya Upplagens medarbetare Cyril Hellman har skrivit en eminent bok om och med Stefan Jarl, som jag sträckläst. Stefan Jarl har alltid varit en förebild på många sätt, inte minst för hans sociala engagemang där kamp, rättvisa och omtanke är nyckelord. Han har alltid gått sin egen väg och gjort det han trott på, aldrig böjt sig för överheten och alltid varit oberoende. En hjälte. Köp boken idag, i morgon är den förmodligen slut. Omtanke är däremot ingenting som man unnar den vidrige Josef Fritzl, snarare livstids halshuggning eller 20 år i elektriska stolen – minst!

LARS YNGVE

ON THE ROAD



EN AV DE MEST INFLYTELSERIKA, sägenomspunna och omtalade böckerna under hela 1900-talet är Jack Kerouacs *On The Road*, som publicerades 1957. På drift fick den heta i svensk språkdräkt två år senare. *On The Road* har beskrivits som beat-generationens bibel. Få böcker har fått en sådan betydelse. Bland andra Bob Dylan och Tom Waits har vittnat om vilken omvälvande upplevelse läsningen var.

Jag söker på nätet upp omslaget till originalutgåvan. Bilden känns långt borta och nära. Huvudpersonens står nonchalant med händerna nerkörda i fickorna på det nya modeplagget bland intellektuella och outsiders, arbetarbyxan jeans. Litet mer å la parisisk apache bär han en randig t-shirt och verkar ha en snusnäsduk knuten runt halsen. Omkring honom strömmar glimtar ur det alternativa liv som målades upp i boken: tjejer, jazzmusik och brass, fast det senare är mycket indirekt antytt på framsidan av boken. För den verkade i en tid där dess livshållning var mycket kontroversiell. Den som vill läsa om den kroken rekommenderas den nypublicerade *Off The Road* av Carolyn Cassady, Albert Bonniers förlag, översättning Per Planhammar. Hon var gift med ingen mindre än Neal Cassady, en man som förkroppsligade the beat generation, och var en del av treenigheten som skildras i *On The Road*: Jack Kerouc alias Sal Paradise, Allen Ginsberg alias Carlos Marx och Cassady under sitt alter ego Dean Moriarty. Carolyns skildring byter perspektiv till vardagens. Hon lärde känna trion 1947. Självt hade hon studerat dans (för Martha Graham!), teater (för Stanislavskij!) och konst. Hon var alltså inte vem som helst, visserligen en amerikansk medelklassflicka, men sannerligen deras intellektuella jämlike. Hennes detaljerade berättelse vittnar om ett annat Amerika, en annan tid och moral. Hon är rörande uppriktig, när hon skildrar hur chockad och upprörd hon blev, då hon kom på Cassady och Ginsberg nakna i sängen tillsammans med den förras första fru. Och det inledande mötet med Neal är underbart i sin oskuldsfulla frigjordhet. Denne hade uppenbarligen bestämt sig för att bryta upp från nämnda tonåriga hustru och knacker på klockan två på natten hemma hos Carolyn. Frankt redogjorde han för sina avsikter att sova hos henne, för han hade ingen ananstans att ta vägen. Efter litet parlamentarande fick han komma in. Hon funderade på var han skulle sova. Soffan kanske? Men han klädde raskt av sig och kröp ner i hennes säng. Och somnade. Där låg hon sömnlös och spänd som en fiolsträng bredvid sin nya bekantskap – som inte ens försökte nudda vid henne. Carolyn skildrar ett USA fyllt av sociala regler, och hon låter Cassady, Ginsberg, Kerouac träda fram som de rebeller de uppfattades som. Men hon har hela berättelsen igenom ett alldagligt praktiskt perspektiv. 1948 gifte hon sig med Neal, dagen efter att han formellt skilt sig från sin fru. Men äktenskapet gungade konstant. På det planet är boken en mardrömskildring. Minsta avsteg från samhällets officiella moral straffades hårt. Hennes skildring hur Neal snärjdes av polisagenter, som provocerade honom att sälja en joint, är skakande. ”Jag stod inte ut längre, tårarna vällde fram. Jag sprang till vardagsrummet och vred mina händer och höll tillbaka de forsnade tårarna. När mannen kom ut slängde jag mig över Neal för att få en enda laddad kyss. Inga ord var möjliga. Jag såg genom fönstret hur de gick mot polisbilen och den sista otäcka bilden esades fast i mitt minne för alltid...”

Hon skriver laddat om en viktig tid. Epoken var en korsväg. Ett slags frihetlighet, en påtaglig vantrivsel i kulturen, en omvärdering av liv och karriär, inget mindre var på programmet. Våra radikala vänner var hänsynslösa mot familjen – men inte mot vännerna och idealen. Carolyn Cassady berättar svidande om de svek hon fick utstå. Outsidern gällde i första hand. Självlet var i upplösning och fanns bara i rörelsen

mellan ovissa punkter. Här ligger något av det centrala i detta mycket individuella uppror. Också då det drabbade andra människor – inte minst Carolyn, som slet med hjältens vardag. Sökandet efter en annan fast punkt än nation, etnicitet, religion, historia är central. Och här tycker jag det är lätt att hänga med, också om jag lider med den starka och ständigt förolämpade Carolyn. Jag värjer mig lika intensivt som hon mot deras grabbighet, självupptagenhet, ansvarslöshet och okritiska romantiska bohemroll. Men – jo, jag måste ändå kapitulera på centrala punkter – kraften i deras individuella uppror blir som grästuvan, där det stora lasset välte. Grabbighet i all ära, men den fullpackade vagn som tippade på tuvan innehöll både gamla mansbilder, patriarkala mönster och diverse annan bråte. För de som sedan levtt och formulerat visdomen från Kerouac-Cassady-Ginsberg har i hög grad varit kvinnor! Alldeles nyss lyssnade jag än en gång på Patti Smiths hypnotiska inspelning Holy med Allen Ginsbergs text från Howl, som är nästan lika legendarisk som *On The Road*: ”Holy my mother in the insane asylum! Holy the cocks of the grandfathers in Kansas!” Inget högt inget lågt finns inget mål inget slut. Men i mellanrummet vilar vår identitet. En viktig insikt. Och, för att leda fram smacket till idag, här och nu, så har jag många gånger suttit i nära samtal med min vän konstnären och filmaren Lisa och resonerat om detta limbo. Att inte höra hemma men i själva rörelsen identifiera sig själv. Där finns inget mål, bara ett slags intighet utsträckt i rum och tid. Varje sinnlig detalj blir då avgörande. ”Everything is holy! Everybody’s holy.” Som i de intensivt fysiska filmer hon gör. Rörelsen över kroppen. Mitt landskap, mitt nu. Skiftande av gestalt. Inget konstant. Plötsligt blir beat-rörelsens pionjärer något mycket mer än pojkaktiga revoltörer från ett diffust 50-tal blått som denim.

Jack Kerouacs Mexico City Blues, som kom ut året efter *On The Road*, har alltid för mig varit litet larvig på grund av programförklaringen på försättsbladet, där han säger sig gärna vilja vara en jazzpoet, som improviserar 242 oförberedda chorus; till allmän beundran. Nå, de här övergivna, aggressiva, negativa, avståndstagande, spottande bluesraderna stiger plötsligt ur ett skum av dåtida sipphet. Och den som hjälpte mig läsa om dem var förstas Carolyn Cassady. Den vardag och nationella överenskommelse om livets essens i USA hon berättar om låter Kerouac i all sin paranoida opålitlighet stå upp som en mycket modig och framsynt människa. Plötsligt ser och hör jag vikten av det oväntade steget åt sidan. Och jag funderar på om det finns någon författare med samma raseri idag som röjer väg? Kanske jag läst för litet, men jag hör bara musik. Patti Smith, Sonic Youth, Kleenex, Sleater-Kinney, Bikini Kill, Julie Ruin... Och jag ser den diffusa rörelsen som från en järnvägsvagn, där den ena stationen efter den andra passerar. Bara min kropp i sitt tillfälliga hörn, bara det nära samtalet tätt intill en annan människa, den intensiva musiken och det accentuerade nuet tillsammans ger en riktig upplevelse av jag, hemhörighet, här. Sökandet efter rötter, på platser, i något man tror är förflutet – när i min kropps utsträckning och mörka samtal hela den viktiga närheten rör sig, eller vad var det han skrev i Mexico City Blues, Jack Kerouac? ”Time’s already happened!” Plötsligt tänker jag på filmer jag sett, där någon sökt, frågat, dragit vidare, undrat – och till sist står där bara omgiven av sig själv. Det var inte en plats hon sökte, men en tid... Någonstans mellan sig själv och sig själv. ”Holy the supernatural extra brilliant intelligent kindness of the soul!” Sammanfattar Ginsberg.

Carolyn Cassady skriver om samma sak men ännu naknare. Det är inte en vacker historia hon berättar, men en underbar.



John Cassady skriver här fyra saker som var mindre kända om hans fader Neal:

- I MOTSATS TILL ALLA KÄNDA RYKTEN** om hur vild han var så hade min pappa faktiskt en familj. Han försökte vara en bra make, far och familjeförsörjare (men den bilden är förstas inte alls lika sensationell eller intressant som den som läsare av Kerouac, Ginsberg, Holmes, Kesey och Wolfe har). Han var egentligen en riktig ”hemmapappa” i själ och hjärta. Det var en sida som inte många kände till, men jag hade turen att få uppleva den.
- NÄR JAG VAR I TONÅREN** började jag förstå att min pappa och hans vänner var lite ovanliga, men inte bara ikoner för ”counter culture” som de har blivit nu. Jag visste redan då att de inte hade tänkt starta någon ”rörelse” utan (och detta säger jag nu till dem som vill höra på) de var bara ”fria tänkare” som kunde finnas i vilket förtryckt efterkrigssamhälle som helst. De älskade och uppskattade all slags konst, prosa, poesi och musik, men också måleri, dans, ja vad som helst. De brukade också ta med varandras personligheter i sitt skrivande, vilket blev mycket uppskattat. De planerade aldrig att skapa ”The Beat Generation”, hippies eller ”Anti-War Movement”. Men jag är glad för att de sådde fröna. Personligen tycker jag att hur förtryckande samhället än var under Eisenhower och McCarthy så är det bara småpotatis jämfört med vad som händer nu. Deras tolerans, medkänsla och kärlek för konsten behövs mer än någonsin nu! (Det är bara min enkla åsikt.)
- EN AV MINA FAVORITHISTORIER** som Jerry Garcia berättade för mig (flera år senare) om pappa är när de var på Acid Test i Los Angeles (1965?). Neal behövde hjälp av Jerry när han skulle backa in bussen på parkeringsplatsen utanför arenan. Jerry sade att han redan var ”hög som ett hus” på LSD och inte kunde hjälpa till så bra. Men han ville försöka. Han sade bara ”backa, backa” ända tills bussen körde på ett trafikljus (den ursprungliga bussen hade en motorcykel fastsatt på ett flak där bak, och en gul skylt med orden ”Konstig last” – klassiskt) och hyvlade av det längs med trottoaren. Jerry sade ”Ojsan” när en polisbil kom runt hörnet. Neal hoppade ur förarhytten och (efter att ha höjt ett ögonbryn åt Jerry som för att säga ”Bra hjälp!”) ställde tillbaka trafikljuset. Han lutade sig mot det med en hand och hade andra handen i fickan och benen korsade som Buster Keaton. Jerry skrattade så mycket att han stod på trottoaren och höll sig för magen. När poliserna pekade på honom och frågade Neal ”Vad är det med honom?”, svarade Neal ungefär ”Han övar bara inför vårt uppträdande här ikväll, vill ni ha biljetter?” Poliserna åkte förvirrade iväg, och Jerry har sagt att han aldrig kommer att glömma Neals föreställning där, han kunde alltid anpassa sig till vad situationen krävde. En annan gång, det var under den berömda bussturen 1964, övertalade han poliserna till att skjuta på bussen åt honom. Och så vidare...
- ETT AV MINA FAVORITMINNEN** är när jag satt mittemot Allen Ginsberg i vårt hem i Los Gatos, Kalifornien, ungefär 1965, och lyssnade på hans historier. Jag var hela 14 år och jag tror att mamma och pappa var i köket och lagade spaghetti. Han sade ”Johnny, vill du veta en hemlighet?” Jag sade ungefär ”Klart jag vill! Berättal”. Allen tittade sig konspiratoriskt omkring och tillkännagav att ”Beatles röker hash!” Jag var lite för ung så jag sade ”Vad är hash?” Jag glömmer aldrig hur snopen han såg ut när århundradets scoop var bortkastat på mig. Det tog förstas inte mer än ett halvår så visste jag allt om det men då var jag fortfarande helt oskyldig. Han fortsatte oförskräckt: ”Dylan och jag träffade dem på hotellrummet efter Sullivans show! Vi lade blöta handdukar under dörrarna så att poliserna i korridoren inte skulle känna någonting (precis som vi alla gjorde senare i high school?) och det var jättekul! Jag frågade ”Vad hände sen?” Han sade att Bob Dylan och John Lennon satt i soffan näsa mot näsa och pratade musik. Bob sade någonting om att ”ni skriver bara svammel – flicka/pojke och sånt skräp – skriv något ’meningsfullt!’” (Nästa dag skrev John ”Norwegian Wood” – behöver jag säga mer?). Allen sade att Paul McCartney gick runt i hotellsviten och såg till att allt han sade skrevs ner på ett block av roadien Mal Evans; ingenting var för oviktigt! Jag kan se det framför mig. Ah, sextiotalet...

En sista anmärkning. Min pappa har öppnat många dörrar åt mig i sitt liv, men jag skulle byta bort allihop mot att få honom tillbaka – tack för mig.

JOHN ALLEN CASSADY

Aldrig spårlös eller försvunnen

”My dear love, I många år har jag djupt fascinerats av din förmåga att förmedla de mest underbara ljud, i de mest underbara situationer. Du är, med din sinnlighet och din perfekta konstruktion – din perfekta tallrik, din precisa arm och din mjuka motor, någon att längta efter... någon att tryggt återkomma till efter frånvaro, lång såväl som kort.

Jag håller av dig! Detta är livslång kärlek och dedikation!”

Det började i ung ålder, förmodligen runt de 6 fyllda, min totala hängivenhet till skivspelarens alla funktioner och dess oändliga variationer i form, men i stort sett med samma funktion och mål: att återskapa redan inspelad musik så naturtroget som möjligt. Jag förundrades över hur katten en snurrande svart plastbits möte med en ytterst liten nål sedan kunde spridas genom tonarm, sladdar, förstärkeri och högtalare till mina öron. Detta är fortfarande ett mysterium för mig. Obegripligt! Många andra saker må vara hur abstrakta som helst, men min absoluta fascination över skivspelarens förmåga att återskapa ljud är bara så gale, underbart, fantastiskt konstant. Mystik och mekanisk verklighet i samma båt! Jag satt med min mors Elvis och Little Richard- ep’s och spelade dem om och igen. Det var så gripande, så entusiasmerande, inget annat hade någon betydelse! Jag var ”torsk” på framförallt Little Richards skrikande och hetsande ”OOOOOO, my sooooouuuuull”. Just denna kombination av upptäckande av musikens kraft och energi och detta mekaniska underverk gjorde mig så



lycklig. Att så tidigt gripas så djupt av något! Men det väckte också ett habegär. Jag ville bara ta bussen ner till stan, gå in på Burmans Musik i Umeå och köpa alla dessa runda vinylskivor med dess fantastiska omslag. Faktum är att intresset för det andra könet säkerligen kom från att titta på fräcka skivomslag med Ohio Players på den lokala skivbörsen, tragiskt men sant! Och denna samlarmani har sedan förföljt mig hela mitt liv. Som resande musiker har jag haft en enastående möjlighet att plocka upp underbar, livsomstörtande, annorlunda vinyl på de mest skilda ställen i världen; New Delhi, Shanghai, Chicago, Berlin, Osaka, Vancouver, Ljubljana,

Orup och Jag, inget fel på ett hedligt kneg

JAG VAR PÅ ARBETSFÖRMEDLINGEN HÄROMDAGEN, behöver ett jobb som betalar brödfödan precis som ?vem som helst?. Efter en titt på min CV, där det bla står att jag försörjt mig som gitarrist i poporkestern The Concretes, utbrister min handläggare; men e inte du känd!!! Han menade helt enkelt att jag inte är en del av pöbeln och han var förvånad över att jag behövde söka jobb. Men gubben ?The times they are changing?, tänkte jag i mitt stilla pöbelssinne.

För idag finns inte många andra alternativ för mig än att ställa mig i pöbelnskön på pöbelns arbetsförmedling och söka ett hedligt kneg.

Varför skulle det vara annorlunda för dig bara för att du sysslar med kultur tankar ni kanske, jag håller med, men jag hamnar dock i lite av en identitetskris.

När jag och Orup blev tillfrågade i tidningen Sonic varför vi gör musik upptäckte jag att jag skulle vilja vara mer som honom.

Musik har aldrig varit ett val för mig, utan något jag måste göra. Det kommer ur mig vare sig jag vill eller inte. Den är en chans att ställa sig utanför utan att ställa sig innanför något annat. I den kan man tala, tänka och kommunicera på ett sätt som inte går att mäta med något annat. Och när jag ställs inför att börja jobba på godislandet och därmed rasera hela min poststjärnestatus eller börja göra mer kommersiell musik som går att sälja till reklam väljer jag helt klart godislandet. Inte fan är det för VOLVO jag gör musik! Musiken räddade mitt liv och har varit den bästa

streck i kanten



LEIF NELSON

Storuman och Simrishamn har alla dammsugits på vinylr i 7”, 10” och 12”s format (jag återkommer senare i NU om alla dessa vinylers påverkan av mitt liv...). *Proceduren:* att omsorgsfullt välja en vinyl att avnjuta, att avlägsna vinylen från dess kartonghem och innerpåse, att försiktigt med vardera tumme i mitten av etiketten och lillfingerarna i kanten av vinylen fästa skivan på den tunga skivtallriken av glas, att omsorgsfullt fixera dess position med en ”skivpuck”, att starta motorn som står separat vid sidan av tallriken, att försiktigt föra den svarta komposit-tonarmen i läge, att sedan låta den handgjorda pick-upen från Schweiz möta ett svarvat vinylspår, att försiktigt skruva den stora volympoden till behagfull nivå, att sätta sig till ro och bara NIJUTA! Denna procedur har jag gjort så oändligt många gånger i mitt liv och jag kommer aldrig att lednsa på att göra detta! Denna livsnödvändiga procedur är min meditativa tillflykt och trygghet.

I dessa tider av digitalt snabbkonsumerande, effektivitetsnoja och stressdyrkand, är det bara så tillfredställande att ha sin skivspelare att luta sig emot, såväl när det blåser isande vindar i livet som när solen lyser (både inne och ute).

Jag är lyckligt lottad som har en fantastisk familj som har förståelse för mina smått perversa böjelser för denna underbara, upplevelseförmedlande maskin med själl

Och vacker är den också...

TEXT O FOTO: MATS GUSTAFSSON

vän jag någonsin haft. Jag tänker aldrig svika den för VOLVOS skull.

När Orup svarar att han ser musiken som ett hedligt kneg och att den är ett sätt för honom att få bekräftelse blir jag röd över hans uppriktighet. Livet skulle vara så mycket enklare om jag var han.

MARIA ERIKSSON



Är detta normalt?

JAG HAR SOVIT MED PEPS, ÄR DETTA NORMALT?

Jag har även sovit med Sveriges lustigaste kvinna i fyra år, är detta normalt? Förra dygnet somnade jag i en utmärkt stol med fotpall, är detta normalt? Tänkte när jag vaknade till att jag skulle flytta mig över till sängen en meter bort, är detta normalt? Ser då att någon redan ligger där varpå jag rasar i golvet, är detta normalt? Reser mig upp och lägger mig på andra sidan av sängen, vilket fungerar alldeles utmärkt tills det att ytterligare en kvinna också vill ligga där. är detta normalt? Samtidigt som jag försöker att sova med två kvinnor som jag älskar på olika vägar, sover den kvinna som jag alltid älskat - i ett annat rum. Är detta normalt? Om någon som läser detta och vet hur man sover normalt, hör gärna av er...

RONNY CARLSSON

FEBERBOKEN

Författare: Stina Aronsson

Förlag: Rosenlarv

SARA LIDMAN SADE EN GÅNG att Stina Aronsson lärde henne att beskriva snö, en icke oväsentlig detalj i Lidmans mäktiga Västerbotten-epos från sjuttio-talet. Någon snö finns det dock inte i nyutgåvan av Aronssons Feberboken. Och hade det funnits någon hade den smält på några sekunder, texten brinner av längtan och åtrå och ett glödande bildspråk.

Känslorna rör en poet som är en av de ledande i landet vid modernismens genombrott omkring 1930. Från sin utpost och isolering i norra Sverige, där hon har fjällvärlden i sikte, flödar berättarjaget, Mimmi, över av kärleksbetygelser i sina brev till den vittbereste litteratören. Känslorna är inte obesvarade men Mimmi anar hela tiden förbehåll för den slutliga hängivelsen. Till slut träffas de också, i Paris, modernismens huvudstad. Mimmis farhågor både besannas och ställs på kant. Ovissheten fortlever, kommer han att kunna älska henne förbehållslöst. Och till slut visar det sig ohållbart, en annan kvinnas företråden föredras av den omsusade poeten.

Feberboken kan också läsas som en uppgörelse med den förhårs-kande inställningen bland modernisterna som tar delar av den litterära scenen i besittning omkring 1930. Aronsson tyr sig visserligen till Edith Södergrans djärva bildspråk men har knappast något till övers för primitivismen och surrealismen och till slut inte heller för deras härförare Artur Lundkvist, som anses vara målet för de febriga känslorna.

Denna Stina Aronsson fick vänta länge på sitt litterära genombrott. Feberboken gav hon ut under pseudonym och det var först efter kriget som hon slog igenom med romanen Hitom himlen (1946) och novellerna Sång till polstjärnan. Feberboken ligger sannerligen inte efter dem i uttryckskraft och intensitet. För den som läst Aronssons senare verk känns debutboken förvånansvärt fräsch. Synd att den inte redan 1931 gav henne den position hon förtjänar.

JAN ERIK BORNLID

HÖNSBOKEN

Författare: Anders Jansson, Nina Östman

Förlag: Prisma



ALLT DU SKULLE VILJA VETA OM HÖNS, men varit för skraj att fråga om... ja faktiskt, om vi nu för ett ögonblick bortser från det faktum att vi inte får någon som helst information om vem som uppfann ägg(a)klockan! Innehållet i denna ambitiösa bok om våra mest älskade fjäderfän (som väl fortfarande får anses vara de enda som kan ligga på ett jobb och ändå få resultat?) är imponerande. Hönsflockar skiljer sig, som tur är – eller tråkigt nog, beroende på hur man väljer att se på saken – en hel del från människoflockar. Alla som är uppväxta på landet har garanterat vaknat av en liden rö tockes kuckelikuande och

sett hönorna vagga fram över gårdsplanen som stora klumpiga husvagnar. För er andra som av någon anledning inte gjort det – än – uppmanas till ett studiebesök/boende på en bonnagår snarast möjligt. Gårdar med höns har oftast paradisiska rabatter; hönsödsel är nämligen rena dynamiten, och precis som alla andra sorters sprängmedel så måste man handskas varligt med det, annars bränner man upp rötterna på växterna. En väl avvägd dos mög under en växt är dock rena krutet för växten. Industrihönans livsvillkor är dock en dystyr läsning. Av ett tjug ägg som äts idag är fortfarande bara ett ekologiskt, men det blir dessbättre fler för varje år. När jag så kommer till avdelningen: löss, möss, parasiter och skorv, börjar det onekligen att klia på hela kroppen, eftersom jag nämligen aldrig glömmmer den gången då jag som liden pågablära lekte i ett loppigt hönshus... Klåda är liksom bara förnamnet! Hönsboken är lättläst, rolig och informativ och av denna får man lära att människan har mycket att lära av höns som har närvaro, lyssnar, iakttar, är väderkänsliga, anpassningsbara, sociala, trivs i grupp och har en förmåga att njuta av naturen. Man skulle faktiskt kunna säga att höns, om uttrycket tillåts, är tuppen! Hönan eller ägget? Ingen vet, kanske är själva hemligheten om hönan som i det gamla ordspråket: Hönan är bara äggets sätt att tillverka ett annat ägg?

LARS YNGVE

Är du nöjd med din bank?

Funderar du på att byta bank så kontakta oss! Vi berättar gärna vad Nordea kan erbjuda just dig. Kanske är det betydligt mer än din nuvarande bank?

Gör det möjligt

Lillevägen 18
Sörvishamn
0771-22 44 88
nordea.se

Christina Nilsson 0414-163 58
christina.m.e.nilsson@nordea.se

Nordea

Musikrecensenten som rockstjärna och plågad poet



LESTER BANGS ÄR DET NÄRMASTE ROCKSTJÄRNA EN ROCKRECENTS KOMMIT. Det finns två bilder av Bangs, musikrecensenten som patetisk rockstjärnewannabe, som röjde på CBGB och slutligen söp och knarkade ihjäl sig. Den andra bilden återspeglas i Cameron Crowes film Almost famous där Bangs spelas av Philip Seymour Hoffman. Bangs framstår som seriös, älskar Iggy Pop, ser mörkt på framtiden i fråga om rock, och ger unge Crowe råd om hur man bedriver journalistik. ”Bli inte vän med dem (artisterna), vi är ocoola. Glöm aldrig det.” Det är två motstridiga men antagligen sanna bilder av samme man.

Bangs var relativt okänd under sin levnad, succén kom efter hans död av en läkemedelsöverdos 1982. Bangs föddes i Kalifornien 1948 men flyttade på 60-talet till Detroit för att läsas gå på college och frilansa som musiksribent. I Detroit fanns dåtidens scen för garagerock och frijazz. Bangs började recensera i en av tidens få musiktidningar, Creem. Han blev med tiden redaktör men flyttade 1976 till New York för att frilansande dokumentera punkrörelsen. Bildlik porrskådisen Ron Jeremy har Bangs blivit något av en oattraktiv Elvis för recensenter. Precis som Elvis var Bangs en obscen provokatör, en väluppfosttrad morsgris, sårbar och egoistisk, utåt drogmotståndare, i själva verket beroende av droger. Precis som Elvis skulle Bangs få efterföljare av varierande kvalitet, faktiskt främst i Europa. Det handlar om musikjournalistik som är narcissistisk, pratig, med starka personliga åsikter och med betoning på njutningsupplevelsen i musiken. I Sverige introducerad av Expressens Mats Olsson och idag representerad i kvällstidningarna medan morgontidningarna vill stå för ett mer analytiskt förhållningssätt. Psychotic... är redigerad av akademikern Greil Marcus, vän till Bangs och ytligt sett hans motsats. Men i Bangs pratighet finns ett analyserande resonemang. Ty Bangs hade sin till synes lättviktiga stil, rejäl koll på politik, konst- och litteraturhistorien och kunde därmed placera musiken i en kontext. Pratigheten och upprepningarna gjorde dock Bangs till en ganska dålig skribent, vilket kan jämföras med författaren Jack Kerouac och gonzojournalisten Hunter S Thompson. De två var viktiga influenser för Bangs. Kerouac liknande Bangs inte bara stilistiskt utan även i attityd, Bangs bar på en personlig övertygelse om vad som var av värde i livet. Bangs och Kerouac läser man för att man gillar deras sällskap, som ett brev från en kompis, och inte för att blandas av disposition, språk eller berättarförmåga. Av antologierna framgår att the Stooges, Lou Reed, Ornette Coleman, Charles Mingus och Miles Davis, satte Bangs på piedestal. Hans förhållande till Rolling Stones och Bob Dylan kan liknas vid ett stormigt kärleksförhållande. Artiklarna i Psychotic, vars första upplaga kom 1987, är rörigt skrivna. Kanske för att mycket i boken publicerats i Creem under Bangs tid som redaktör, alltså saknades redigering. Man behöver inte läsa Psychotic från pärm till pärm vilket är befriande eftersom boken inger motstånd. Det behandlas mycken obskyr garagerock som förvisso är intressant men i längden tröttsam läsning. Den senaste boken, John Morthlands antologi Mainless är mer underhållande. Delsiv för att Miles Davis, Captain Beefheart, Stones och Lou Reed, är i fokus. Därtill innehåller boken lite självbiografiskt i form av reseskildringar. Vidare är språket i Mainless betydligt bättre än i Psychotic, enklare och vassare, de flesta artiklarna är ursprungligen skrivna för New York-veckotidningen Village Voice. Roligt är att Mainless... innehåller en essä om Brian Eno vilken tillsammans med jazzartiklarna visar Bangs bredd. Bangs styrka var att han inte var låst i positioner, i början av karriären sågade han MCs som hype men tog tillbaka det senare. Bangs hade bra omdöme även ifråga om artister han inte gillade, exempelvis David Bowie vars Station to Station han ändå bugade för redan i recensionen. Medan samtiden sågade Stones mästerverk Exile on Main Street skrev Bangs det mest insiktsfulla jag har läst om samma skiva. Det var Bangs som startade den osympatiska trenden med recensent som gör sig rolig på artistens bekostnad. Men det känns aldrig osmakligt ifråga om Bangs. När Bangs kritiserar Dylans skiva Desire intar jag fansets förhållningssätt och tänker vem är Bangs att kritisera Dylan så här: ”Every four years Dylan writes a ”new” protest song, and it’s always about a martyred nigger, and he always throws in a dirty word to make it more street-authentic.../...Dylan doesn’t give a damn about Rubin Carter.../...Dylan merely used Civil Rights and the rest of the Movement to advance himself in the first place. The Times they are a Changin’ and Blowin’ in the Wind are just as much pose as Nashville Skyline”. (Mainless... s. 63) Sedan tänker jag, Bangs har kanske rätt. Att skapa en sådan läsarreaktion är en viktig del av recensentens uppgift. Jämför man Bangs med samtida uppburna recensenter som Marcus, Robert Christgau, Nick Tosches eller Bangs europeiska efterföljare framstår Lester Bangs trots allt som en bättre skribent. Hos Bangs fanns också tvivel på sin egen förmåga liksom det tilltalande draget att han faktiskt älskade musiken han skrev om mer än sig själv.

LESTER BANGS: MAINLINES, BLOOD FEASTS, AND BAD TASTE: A LESTER BANG READER (Editor: John Morthland) Anchor Books (New York, 2003)
LESTER BANGS: PSYCHOTIC REACTIONS AND CARBURETTOR DUNG (Editor: Greil Marcus), Anchor Books (New York, 2003) (första upplaga 1987)

CYRIL HELLMAN

UTOMHUSPROJEKT, HUSÄGARENS STORA HANDBOK

Författare: Leif Qvist

Förlag: Prisma



SÅ FORT VÄRMEN UTOMHUS NÄRMAR SIG LAGOM – det vill säga: en tröja på – polerar alla hobbysnickrande husägare sina hammare och börjar banka på närmsta spik. Sånt imponerar inte på mig. Det är hur lätt som helst att ta lite timmer, några spikar och en såg och sedan bygga något – vem som helst kan göra det. Vad som däremot är svårt är att ta en tupplur i en bekväm hammock medan någon i omgivningen håller på och hamrar och sågar. På omslaget av boken sitter en läbbans stor sticker med texten: Mer än 100 spännande projekt med svensk design. Är det då särskilt spännande att bocka ett hönsnät, spika ihop ett fågelbord, skruva ihop en sandlåda eller tillverka ett rosentorn av träribbor? Inte i min värld i alla fall. Den här typen av böcker är lika obehagliga som spåndoftande slöjdsalar eller ett besök på Panduro hobby. ”Har du fjärrvärme, pelletspanna, oljepanna eller jordvärme”, frågade en försäljare när jag råkade passera hans lastbilsflak föreställande ett källarutrymme. Jag svarade naturligtvis: ”Inget av det, min värme kommer från elementen.” Samma förhållningssätt har jag till den här typen av böcker som man inte kan annat än säga.

LARS YNGVE

"Sverige" är olika saker för olika människor.

FÖRFATTAREN LARS GUSTAFSSON har berättat om hur han på en buss i Östeuropa kom att sitta bredvid en okänd person. De började talas vid och Gustafsson berättade att han är svensk. Medpassageraren utbrast: - Å, ni är från den store Lindströms land.

Den store Lindström? Henrik? Han med biffen från Kalmar Stadshotell? Nej, det visade sig vara en av världens främsta logiker, professor Per Lindström i Göteborg. För medpassageraren var det den omedelbara svenska associationen.

Sverige betyder olika saker för olika människor: Björn Borg och Ingemar Bergman. Raoul Wallenberg och Alfred Nobel. Vasa skeppet och Turning Torso. Genom olika organ, från investerings- och turistfrämjande, till varu- och kulturexport och informationsinsatser lägger Sverige ner åtskillig energi på att informera i utlandet. Det är inget unikt. De flesta

länder gör det, åtskilliga långt mer än Sverige. Och naturligtvis – IKEA betyder mer för bilden av Sverige i andra länder än alla statliga insatser tillsammans.

Kanske har i globaliseringsen tid nationen gått från att vara ett landområde, eller en etnicitet, till att bli ett tillstånd.

När vi undersöker bilden av Sverige – jag sysslar ju yrkesmässigt med sådant – framträder inte Sverige som en historisk eller kulturell stormakt (tvärtom, där anses vi ointressanta; bristen på pyramider och Louvren gör sig påmind). Däremot knyts ett antal värderingar till Sverige.

När Svenska institutet frågat sammanlagt 12.500 i 12 världsstäder anses Sverige leva upp till ideallandet när det gäller följande faktorer:

Är präglat av omtanke och hänsyn
 Har en varm, vänlig atmosfär

Har vidsynta, toleranta invånare
 Är icke-hierarkiskt och informellt
 Är ett land där etnicitet inte påverkar rättigheter

Så vill vi naturligtvis gärna se oss själva, men det är intressant att uppfattningen trängt ut bland människor som aldrig besökt Sverige – eller kanske det är just därför. Och de flesta svenskar vill nog hellre bli förknippade med agaförbud än med slaget vid Narva.

Så visst är Sverige våra minnesmärken, vår natur, våra personligheter. Men ännu mer knyts vi till en knippe värderingar. Sverige har blivit en mental plats, ett ställe att knyta sina drömmar till.

OLLE WÄSTBERG
 GENERALDIREKTÖR, SVENSKA INSTITUTET.

MÅL MÅNADS HOROSKOP

AV O. RAKEL

VATTUMANNEN 20 JAN – 18 FEB.

Allt är precis som vanligt. Grått och trist och tråkigt. Inget roligt kommer att hända den här månaden heller.

FISKARNA 19 FEB – 20 MARS.

Du simmar i samma vatten som du alltid gjort. Du har ambitioner att vidga dina vyer en smula, men tyvärr tillåter inte den lilla ankdammen du lever i detta.

VÄDUREN 21 MARS – 19 APRIL.

Du om nån vet hur det känns att stänga sig blodig mot det samhällseliga motståndet i form av Jante-lagar o.s.v. Men du ska inte tro att du är något.

OXEN 20 APRIL – 20 MAJ.

Att "gå in i väggen" eller "utarbetad" är ord som inte finns i din vokabulär! Men fan vet om inte du skulle behöva lite vila på en låst avdelning på nån trevlig institution för såna som dig!

TVILLINGARNA 21 MAJ – 20 JUNI.

Det är trevligt med sällskap. Vilken tur att du har "Mållgan" att prata med, annars skulle du vara väldigt ensam.

KRÄFTAN 21 JUNI – 22 JULI.

Du börjar redan ladda för höstens vilda jakt efter dig. Numera kan du inte känna dig säker någon tid på året. Dags att gå under jorden helt?

LEJONET 23 JULI – 22 AUGUSTI.

Du har blivit så tröttsam att hela din bekantskapskrets kommer att medvetet att undvika dig under resten av året. Det är inte ditt fel, du bara är sån!

JUNGFRUN 23 AUGUSTI – 22 SEPTEMBER.

På kärleksfronten intet nytt. Känns det igen? Ja, vad säger man... Det ser inget vidare ut på den ekonomiska fronten heller!

VÅGEN 23 SEPTEMBER – 22 OKTOBER.

Du bör noga överväga om du ska fortsätta att läsa detta horoskop. Det är så tragiskt att jag inte ens vågar skriva ut det! Lycka till!

SKORPIONEN 23 OKTOBER – 21 NOVEMBER.

Aldrig förr har du varit så rastlös som nu. Det fullkomligt spritter i benen på dig. Spring ett varv runt stan naken så kanske det hjälper! Om inte så för att glädja din omgivning lite. Den skulle behöva det!

SKYTTEN 22 NOVEMBER – 21 DECEMBER.

Ladda om och sikta in dig på nya mål är vad du skulle behöva göra. Synd bara att det i dagens moderna, rationella och högeffektiva samhälle inte finns tid för sånt. Du hamnar bara på avbytarbanken så småningom.

STENBOCKEN 22 DEC – 19 JAN.

Mitt hjärta blöder för dig, ditt missförstånd gen. Din ödmjukhet förhindrar att du verkligen får den uppskattning du så förtjänar. Dina obehågade, missunnsamma kamrater gör allt för att det ska förbli så. Men det är så det är, att ingen kan bli profet i sin egen hemstad. Tyvärr hindrar detta även att resten av världen får ta del av ditt ljus!

Vems rätt, vems fel - vems ansvar?



PÅR LUNDSTRÖM GARDH



DET ÄR LIKA BRA ATT ERKÄNNA. Det finns saker vi gör och saker vi inte gör som vi inte kan skylla på någon annan. Samtidigt står vi alla olikst rustade i rollen som människa. Enklaster är det med synpunkter och krav på andra och således svårast att se på sig själv. De som arbetar med människors väl och ve kan tvingas eller välja att ta den billigaste vägen och på så sätt skjuta över ansvaret. Du får klara dig på egen hand och gör du inte det får du skylla dig själv. Det billigaste förhållningssättet kan i sin tur grundas på att ingen tar det ekonomiska ansvaret utifrån vad som skulle behövas för att hjälpa en människa på fötter.

En som lägger stor vikt vid vars och ens ansvar är Ann Heberlein. Hon har sina rötter i Bolshög utanför Simrishamn och är teologie doktor och forskare i etik vid Lunds universitet. Heberlein menar att det finns en förödande massflykt från ansvar mitt ibland oss med anmärkningsvärda ursäkten; inför mobbing, vad vi stoppar i oss; hur styrelsebeslut fattas och blind lydnad. Kort och gott *Det var inte mitt fel!* vilket också är namnet på hennes nya bok (ICA bokförlag 2008).

En av slutsatserna från boken är följande citat: "Att saker är utom vår kontroll innebär dock inte att vi är utom kontroll".

Boken är engagerande och stundom provokativ. Heberlein skriver att "det är livsviktigt att reflektera över de egna valen och handlingarna eftersom det är det enda sättet att utvecklas." Var och en kan inte stillasittande nonchalera det

Öppna dörrar, till praktiska och teoretiska utbildningar och praktikplatser för alla äldre, kan vara en väg för dem som står vid sidan av. Men om ingen vill ha dem och ingen vill betala, vart ska de då ta vägen?

Har folk i länder med mindre till minimal trygghet säkrare och friare samhällen?

Fusk och lättja kommer alltid att finnas. Med stora maskor i det sociala skydds nätet finns också kriminalitetens hov där under och tar emot. Hellre en och annan latmask och garantier till trygghet vid behov än trasiga maskhål i nätet. Givetvis löser det inte allt, men med en ekonomisk trygghetsförsäkring för alla utökas valfriheten.

Tillbaka till boken. Det är bra att bli ifrågasatt. Det får en att tänka till och tänka om. Det är också givande då tankegångar sammanstrålar. När empatin och solidariteten lyser i Det var inte mitt fel! – då värmer boken som majsol:

"Ett samhälle där var och en uteslutande intresserar sig för den egna lyckan och den egna välgången fungerar inte. Människor (och de flesta djur) behöver samarbete för att lyckas." Ann Heberlein drar slutsatsen av evolutionen att samarbete lönar sig. "Ekonomiska klyftor, ojämlikhet och orättvisor är inte bra för någon – faktiskt inte heller för 'vinnarna' eftersom orättvisor skapar spänningar, konflikter, frustrationer och våld."

Ett tillägg från min sida angående strävan efter allt mindre pengar till det gemensamma är att vi får en förödande dragkamp mellan unga, gamla, skolor, sjukhus, idrott, kultur, vård, forskning etc. Följden blir motsättningar om varför vi ska satsa på ditt när inte ditt får. Vi behöver både ditt och datt. Flykten från ansvar för det gemensamma – runt det som kortsiktigt inte är kommersiellt gångbart leder till likriktning med minskad mångfald.

Hur ska då de som ännu inte tagit ställning till sitt eller andras liv förhålla sig till det rätta och felaktiga?

"Vad som är fel och rätt är inte blott en fråga om tycke och smak". Ann Heberlein menar att det finns värden som står över religiösa, kulturella, ekonomiska och enskilda åsikter om rätt och fel. "Avsaknaden av mänskliga egenskaper i form av sympati och respekt kan få fruktansvärda konsekvenser. När vi upphör att betrakta varandra som människor värda respekt och sympati är vi illa ute."

Våldtäktsman dömdes till två år i Eslöv



IBLAND FÅR MAN INSPIRATION från de mest oväntade håll. Rubriken ovan fann jag vid en för mig ovanligt noggrann genomläsning av tidningen Nordens tidning, som sedan 1943 ges ut av Föreningen Norden.

Ovanstående är nog ett exempel på hur det anses bra att allting skall gå fort och geschvint, att sedan allt inte blir helt klart och tydligt i sina syftningar spelar mindre roll. Visserligen är väl Eslöv inte en av världens mest upphetsande städer, men inte är den väl en plats som man kan dömas till att befinna sig i?

Nästa exempel är i samma klass, känn på följande: "Körde på älg med motorcykel". Visserligen är den här sortens naturkunskap inte min starka sida men nog hade älgar på Harley-Davidson låtit tala om sig tror jag. I samma alldeles utmärkta nummer hittade jag en huvudartikel som handlade om det internationella polaråret. Internationella år kan man tro är något som samhället sysslat med sedan 50-talet men så visade det sig alls inte vara. Det första internationella polaråret hölls redan 1882-83, sedan 1932-33 och 1958-59. Detta har väl sin poäng men det intressanta här var att det nya polaråret är ett extralångt år, ett blir här två vilket beror på att årets polarår sträcker sig över två år. Det nya polaråret skall bland annat syssla med geopolitiska problem, miljö och minoritetsfrågor och resursproblem. Även antropologer och historiker finns nu med, bland annat skall man studera de industriminnen som finns på Sydgeorgien. Som den mångkunniga läsekretsen säkert vet så var denna gudsforgättna kalla sten mellan Falklandsöarna och Antarktis ett centrum för valfångare för 100 år sedan, och man kan på bilder därifrån se de mer eller mindre intakta resterna från den tiden. Vad har då detta med min lilla vinspalt att göra? Inte ett dugg, utom att jag gillade det och därför mot redaktörens ilska blickar tog mig friheten att breda ut mig över ett angeläget ämne att behärska i det dagliga nyhetsflödet. Däremot har jag hittat ett alldeles utmärkt vin som har fått vår språkkunnige redaktör att för en gångs skull bli intresserad på allvar. Och detta beror på namnet på vingården som heter **SCREW KAPPA NAPA MERLOT 2004** (nr 98011) 149 kr. Ordet screw har flera betydelser i USA och redaktören blandar ihop merlotdruvan med den sydafrikanska vingården Meerlust som till exempel gör **MEERLUST RUBICON** (nr 2026) 209 kr. Men merlot kanske ger mer lust och gör att även redaktören, likt en höna med nedsatt syn (notera glasögonen) kanske någon gång kan hitta ett litet korn. Bortsett från dessa välförtjänta verbala påhopp så är dessa två viner alldeles utmärkta representanter för den nya världens viner. Varför jag framför allt gillar den amerikanska merloten här är att den är så härligt mycket mer kraftfull, balanserad och personlig än vad man brukar förvänta sig från USA. Här kan man tro att man hamnat i Pomerol och i en hyfsat hög prisklass. Så, vill ni ha mycket för pengarna så rusa iväg och beställ den. Nu närmar sig grillsäsongen med betydligt mer frekvent utesittande och då slinker det givetvis ned en del vin till kvällen. Då inställer sig den klassiska frågan, vilket vin med bra och säker smak, gott, gillat av de flesta samt inte alltför dyrt skall jag välja? Många räddar sig med diverse lådviner men det finns alternativ. Ett som jag tror kommer att avnjutas på många terrasser i sommar är **OPS DE LOXAREL**, från 2006, Penedes i Spanien och fås för 79 kr. Vi skall beställa det i veckan och om det håller vad det lovar "Ooops! Det är lätt att missa en billig pärla i horden av fullmatade flerhundrakronorsviner på en så mastig provning som Systemets månads lanseringar. Ops de Loxarel är trivsamt fruktsyrligt och fatig." så kan det bli en sommarhit. Systemet har köpt in 30 000 flaskor så det lär räcka ett tag.

För övrigt så finns det ett nytt Zinfandelvin som har dubbla egenskaper. Dels är det en härligt fruktfylld smakbomb som får de flesta att slicka sig om munnen, dels har det förmågan att än en gång få redaktörens lustar väckta på grund av namnet. Det vin jag menar är givetvis **7 DEADLY ZINS** 2005 (nr 6690) 99 kr.

Rekommenderas varmt med många hälsningar från våren på Falbygden



KESSLERS INSTALLERADE KRIG

DE FÖRÖDANDE ATTACKERNA MOT WORLD TRADE CENTER och de påföljande amerikanska invasionerna av Irak och Afghanistan har påtagligt präglat och förändrat såväl vår världsbild, som den globala geo-politiska situationen. Krig rasar i flera länder, och ingen människa står längre oberörd.

Efter den elfte september med dess efterbörd i framförallt Irak väntade många att dessa händelser skulle sätta avtryck i konsten, att konstnärer skulle bearbeta tragedierna till bilder och skulpturala objekt. Dylika visuella uttryck med rötter i katastrofer har vi mött tidigare, exempelvis i samband med kriget på Balkan som förutom kaos och förödelse också födde installationer, måleri och film.

Konsten – och i synnerhet den moderna – har alltid på olika sätt kommenterat det pågående. Därför är det en aning förvånande att samtiden mellan New York och Baghdad behandlats så sparsamt av dagens konstskapare. Vilket möjligtvis kan bero på att angreppen och de militära aktiviteterna var och förblir alltför traumatiska.

Amerikanen Jon Kessler, född 1957 och bosatt nära det som numera kallas Ground Zero, är en av de få som låtit den elfte september bli utgångspunkt för ett ambitiöst konstnärligt projekt i form av jätteinstallationen *The Palace at 4 A.M.* Där The Palace är liktydigt med Saddams Husseins sönderskjutna huvudpalats.

Kessler, som främst gjort sig känd för sina kinetiska skulpturer där rörelse och rörelseenergi mixas med analoga och digitala bildtekniker, har tidigare bland annat arbetat med teman som spänningar mellan Orient och Västerland. Härefter följde en tioårig konstnärlig tystnad – en sorts blockering enligt honom själv, som nu övergått till motsatsen. Utlöst av de fallande tvillingtornen och USA:s jakt på förmenta massförstörelsevapen.

Kesslers installation är en nedstigning i helvetet. Vi möter blodstänkta väggar och en cirkel formad av fyra gigantiska färgbilder föreställande Bush, amerikanska soldater i Irak, Saddam Husseins demolerade palats – med kristallkronan hängandes kvar från taket, och en naken kvinnokropp med pornografiska förtecken.

Inuti cirkeln finns drygt hundra monitorer som alla visar stillbilder med Iraquanknytning – hämtade från böcker, pressfoton och soldaters nätutlagda mobiltelefonbilder. Parallellt har Kessler dessutom



INSTALLATIONEN THE PALACE AT 4 A.M. ÄR EN HISNANDE HELVETESSKILDNING DÄR KRIGETS FASOR KOMMER NÄRA BESÖKAREN (FOTO: EGBERT HANEKE)

AMERIKANEN JON KESSLER, PROFESSOR VID COLUMBIA UNIVERSITY, ÄR EN AV DE FÅ KONSTNÄRER SOM BEARBETAT DEN ELFTE SEPTEMBER OCH KRIGET I IRAQ (FOTO: C-J CHARPENTIER)



byggt ett antal rörliga modeller som filmas från roterande videokameror i realtid, för att därefter läggas som en lasyr över skärmarnas frusna ögonblick med krigsscener, helikoptrar, gasmasker och krypskyttar.

Effekten blir ett pyramidalt samspel, ett supercollage i labyrintens form – med udden riktad mot det officiella USA:s rättfärdigande förklaringar.

Jag blir sällan imponerad, eftersom jag sett rätt mycket under åren men det här är en av de mest fantastiska upplevelser jag haft av installationskonst; fototekniskt och till innehåll.

Samhällskritik varvas med fantasi, bildspråket bedövar, och helheten är helt enkelt storslagen; får mig att tänka på Sjostakovitjs musikaliska verk tillägnade offren för krigets fasor i Leningrad och Dresden.

Kesslers installation kan ses på Louisiana till den 25 maj. Den som missar utställningen får bläddra boken med samma namn, utgiven av förlaget CHARTA (2007) och tryckt i Italien.

Att USA, och med dem lierade trupper, omedelbart bör lämna sina självpåtagna krigsskådeplatser är ett krav. Som inte är förhandlingsbart.



OLOF GLEMME

Är du nöjd med din bank?

Funderar du på att byta bank så kontakta oss! Vi berättar gärna vad Nordea kan erbjuda just dig. Kanske är det betydligt mer än din nuvarande bank?

Gör det möjligt

Lillevångsgatan 18
Simrishamn
0771-22 44 88
nordea.se

Lena Lowén 0414-163 55
lena.lovén@nordea.se



Ny katalog med 50 spännande arkitektritade hus

Götenehus[®]

www.gotenehus.se | 0411-650 70

Kapten Stofil världens främste bakåtsträvare



KISSTOFFLOR
INGEN MODENYCK

NU ÄR VÄL ända måttet rågat till sin sista potatis! Inte nog med att DN:s kultursidor upplättes till sant trams som modereportage, vilket skedde i söndags. Där står till yttermera visso att läsa hur man numera vill lansera slippers (de ypperliga fotbeklädnader som i folkmun går under benämningen "kisstofflor") som så kallad mode-trend. Jag vill påpeka att jag burit dylika, praktiska, slitstarka och klädsamma fotbeklädnader sedan 1934; det rör sig sålunda inte om någon övergående så kallad "modenyck", utan helt enkelt om kvalitetsmedvetenhet och vanlig hederlig god smak.
MED HOPP OM BÄTTRING



Ett fuktat finger i trendvinden
Säsongens hetaste herrmode

I MIN STRÄVAN efter att få en kvällstidningsbilaga döpt efter mig, fortsätter jag att skriva om mode. Jag hittade nämligen den här fina bilden. Kan det bli trendigare än så här?
Fyra män är församlade. Alla oklanderligt klädda. Två av männen var två av världens bästa människor: Dean Martin och John Wayne. Skit i politik, Wayne var bra! Ronald Reagan är väl lite mer tveksam, men det gjordes bättre actionfilmer när han var president.
Bob Hope kompenserar det mesta med sin föredömliga haka. Nån borde gjort en film med Bob Hope, Bruce Campbell och Brian Thompson - snacka om hakornas krig! Överskurken kunde spelats av Robert Z'Dar, vars huvud till 75% består av haka.
Bilden till vänster har inte mycket med den högra att göra, mer än att Dino är med på den. Men man skulle kunna kalla den "smoking is a dying artform". Det här var inga grabbar som stod och huttrade på trotoaren utanför krogen. PIDDE ANDERSSON



SKÖNHETEN OCH OLUJDET

-hur Hedy Lamarr revolutionerade radioteknologin

UNDER SENARE ÅR har radioteknologin revolutionerats genom den s k spread spectrum-teknologin. I korthet gåt den ut på att signalen byter våglängd oupphörligt enligt ett slumpmässigt mönster och att radiomottagaren är synkroniserad så att den hänger med i frekvensbytena - ett slags Följa John i etern. Fördelen med tekniken är att den lämnar utrymme för nästan hur många radiosändare som helst på ett begränsat antal frekvenser - störningen när två sändares vågar korsas är i det närmaste ohörbar. En värld nerlusad med mobiltelefoner och kommersiella radiokanaler gnuggar givetvis händerna i förtjusning över detta genombrott. Vad inte så många vet är att denna teknik uppfanns av en av Hollywoods ledande glamour girls och en a den europeiska avantgardemusikens enfant terribles för mer än femtio år sedan. 1941, mitt under brinnande världskrig, träffades Hedy Lamarr, allmänt betraktad som världens vackraste kvinna, och George Antheil, illa hörd på fyra kontinenter som avant garde-pianist, på ett cocktailparty i Hollywood. Hedy berättade för Antheil om

en idé hon fått: ett stort problem med radiostyrda torpeder var att fienden kunde pejla in sändarens frekvens och stora den. Heds idé var snillrik i sin enkelhet: om sändaren hoppade mellan radiofrekvenserna kunde inte fienden stora den. Det hon inte kunde komma på var hur man skulle kunna synkronisera frekvenshoppet. Att Hedy intresserade sig för frågan berodde på att hennes första man, Fritz Mandl, var vapenhandlare, och hon hade många gånger hört honom diskutera vapenteknologi med sina affärsbekanta. Mandl sålde vapen till Hitler, och Lamarr var en övertygad antinazist. Antheil funderade några dagar och kom sedan att tänka på självspelade pianon, något han själv hade erfarenhet av - han hade bl a skrivit en konsert för tolv självspelade pianon. Om man hade remсор med stansade hål som löpte i både torpeden och på sändaren och synkroniserade dem med en signal i avfyrningsögonblicket så borde det kunna fungera. Upphetsad ringde han Lamarr och delgav henne sina rön. Den 11 augusti 1942 fick de båda ut patentet (US Patent number 2,292,387) på sin uppfinning, och skickade ett brev där de försökte sporra Pentagon att genast börja experimentera med den nya tekniken. Militärledningen

förhöll sig dock förbluffande kallsinnig. Hedy hörde av sig, och erbjöd sig att personligen åka till Washington för att hjälpa till att organisera arbetet, och fick svaret att hon skulle stanna i Hollywood och hjälpa krigsinsatsen som filmstjärna. Shut up and be pretty, med andra ord. Och här har vi kanske anledningen till Pentagons kallsinne: de tittade mer på uppfinningens omaka föräldrapar än på patentet själv. Uppfinningen kunde förmodligen inte haft en mer olämplig avsändare: en avantgardist och en sexsymbol. Lamarr och Antheil lade projektet på hyllan och fortsatte med sina respektive karriärer. Från Pentagon hörde de inget mer. Kriget vanns utan hjälp från Skönheten och Oljudet. Det var först på femtiotalet som någon inom det militära forskningsetablissemanget upptäckte patentet och började experimentera med spread

spectrum-teknik. Man fann ett nytt användningsområde: den kunde användas för att kryptera radiomeddelanden. I samband med Cuba-krisen 1962 kom spread spectrum-tekniken till användning för säker, hemlig radiokommunikation. På 80-talet lättade Pentagon på hemligstämpeln och man började hitta civila användningsområden för spread spectrum. I mobiltelefoner minskar tekniken inte bara interferensen utan också risken att någon tjuvlyssnar. I Lettland, ett land som inte utmärks av något besvärande överskott på internetserver, använder man spread spectrum för snabb, trådlös internet-access. I framtiden förväntas den kunna revolutionera den kommersiella radiotekniken. Och allt detta p g a ett ovanligt produktivt cocktailpladder i Hollywood för 57 år sedan.
DAVID NESSLE



SVENSKT UNGDOM PÅ GLID-
RAFFEL från 1955. Elof Ahrle driver Danssalongen i DANSSALONGEN (Klubb Super 8)

Detta gör Ahrles hustru svartsjuk. En dag släpps den hemske tuffingen Doggen ut ur finkan. Doggen spelas av Lars Ekborg, så ni fattar ju själva vilken oerhört cool snubbe det här är. Doggen hade tidigare ihop det med Sonja, men nu vill hon förstås inte veta av honom. Det struntar Doggen i, han är en hård karl. Doggen bryter sig in i Danssalongen för att stjäla vad det nu var han skulle stjäla, men då dyker Ahrle upp och spelar en skiva och pratar i mikrofon, så den stöten blev det inte så mycket bevämt med.

Doggen gillar inte att Sonja och Elof Ahrle, som förresten heter Viktor i filmen, är betuttade i varandra, så nu blir det spänning och pistoler. Men mest blir det annat. Till exempel får vi se världsmästarna i jitterbugg uppträda - svarta människor i en svensk film måste ha varit en sensation 1955. DANSSALONGEN är ofta väldigt snygg; svartvitt foto och mycket skuggor. Nalen utgör en bra miljö, och flera av de medverkande ser coola ut - i synnerhet Lars Ekborg. Men nästan alla pratar som i ett typiskt svenskt drama från 50-talet. Det låter fortfarande som om det är 30-tal. Och såhär lät folk in på 70-talet, åtminstone i vissa svenska filmer. Dialog och agerande stämmer inte överens med bilderna. Det är som att se en Bogartfilm där de med teatraliska röster diskuterar förgasare ("Förgasarfilm" var ju en gammal fin svensk filmgenre). Och det händer inte så mycket i filmen. I långa partier får man bara se folk som dansar, och ibland står eller sitter folk mittemot varandra och pratar och pratar - då och då dyker det upp en konstig kvinna som vid ett tillfälle citerar Shakespeare. Det framförs flera jazzlåtar, varav en del är helt okej.

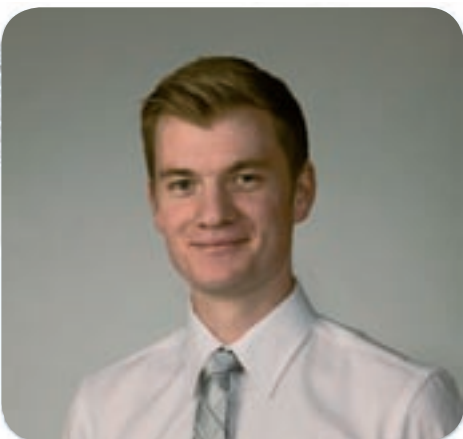
Jag hoppades att detta skulle vara en riktigt tuff, kul och underhållande film, men jag tyckte mest det var småtrist - den första halvtimmen känns som 90 minuter.
PIDDE ANDERSSON



un peu d'air sur terre

www.lacoste.com

Baltzargatan 32 Malmö Tel. 040979795



Är du nöjd med din bank?

Funderar du på att byta bank så kontakta oss! Vi berättar gärna vad Nordea kan erbjuda just dig. Kanske är det betydligt mer än din nuvarande bank?

Gör det möjligt

Nordea

Lilla Torp
Kristianstad
0771-224488
nordea.se

Björn Lodin 044-20 87 07
bjorn.lodin@nordea.se



12 nyskrivna sånger på cd

Gunnar Danielsson

Fest & Rock'n'roll



FOTO: VIKTOR DAVIDSON

JONAS ÅKERLUND ÄR SVERIGES MEST KÄNDE REKLAM- OCH ROCKVIDEOREGISSÖR MED STORA INTERNATIONELLA FRAMGÅNGAR OCH FÅTT FLERA MTV- OCH GRAMMY-UTMÄRKELSER. JONAS ÅKERLUNDS KALENDER HAR INTE VARIT TOM EN DAG UNDER DE SENASTE TJUGO ÅREN VILKET ÄR VÄLDIGT OVANLIGT I BRANSCHEN. ETT NORMALÅR SNURRAR JONAS ÅKERLUND RUNT 30 OLIKA FILMPROJEKT OCH HAR UPPEMOT 250 RESDAGAR PER ÅR. NÄR HAN FYLLEDE FÖRTIO (2005) SÅ ANORDNADES UTSTÄLLNINGEN A JONAS ÅKERLUND EXPERIENCE PÅ DANSMUSEET I STOCKHOLM, DÄR MAN FICK EN DJUPARE INBLICK I JONAS ARBETEN. PÅ STORBILDSSKÄRMAR I SEX UTSTÄLLNINGSRUM VISADE HAN UPP OLIKA TEMAN OCH SIDOR AV SITT 20-ÅRIGA YRKESLIV. ALLA VILL NATURLIGTVIS ARBETA MED HONOM OCH UNDER ÅRENS LOPP HAR HAN UTÖVER VIDEO- OCH REKLAMFILMER GJORT DOKUMENTÄRER, KORTFILMER, CIRKUSFÖRESTÄLLNINGAR, TRE LÅNGFILMER (VARAV DEN SENASTE HORSEMEN, SOM NYSS KLIPPTS FÄRDIG OCH FÖRVÄNTAS DYKA UPP TILL HÖSTEN). VAD HANDLAR DIN KOMMANDE FILM HORSEMEN OM?

Det är en dramathriller som vi spelade in i Winnipeg i Kanada. Dennis Quaid spelar rollen som luttrad polis och ensamstående far som tappar mer och mer av kontakten med sina två söner sedan hans fru gick bort. Han råkar hamna mitt i en utredning av ett fall där han finner en underlig koppling mellan sig själv och de misstänkta i ett antal seriemord som kan länkas till Undergångens Fyra Ryttare. Filmen har en del bibliska beröringspunkter, på samma vis som filmen Seven. Zhang Ziyi (Crouching Tiger, Hidden Dragon) gör för övrigt en fantastisk roll.

DET ÄR VÄL INGEN ÖVERDRIFT ATT PÅSTÅ ATT DU ÄLSKAR FILM?
Nej verkligen inte! Som nyårslofte lovade jag mig själv att jag skulle se en långfilm varje kväll, vilket visade sig vara en omöjlighet och fungerade inte alls i praktiken. När jag arbetar är det så ofta så intensivt att jag är stentrött på kvällarna, så en film kan alltså i själva verket ta fyra dagar att se eftersom jag somnar framför tv:n (skratt). Men jag går så ofta jag kan på bio när jag är i Los Angeles, däremot går jag inte på bio när jag är hemma i Sverige.

HEMMA, SA DU, ÄR SVERIGE HEMMA?
Ja, det får man nog säga, även om jag inte filmar i Sverige. Däremot så klipper jag alla mina filmer i Sverige. Men jag har mina barn i Sverige och de är det viktigaste av allt och jag längtar ständigt efter att få träffa dem. Nu har jag ju även hus i Los Angeles så när jag inte kan åka till Sverige så kommer de över och bor hos mig.

HINNER DU KOPPLA AV OCH VAD GÖR DU DÅ?
– Jag och min sambo är oerhört förtjusta i att äta god mat så vi lägger ganska mycket pengar på att äta och dricka gott.
Jonas har precis avslutat en kortfilm för Justin Timberlakes klädmärke, William Rast, men även hunnit med att göra en reklamfilm till popgruppen Maroon 5:s kommande USA-turné och en video med Kid Rock... och, ja, listan över vad han hunnit med efter det avslutade klippandet av Horsemen kan göras lång.

HAR DU ALDRIG FUNDERAT PÅ ATT DRA NER PÅ TEMPOT?
Nej, faktiskt inte. Jag jobbar bäst när jag har många projekt på gång, gärna under press. Olika jobb ger motivation och föder nya idéer. Ta långfilmsbranschen, den är alldeles för långsam för min del, jag gillar att

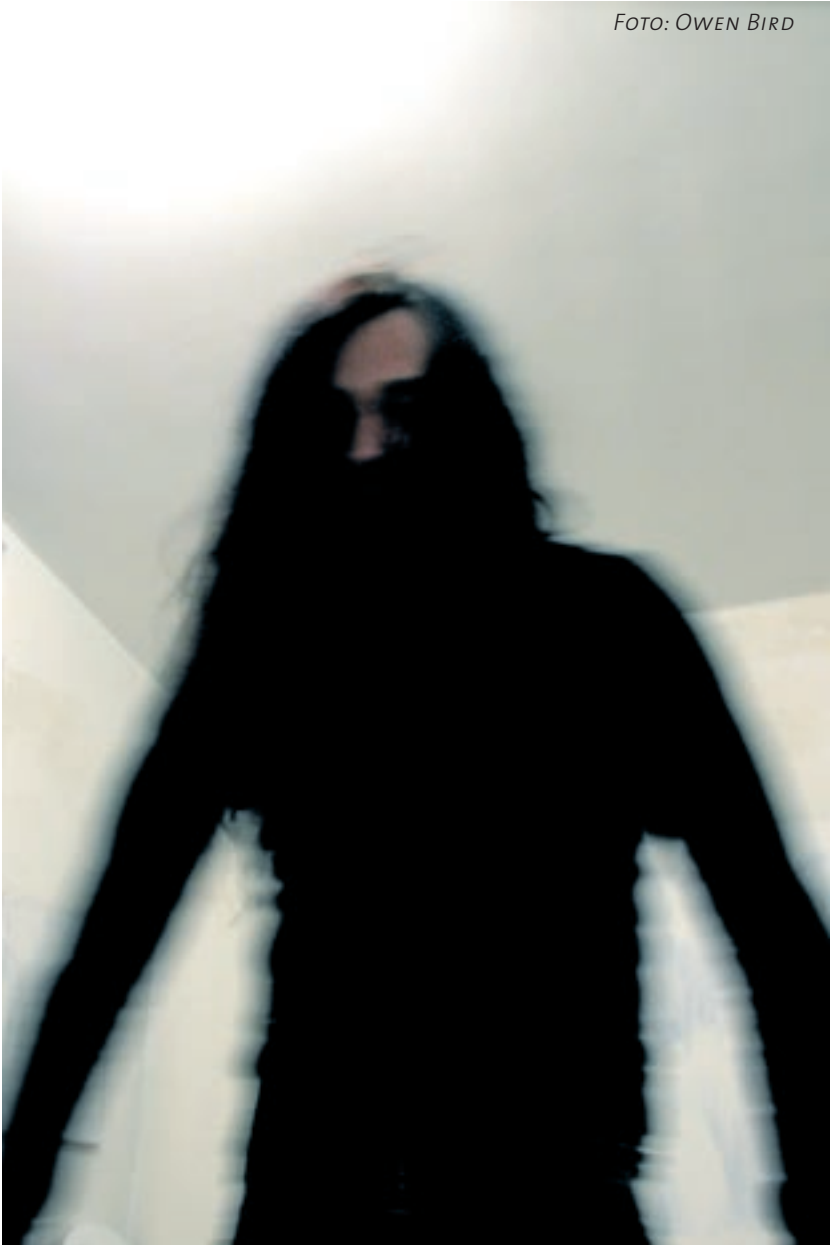


FOTO: OWEN BIRD



FOTO: ERIC BROMS

vara igång. Som regissör till en långfilm så gör man kanske en film vart annat år och det är alldeles för lite för mig. Jag blir rastlös och skriver ständigt nya manus och har massor av idéer.

NÄR DU GÖR MUSIKVIDEOS, ÄR DET NÅGON ARTIST SOM HAR SYNUNKTER PÅ DINA FÖRSLAG?
Inte numera. Kontaktar man mig och vill jobba med mig så vet man vad jag kan och artisterna litar fullt ut på mig. Men det viktigaste är alltid att artisten skall känna sig bekväm i sin roll. Det är ju inte så att jag sätter på någon en clownnäsa bara för att jag plötsligt får ett infall, jag tänker mig in artistens roll och försöker att tolka låten och lyfta fram artisten på ett bra sätt.

FÅR DU IDÉEN FÖRST NÄR DU HÖRT MUSIKEN ELLER TVÄRTOM?
Det är helt olika. Eftersom jag skriver så mycket så har jag ofta en in färdig idé som jag brukar presentera för artisterna, men ibland så "hintar" artisten om hur den vill att det skall vara och ta jag fasta på önskemålet och utgår från det.

ÄR DET LÄTTARE ATT GÖRA BRA VIDEOS OM MAN GILLAR ARTISTENS MUSIK?
Nej, snarare tvärtom, faktiskt. När man gör musik till någon som man är ett fan av så vill man att det skal bli så maxat som möjligt, det begränsar mer än inspirerar. När man gör videos med artister som man inte själv lyssnar på eller uppskattar så fokuserar man bättre på jobbet, och några av mina bästa videos, enligt mitt sätt att se på saken, är just med artister som jag inte själv lyssnar på.

STÄMMER ALLTID SLUTRESULTATET ÖVERENS MED HUR DU TÄNKT DIG?
Det är väldigt varierande. Men av någon anledning så tenderar de man tror allra minst på bli allra bäst! Man lägger till och drar ifrån och resultatet blir därför nödvändigtvis inte alltid det förväntade.

VAD GILLAR DU SJÄLV FÖR MUSIK?
Jag måste säga att det kändes otroligt stort att få göra videos till Metallica eftersom jag gillar dem oerhört mycket. Jag har ju gjort några stycken med dem nu, men det kändes både kul och lite hedrande när Lars Ulrich ringde upp och frågade om jag vill jobba med dem.

FAVORITARTISTER ATT JOBBA MED DÅ?
Madonna och Per Gessle. Dem säger jag aldrig nej till, om jag nu inte tvingas på grund av att jag är mitt uppe i något annat vid tillfället.

VILKEN ARTIST HAR KÄNTS HÄRDAST ATT TVINGATS TACKA NEJ TILL PÅ GRUND AV TIDSBRIST?
Hm... Ingen, får jag nog säga. Jag tycker att jag har arbetat med alla som jag velat. Men visst tvingas jag tacka nej till många förfrågningar, eller inte jag personligen, men jag har ju folk som jobbar och tar hand om förfrågningarna och vet när jag är tillgänglig. Och min agenda är som sagt fulltecknad.

HUR MÅNGA ÄR NI I ERT TEAM?
Min fotograf, kläddesigner, min regi asst., smink, hår, scenograf osv... Jag vill alltid jobba med samma gäng och de flesta är svenskar.

VAD KOSTAR DET ATT GÖRA EN VIDEO MED DIG?
Det varierar och är väldigt svårt att säga. Nu när musikbranschen är rejält i gungning så har budgeten för videos krympt något alldeles kopiöst. Mellan tummen och pekfinger ligger en "normal" video mellan 2-300 000 dollar. Men jag har haft även förmånen av att få göra videos där vi haft en budget på över en miljon dollar, och då har man naturligtvis helt andra förutsättningar.

MEN HAR DU NÅGONSIN TÄNKT TANKEN PÅ ATT DIN KREATIVITET OCH FANTASI SKULLE TA SLUT?
Naturligtvis har jag tänkt på det och undrat vad som skulle hända då? Det är ju liksom det man är mest orolig för. Men faktum är att ju mer jag arbetar desto mer inspireras jag.

LÅNGFILM, ÄR DET DET SOM DU SIKTAR PÅ ATT ARBETA MED FRAMÖVER?
Javisst är det så, det är det som jag alltid strävat efter, jag är en filmlover. Problemet är att långfilmsvärlden är så otroligt långsam. Min plan nu är att göra 3 filmer på fem år. Horsemen tog ett och ett halvt år att färdigställa.

VAD HAR DU PÅ GÅNG JUST NU?
Jag är "attached", till åtta olika långfilmsmanus och av dem är det två som jag brinner för som inte är kommersiella, vilket betyder att de är svårålda. Men jag har bestämt mig för att göra dem så fort det finns ekonomisk möjlighet till det, i övrigt läser jag en hel del manus.

MAN FÅR ONEKLIGEN KÄNSLAN ATT MAN MÅSTE GÖRA NÅGOT KOMMERSIELLT GÅNGBART FÖR ATT KUNNA GÖRA DET SOM LIGGER NÄRMAST HJÄRTAT?
Absolut, så är det, det finns ett uttryck som lyder: En för dem och en för dig själv. Det är efter de premisserna man tvingas arbeta, säger Jonas, lite urskuldande.
Och arbeta lär han inte sluta med på väldigt länge, det ringer hela tiden och suget efter branschens originellaste och mest snillrika filmskapare är enorm. Jonas tillhör de riktigt coola som är är coola utan att bry sig, och tack vare detta blev Jonas rätteligen utnämnd till Sveriges bäst klädde man på Elle-galan. Svart och rock 'n' roll blir nämligen aldrig omodernt, inte personlighet i heller.

LARS YNGVE. (JONAS ÅKERLUND'S PRIVATA BILDER)

JONAS HAR EN ENASTÅENDE KARRIÄR OCH HÄR ÄR ETT PYTTE, PYTTELITET URVAL AV PRISER, FILMER OCH VIDEOS SOM HAN GJORT:
2008 - Grammy – Madonna's NBC Special "The Confessions Tour"
2007 – MVPA Hall of Fame – Prodigy "Smack My Bitch Up"
1998 - Grammy – Madonna "Ray of Light"

KONSTPROJEKT...
A Jonas Åkerlund Experience, Dance museum Stockholm 2005/06
3' Frankfurt Schrin 2004
Media City Seoul 2000
Super Cirkör, live circus extravaganza – Super Cirkör 1998

FILM...
Turn the Page, Short Film - Pettersson Åkerlund
The Hidden , Short Film - Pettersson Åkerlund
Behind Enemy Lines, Short Film – Pettersson Åkerlund / TV4

MUSIKVIDEOS...
Paul Mccartney - "Lonely Road"
Ozzy Osbourne - "Gets Me Through"
U2 - "Walk on"
U2 - "A beautiful day"
Madonna - "Music"
Robbie Williams - "Come Undone"
Madonna - "American Life"
Christina Aguilera - "Beautiful"
Robbie Williams - "Sexed up" m fl.



Är du nöjd med din bank?

Funderar du på att byta bank så kontakta oss! Vi berättar gärna vad Nordea kan erbjuda just dig. Kanske är det betydligt mer än din nuvarande bank?

Gör det möjligt

Nordea

Lilla Torq
Kristianstad
0771-224488
nordea.se

Britt Persson 044-20 87 17
britt.persson@nordea.se



Vi sätter färg på Österlen!

- Tredje generationens målare
- Utför allt inom måleri - ute som inne
- Sprutlackering av köksluckor m.m

Keller & Glenn
Måleri AB

Glenn: 0708-611 818 • www.keller-glenn.se



Kära Hjärtanes!

KÄRA KÄRA HJÄRTANES.
Jag är en kvinna som har ett litet bekymmer. Det är så här att både jag och min man har levt för glada dagar på sistone vilket har resulterat i att vi båda två har lagt på oss några kilo för mycket. Vi bestämde oss tillsammans att vi skulle ta tag i våra liv och gemensamt göra något åt detta. Vi köpte gymkort och sportiga kläder och joggskor och allt man kan tänka sig. Men nu har han ångrat sig, säger att han varken orkar eller bryr sig och skyller på att det helt skulle vara mina viktnojor som spökar och att han bara hållit med för min egen skull. Han har sagt till mig att jag får gärna träna om jag vill, och han undrade om jag inte fick tillräcklig motion när jag går ut i köket för att hämta en öl till honom. Vad ska jag göra?
Rund o go'

Kära Rund o go'! Oj, oj, oj...! Visst kan jag hålla med om att man ska ha en vikt man trivs med men med de kroppsideal vi möts av i dagens samhälle kan det vara svårt att kombinera båda. Mitt råd till dig blir som följer: Träna så mycket du vill. Bli smal och snygg igen. Dumpa soffpotatisen. (Han kan hädanafter hämta sin öl själv) Skaffa dig en snygg, ung och stilig gymnastiktröja som personlig tränare som du i gengäld kan instruera i vad en lite äldre, erfaren kvinna kan! Lycka till med ditt nya liv. Don't look back!
Kära Hjärtanes!



Test-fnisse analyserar

HISTORIA 1:
Två väninnor träffades över en lunch varav den ena sa:
- I morse var jag så tankspridd att jag serverade min man tvåvflingor, istället för cornflakes.
- Blev han arg?
- Ja, han riktigt skummade av ilska.

ANALYS:
Denna lilla lustifikation tar sig undertecknad an med den största af misstänksamheter! Ligga det icke en underton af skadehglädje i de hbåda kvinnornes konversation? Det synes hmgig att det icke kan ställas utom allt tvifvel att dessa båda femininum hkunna hvara tvenne utaf skribentkollegan Kära Hjärtanes lärjungar. Åtminstone hafva hon utöfvat stort inflytande å dessa båda!

HISTORIA 2:
Stabon till bonden:
- Vad är det som hänger på väggen?
- Högaффeln.
- Oj då! Inte visste jag att korna åt med gaffel

ANALYS:
Ha! Återigen hafva vi fått oss förehrvisat stadsbornas föruthfattade meningar om de okultiverade landsbygdborna. Denna lilla historiet spegla huru fördomarna hagla å de metropoliserades sida gentemot de rurala invånarna. Och den förespeglade ignoransen räcka nya htidigare ouppnådda höjder. Hvarför skola icke en hko kunna spisa medelst hverktyg såsom deras tvennebenta gelikar hgöra. En uppsträckning vore å sin plats! Hvet hut!

HVÄL BEKOMME ÖNSKAR EDER ÖDMJUKASTE TJÄNARE TEST - FNISSE



Är du nöjd med din bank?

Funderar du på att byta bank så kontakta oss! Vi berättar gärna vad Nordea kan erbjuda just dig. Kanske är det betydligt mer än din nuvarande bank?

Gör det möjligt

Lilla Torq Kristianstad 0771-224468 nordea.se

Jörgen Borgström 076 116 92 46 jorgen.borgstrom@nordea.se

Nordea



KONST och majrevolt

Gryningen svepte in världen i rosa och guld och naturen ångade av erotik. Från trädkronorna ljud fåglarnas kör, den flätade ihop sig med fiolemas slingrande toner. Vi vandrade eller dansade fram över ångarna rusiga efter nattens festande på Lidingös lantliga baksida, en ganska stor skara killar med långt hår och tjejer i sjalett knuten bak i nacken. Många hade näbbstövlar, vida hemsyddabyxor eller långkjolar från Myrorna. Solen höll på att gå upp, ingen var trött. Urban och Bo-Anders spelade låtar på sina fiole, polskor från Hälsingland och Jämtland, medan de gick, musiken ville aldrig sluta. Jag var förälskad i den ene spelmannen, men också i hela vår ungdom med alla dess löften just denna morgon. Plötsligt hade det öppnats någon slags vision på vid gavel för mig, – för oss: Vi kände att vi var ett VI. Och att jorden var vårt rymdskepp. Och vi insåg att VI, att alla vi människor har en kraft och en frihet att skapa en annan värld än den gamla, som vi är födda i. Och denna stora obetvingliga känsla fick näring ur många bäckar, även ur upptäckten av vår egen traditionella folkmusik, som kunde poppas upp med hjälp nya tongångar, som John Cage, Steve Reich eller elektrifiering.

Det var 1968 i maj eller kanske april. Fyrtio år sen nu. Och jag hade av en lycklig slump råkat födas in i tidpunkten så att jag blev tjugo år och gick på Konstfack 1968. Det kom att prägla mitt liv.

Medan vi bubblade av prat och skratt kom fram till T-banestationen och tåget tog oss i en rusig båge över himlen genom soluppgången över Stockholms alla broar och natten övergick till dag nöp tillvaron tag i oss med sitt allvar och vi lovade varann att aldrig glömma eller svika denna stund. Nu skulle vi förändra världen, tillsammans, och inget skulle hindra oss.

Löften är till för att brytas och framtiden blir aldrig vad vi tänker. Det var ju en lång och svår – om än spännande, väg.

Dock! Denna brytningstid blev en vändpunkt och en milstolpe i Sveriges nutidshistoria.

Ungdomsrevolten och vänstervågen bidrog starkt till den totala kursändring som banade väg för det Moderna samhället. Så mycket gammalt hade hängt sig kvar, vi har idag nästan tappat bort bilden av hur det egentligen var.

I år kommer naturligtvis mycket böcker, minnesskrifter och debatter om -68, för vi behöver titta oss i backspegeln för att få syn på historien. Utan den synen förstår vi inte samtiden.

Mina föräldrar, som ju präglade mig, var födda på 20-talet, på landsbygden liksom de flesta andra svenskar. Vårt land var ett agrart, tillstängt land med förstelnade strukturer där barnen fördes in i givna fällor, allt var liksom förutbestämt. Så många rädslor härskade. Klassförtryck! Aga. Skam. De äldre styrde över de yngre, överklass styrde över underklass, ignorans och brist på respekt för människan präglade det sociala livet. Rasideologi levde kvar. Att vara sjuk var skamligt. Att vara fattig likaså. Ingen förståelse för det sociala arvet. Män dominerade över kvinnor på ett sätt som sas vara en Guds ordning.

Men vi flyttade in till städerna, där kunde idéer födas och utvecklas och förändringar påbörjas. Vi organiserade oss på nya sätt. Vi lade steg för steg grunden för välfärdsamhällets idé. I det urbana livet uppstod nya kulturer. Jazzmusik och rock. Kvinnorna gick framåt.



Krigen, det första och det andra världskriget hade satt sina fruktansvärda spår i Europa. Militarismen var ett spöke som överskuggade allt. Individerna var så liten och maktlös. Det dröjde innan den lilla världen, den skyddade vrån av försök till Tomtebolycka öppnade sig och lät sina barn springa ut i frihet och pröva sina krafter.

Nu var en ny situation – drygt två decennier efter krigsslutet och år av Nürnberggrättegångar och jakt på krigsförbrytare.

En stor ungdomsgenerationen fick högskoleutbildning. Det skapades nya perspektiv och ideal. Vietnamkriget, Algerietkriget pågick, men studenterna i väst vågade protestera. Pacifistiska tankegångar spreds. Hellre sitta i fängelse än att bli militär och försvara denna världsordning av imperialism. Atomkriget var det stora hotet. Atombomben var ett vansinnigt vapen som skulle kunna förgöra hela jorden. Men de nyvaknade unga sade NEJ till upprustningen. Vi ville inte ha den kalla tidens kalla mekaniska maskinvärld.

Vad ville vi? Leva vårt liv utan rädsla. Utan auktoriteter. Utan orättvisor. Leva ut vår sexualitet, ha kul. Njuta. Klä oss på nya sätt. Skapa ny musik, nya filmer, ny arkitektur.

Men i de innersta vänsterkretsarna, de som skulle visa vägen för förändringarna. Där grytorna kokade av revolutionära tankar. Där det sjöd av global optimism. Där i det magiska ögonblicket av Möjlighet – brast det.

De ledande männen, för det fanns inga kvinnor där, som skulle vara avantgarde, visste inte HUR. Istället blev det en huggsexa och en förgörande maktkamp mellan olika fraktioner, som inte hade några större meningsskilligheter. Och de vägvisare som återstod var de gamla dammiga kommunistiska auktoriteterna, Stalin och Mao – det blev en nedsläckt återvändsgränd där många nedslagna och mörbultade brinnande hjärtan förlorade sina illusioner.

Längtan efter att vara ett VI, med höga ideal, kraschade i första flygförsöket.

Att tänka själv var för svårt. Att tugga själv var lättare.

Men när vi idag ser oss omkring har vi ändå en helt annan värld. Och vi har fått vara med om den resan.

Det kommer nya vårar. Gå nu ut och känn livets pånyttfödelse...



tema: **vakna!**
BORLÄNGE 23–25 JUNI

DAGS ATT VAKNA!
Peace & love presenterar tre temadagar fulla med skapande verkstäder, seminarier, debatter, föreläsningar, estradpoesi, poesinatt, sagokväll, nycirkus och mycket mer!

FÜHRERN
Spansk nycirkus som berör alla sinnen!

Möt **Ingela Wall**, en av Sveriges mest framgångsrika estradpoeter!

POESINATT
Suzanne Brögger, Jacques Werup
Bob Hansson, Curt Hillfon
Lill-Marit Bugge, Stina Berge m fl

För fullständigt program och mer info, besök hemsidan!
www.peaceandlove.nu

FIDELITY

VI HAR SETT IBEN HJEILE SPELA JOHN CUSACKS FLICKVÄN LAURA I FILMATISERINGEN AV NICK HORNBYS HIGH FIDELITY, OCH I SVERIGE ÄR HON KANSKE FRAMFÖR ALLT KÄND FÖR SIN ROLL I SERIEN ANNA PIHL, DÅR HON SPELAR ANNAS VÄN OCH KOLLEGA MIKALA. I DANMARK ÄR HON MEGASTJÄRNA OCH HAR MASSOR AV ROLLER PÅ SITT CV. IBEN HAR NYSS AVSLUTAT INSPELNINGEN AV EN KOMMANDE DANSK STORFILM SOM HETER FLYKTINGEN OCH INNAN DESS HAR HON SPELAT JUDISK PARTISAN I DEN KOMMANDE AMERIKANSKA FILMEN DEFIANCE. I DAGARNA BÖRJAR HON INSPELNINGEN AV DEN POPULÄRA DANSKA SERIEN KLOVN, SOM SKRIVS AV HENNES KÄRESTE CASPER CHRISTENSEN. SERIEN ÄR INNE PÅ SIN SJÄTTE SÄSONG. DET ÄR FULLT UPP FÖR DANMARKS INTERNATIONELLT MEST KÄNDA STJÄRNA. ATT IBEN ÄR STOR I DANMARK GÅR KNAPPAST ATT TA MISTE PÅ. NÄR HON KOMMER PROMENERANDE TILL VÅRT MÖTE STANNAR FOLK UPP, VISKAR OCH PEKAR, OCH INNE PÅ KAFÉET BLIR FOLK LITE LÄTT RODNANDE NÄR DE UPPTÄCKER ATT IBEN FINNS I LOKALEN. VI GÅR IN PÅ ROBERTS CAFFEE I KÖPENHAMN ÖVER EN LÅNG FÖRMIDDAGSFIKA.

Hon har star quality, Iben. Hon är dessutom enkel, vänlig och okomplicerad att prata med. När vi står och väntar på vår beställning kan jag inte låta bli att fråga henne om hon inte någon gång ångrat att hon tackade nej till rollen som Arwen i Sagan om ringen-trilogin, en roll som de flesta skådespelare skulle ha offrat en arm för?

– Nej. Det hade blivit alldeles för jobbigt för familjen att resa runt under en så pass lång tid, och när jag dessutom fick veta att det var otroligt kallt och att skådespelarna tvingades till att gå upp klockan två på natten för att sminka sig och klistra fast örnen, så känner jag att jag gjorde rätt val. Men jag har sett filmerna på dvd och konstaterar att de gjorde ett hyfsat jobb utan mig, säger Iben och skrattar.

Vi går en trappa ner och sjunker ner i varsin fåtölj.

MAN FÅR ONEKLIGEN EN KÄNSLA AV ATT DU ALDRIG TVINGATS KÄMPA SPECIELLT HÄRT FÖR ATT FÅ JOBB. – Det stämmer. När jag var yngre brukade jag ödmjukt hävda att jag bara hade haft turan att råka finna mig på rätt ställe vid rätt tidpunkt, men naturligtvis så handlar det även om ett visst mått av talang.

Det kan man väl lindrigt säga... – Jag minns från barndomen att jag aldrig hade några drömmar om att bli skådespelare, men jag minns också att jag var bra på att uppträda och berätta historier, så på det viset har jag alltid vetat att jag var ganska bra på sådant. Men det var först när jag var 17 år som jag insåg att man faktiskt kunde söka in på en scenskola i Köpenhamn! Jag hade hört talas om skolan men inbillade mig att det bara var barn till kändisar eller sådana som blivit upptäckta på gatan som gick där. Men så gick det upp för mig att man faktiskt kunde tjäna pengar på att spela teater. Min far och jag levde i olika kollektiv, och i dessa bodde det en massa olika teatergrupper som tränade in olika pjäser. De köpte en liten bil och åkte runt med peruker och kostymer och spelade upp pjäserna på skolor och teatrar, och det var ju så jag trodde att det var (skratt). Hade jag inte blivit antagen så vet jag inte vad jag skulle ha gjort. Skådespeleri är det enda jag kan. När det då visade sig att det faktiskt fanns en teaterskola som jag blev antagen på så... ja, det kändes helt otroligt att jag skulle få chansen att utbilda mig inom någonting som jag faktiskt var ganska bra på. Åren på skolan var otroligt roliga och ibland kändes det som om: "Hey man, hur lätt kan det vara?" Men när det väl var dags att lämna skolan och träffa den riktiga teatervärlden var jag faktisk ganska rädd.

DET ENDA DU KAN ÄR VÄL TILL ATT TA I, DU HAR EN BRA SÅNGRÖST OCKSÅ? – Tack. Tänker du på min inspelning av Den första gång jag såg dig?

JA, MEN ÄVEN DIN VERSION AV NUT BUSH CITY LIMITS! – Ah... har du hört den? Det var ett av de få tillfällen som jag tackade jag till att medverka i ett fånigt program där kändisar uppmanas att göra något som de inte är kända för. Jag ställde upp på det eftersom man kunde donera pengar under programmets gång till förmån för cancerforskningen.

TROTS ATT DU VAR LITE RÄDD ATT LÄMNA SKOLAN SÅ GICK DET JU BRA ÄNDÅ!

– Tja, men jag var ganska omogen när jag var färdig med utbildningen och spenderade de närmaste tio åren med att spela roller som jag inte riktigt ville göra, vilket i sin tur gjorde att jag en dag kände att det fick vara nog och att jag inte längre hade någon lust till att fortsätta med teater. Jag mådde riktigt dåligt ett bra tag och funderade mycket på mitt liv. Som konstnär och skådespelare kan man inte skylla på någon annan än sig själv. Men som tur var hade jag goda vänner som stöttade och uppmuntrade mig genom att påpeka att det alltid finns jobb för sådana som mig. Dessutom träffade jag människor som jag kunde lita på och som ville hjälpa mig med karriären och vara delaktiga i den konstnärliga processen. Tack vare min roll i Søren Kragh-Jacobsens dogmafilm Mifunes sidste sang, fick jag en inbjudan till Berlins filmfestival där jag träffade Stephen Frear som erbjöd mig rollen som Laura i High Fidelity, och därefter har det blivit flera roller i utländska filmer.

ÄR DET SVÅRT ATT SE SIG SJÄLV PÅ FILM?

– Jag måste säga att Flyktingen, som kommer i februari nästa år, är jag oerhört positivt kritisk till. Jag måste säga att med den filmen har både jag och regissören uppnått precis det vi ville med filmen. Och det är jag oerhört glad över, eftersom en del av mina senaste projekt inte blivit som jag önskat.

MEN DET HANDLAR VÄL OCKSÅ TILL EN DEL OM ATT VARA TRYGG MED SIG SJÄLV?

– Absolut. Men jag tycker att det har kommit med åren. Jag tyckte det var oerhört besvärligt att vara 25 eftersom man är så osäker, så jag måste säga att jag är otroligt glad över att vara 37, det är en ålder som klär mig mycket bättre (skratt).

DET FAKTUM ATT DU FICK BARN ÄR KANSKE EN BIDRAGANDE ORSAK TILL DIN PERSONLIGA UTVECKLING!

– Definitivt, allt är inte längre: "jagjagjag", man skiftar centrum, även om man naturligtvis ändå fortfarande kan vara lite egoistisk och självupptagen emellanåt. Men ditt universums centrum är förflyttat till en annan och barnen är alltid viktigast. Jag fick barn som ganska ung, och om jag ska ha fler barn så gläder jag mig över att ha blivit äldre och med den erfarenheten.

PRECIS VAD JAG FUNDERAT PÅ ANGÅENDE SAGAN OM RINGEN, TACKAR MAN NEJ TILL EN SÅDAN ROLL SÅ MÅSTE MAN VARA OTROLIGT TRYGG I SIN VRKESROLL. – Ja, det var jag också. Jag hade precis varit iväg i USA åtta veckor och spelat in High Fidelity och haft min lille son med mig. Självklart var han tvungen att åka hem emellanåt vilket innebar att jag inte såg honom på sammanlagt tre veckor och det ville jag inte uppleva fler gånger. Det hade jag inte klarat av. När jag väl kom hem från det jobbet bestämde jag mig i samma ögonblick jag såg honom, att aldrig mer låta jobbet

hålla mig borta från mitt barn så länge. En av de roliga sakerna med små barn är ju att vara med dem, att lyssna på deras historier, att se på deras teckningar och att helt enkelt vara tillhands för dem, och det kan man ju inte om man tvingas vara borta hela tiden.

SJÄLV VILL JAG ALLTID VARA HEMMA!

– Haha, ja, det är ju det jag menar, men i mitt yrke är det tyvärr inte möjligt. Själv har jag nyss varit tre månader i Litauen, en intressant upplevelse, och spelat in en amerikansk film som kommer till jul och heter Defiance med Daniel Craig och Liev Schreiber i huvudrollerna. Filmen handlar om polska judar som klarar sig under andra världskriget. Jag har en liten roll i den och spelar tillsammans med tio engelska skådespelare judiska partisaner. Jag har naturligtvis flugit fram och tillbaka under tiden, men direkt när jag kom hem startade inspelningarna av Flyktingen, så det var bara att packa om väskan och flyga till Paris.

ÄR DET STOR SKILLNAD PÅ ATT GÖRA FILM I HOLLYWOOD JÄMFÖRT MED HÄR HEMMA?

– En otroligt stor skillnad. Det råder en strikt hierarkisk ordning i Amerika, och de har en enorm respekt för stjärnorna. Trots att man umgås som ett kollektiv när man filmar så är stjärnorna i Amerika verkligen stjärnor. De har ju inga kungligheter i USA och därför sätter de idrottsstjärnor, musiker och skådespelare på piedestaler.

EXEMPELI

– Vi ett tillfälle då vi skulle göra en scen i en film och allt var förberett med ljussättningen och smink, stod vi och väntade på att stjärnan skulle infinna sig. Jag frågade personalen var han blev av? "Han förbereder sig inför rollen" fick jag till svar. Efter en timmes väntan gick jag till skådespelarens trailer och knackade på och frågade var han blev av. Då låg han med benen uppe på bordet och tittade på tv i lugnan ro. Ingen i personalen vågade säga till honom! Jag är van vid att det går undan när man filmar och att man har ett jobb som ska göras. Men annars måste jag säga att de amerikanska skådespelarna överlag är oerhört professionella när de arbetar.

FÖREDRAR DU ATT FILMA UTMOLANDS ELLER HÄR HEMMA?

– Svårt att säga. Här hemma går det snabbt och man har inte så mycket tid till att förbereda sig för de olika tagningarna. Folk har en tendens att springa runt omkring och prata och skrika under förberedelserna, vilket gör det svårt att koncentrera sig på sitt jobb, och ska man då spela in en scen då man måste stå och gråta mitt på Rådhusplatsen, så är det inte alltid det lättaste. Samtidigt råder det en skön kollektiv stämning när man spelar in här hemma. I utlandet får man däremot en egen trailer och kan i lugn och ro förbereda sig inför varje scen, oavsett hur liten roll man har så kommer alltid folk och frågor om man önskar något, så visst är där en stor skillnad. Men naturligtvis uppskattar jag både och...

SJÄLV GILLAR JAG DANMARK OCH TYCKER ATT NI HAR EN MYCKET SKÖNARE ATTITYD, NI ÄR MER AVSLAPPNADE.

– Jo, det har du nog rätt i, vi är väl "Nordens latinos" (skratt). Danskarna är, enligt en brittisk undersökning, de som är mest nöjda med sina liv. Danskarna anser att det är viktigare för dem att få tillbringa mer tid med vänner och bekanta än att få tjäna mera pengar. Det är sympatiskt. Samtidigt kan jag ibland efterlysa den strukturen som ni har i Sverige.



DU ÄR RIKTIGT POPULÄR I SVERIGE OCKSÅ, HUR TYCKER DU OM ATT ARBETA I SVERIGE?

– Det är det bästa, jag lovar. Alla tycker det är spännande att jobba i Sverige eftersom allt är mycket välorganiserat. Dessutom är det otroligt roligt att man inte är rädd för att låta unga regissörer regissera istället för att enbart använda etablerade. Det skulle aldrig hända här i Danmark. Till och med svenska äldre skådespelare uppskattar att bli regisserade av unga förmågor, det förstod jag när jag gjorde rollen som drottning Sofia Magdalena i Klas Östergrens tv-drama Gustaf III:s äktenskap. Det var en otroligt god stämning under inspelningarna.

TROTS ATT DU GJORT SÅ MYCKET ÄR DU FÖRMODLIGEN FRÄMST KÄND I SVERIGE FÖR DIN ROLL SOM MIKALA I ANNA PIHL.

– Ja, jag vet att serien blivit otroligt populär och har sålts till hela Norden och även till Tyskland. Jag gillade rollen som Mikala. Till början var hon en tuff, vålsminkad och streetsmart tjej med glimten i ögat som gärna skojade med kolleger. Det som gjorde karaktären så intressant var att hon dessutom hade en del svagheter och brister, som senare gjorde att hon hamnade snett.

JAG INBILLAR MIG ATT DET BLIR FLER AVSNITT AV ANNA PIHL!

– Nej, jag tror faktiskt inte att det kommer att göras fler. Det var en oerhört intensiv inspelningsperiod för alla inblandade och inspelningarna upptog all tid för alla involverade – alla var helt slutkörd efter varje säsong. Lönen man får för den typen av projekt står inte i proportion till det arbete man tvingas lägga ner. Det är tyvärr så att man får mer betalt för två biroller i en amerikansk film än vad man får för fyra huvudroller i danska produktioner. Detta gör ju också att man gärna söker sig till mindre, utländska roller, eftersom de kräver betydligt mindre jobb vilket underlättar för privatlivet.

Jag tillhör dem som inte trivs med att komma hem och bara byta resväska och därefter ge sig i väg ut igen. Köpenhamn är min fasta punkt i tillvaron.

DU GILLAR SVERIGE, NÅGOT PÅ GÅNG?

– Mmm... Jag kan faktiskt avslöja för Nya Upplagens läsare att jag har fått ett riktigt bra manuskript och ett anbud om att medverka i en svensk film till hösten, ett erbjudande som jag just nu överväger, men mer än så kan jag inte berätta.

ÄR DET I SKÅNE?

– Nej, det är i Stockholm.

DU ÄR EN AV FÅ SKÅDEPELARE SOM UTTALAR DIG POLITISKT.

– Ja, jag tycker nog att jag kan använda mina omtalade "15 minuters berömmelse" till något vettigt. Jag tycker att mycket är fel med den nuvarande regeringen i Danmark. Ta bara till exempel sjuksköterskornas löner! Det är ju inte klokt att man jobbar med människor, som är det viktigaste vi har, men får en lön som man knappast klarar sig på, helt sjukt. Jag var och tog emot ett barn- och ungdomspris för ett tag sedan och där uppmnade jag ungdomarna till att äta ekologiskt och rösta långt till vänster, när de fick rösträtt.

DU ÄR DESSUTOM MILJÖAMBASSADÖR FÖR TOYOTA.

– Ja, som kändis får jag naturligtvis förfrågningar hela tiden om att medverka i olika projekt, och just i detta fallet tycker jag att det är ett bra sätt att medverka – och dessutom påverka – andra till att tänka på det där med miljön. Trots att det är en miljöbil så handlar det inte om en popcornsoftande traktor med stor skorsten som körs på rapsolja. Det är en liten fräsig kärra. Man hoppas ju dock i framtiden på att de får fram bra elbilar så vi slipper alla utsläpp.

GÅR DET ATT KÖRA IFRÅN SKVALLERPRESSEN OCH PAPARAZZIS MED DIN MILJÖKÄRRA?

– Usch... ja, det gör det. Jag pratar inte med dem, jag är helt ointresserad av vad de skriver. I början försökte jag att vara vänlig och prata med dem men med tiden insåg jag att det inte var någon idé eftersom de bara vill utöva en sorts makt över människor. Det är oerhört tråkigt att så många köper skräpet och läser allt fabricerat skvaller.

DU BLIR IGENKÄND DIREKT DU GÅR UT, HUR OFTA BLIR DU EGENTLIGEN FOTOGRAFERAD?

– Ja du, ganska ofta! Vanligtvis har jag ingenting emot att folk fotograferar mig, bara de frågar först och inte bara springer fram och tar en massa bilder med sin mobiltelefon. Jag har gammaldags värderingar och tycker om att hålla på dem. Vi måste ju ta ansvar!

GENERELIT SETT, ELLER ÄR DET NÅGOT SPECIELLT DU TÄNKER PÅ?

– Det gäller allt ifrån miljön till att respektera andra människor. Ta som ett exempel bara sättet som många tilltalar andra! Det är skrämmande att höra hur många yngre vräker ur sig dumheter mot andra som om det är helt naturligt. Det är inte okej. Jag tror att om alla hade jobbat ett tag inom värden så hade vi respekterat varandra i samhället på ett annat sätt. Vi måste ju se till att ta hand om våra barn, gamla och sjuka, det som socialdemokratin en gång i tiden stod för, men dessvärre inte gör längre, tyvärr, säger Iben eftertänksamt, innan hon tittar på klockan och upptäcker att hon strax har ett nytt möte inbokat med sin manager.

Vi går ut på gatan och möter värvärmen i Köpenhamns gamla kvarter och Iben försvinner in i folkmyllret på väg mot nya roller.

TEXT: LARS YNGVE. FOTO: MARK GOLDSWORTHY



Att vara dansnödig i rymden

HUR FÖRBEREDER MAN SIG INFÖR EN INTERVJU MED PATRICK NELSON, EN AV TVÅ RYMDÄVENTYRARE I ELEKTRONBANDET NEUROBASH? HAN HAR PRECIS AVSLUTAT ETT MUSIKALISKT RYMDÄVENTYR TILLSAMMANS MED RALPH LUNDSTEN SOM ÄR EN AV SVERIGES MEST KÄNDA KOMPOSITÖRER, TILLIKA FRAMGÅNGSRIK FILMSKAPARE OCH KONSTNÄR SEDAN 60-TALET. JAG TOG PÅ MIG MIN STAR TREK DRÄKT OCH BESTÄMDE TRÄFF MED PATRICK EN KALL KVÄLL I MITTEN AV MARS.



STÄMMER DET ATT RALPH LUNDSTEN TILLSAMMANS MED DIG OCH EWAN KELLEY I NEUROBASH GJORT EN RYMDRESA? Ja, det kan man nog påstå. Vi åkte iväg tillsammans i början av oktober 2006 och kom hem först i december förra året. Jag måste säga att det var en mycket annorlunda rymdresa som slutade med att vi upptäckte en helt ny planet, döpt till Nelson. Den fick sitt

namn efter noshörningsbebisen Nelson om det är någon som kommer ihåg honom.

MENAR DU PÅ ALLVAR ATT NI VARIT UTE I RYMDEN? Det beror på hur du definierar det! Visst har vi varit ute i rymden, men kanske mer på en mental nivå än på en fysisk. Vi har med hjälp av våra elektroniska maskiner och datorer utforskat universum, resan blev till ett riktigt rymdäventyr som vi lyckats få ner på ett album kallat *The Naked Moon* and *The Virgin Sun*. Så på sätt och vis har vi varit ute i rymden, man kan säga att vi i själva skapandeprocessen har försökt behålla ett utifrån perspektiv.

DU MENAR SOM EN RYMDVARELSE SOM TITTAR PÅ JORDEN? Nej, mer som en människa som tittar rakt upp bland stjärnorna, satelliter och planeter istället för rakt ner i asfalten eller betongen.

FINNS DET INTE RISK ATT MAN FÅR NACKSPÄRR OM MAN TITTAR RAKT UPP I HIMLEN? (Skratt) Jag har inte själv haft sådana problem men du har en poäng, att resa ut i rymden kan vara ett farligt äventyr! Men det är nog minst lika riskabelt att gå här på jorden och titta rakt ner i marken hela tiden. Risken finns att man inte ser dörren och istället går rakt in i väggen, jag har hört att det är många människor som gör det nu för tiden.

KAN DU BERÄTTA OM NÅGRA JOBBIGA STUNDER UNDER RESAN, DET LÅTER SOM ETT KOMPLICERAT ÄVENTYR? Det har varit övervägande positiva stunder, men visst har det också förekommit en del mörka dagar. Vi upptäckte en hel del mörka hål där ute kan jag berätta (skratt). Vi råka ut för en del problem inledningsvis. Ralph skickade analoga kompositioner som vi byggde vidare på i vår datorbaserade studio. Eftersom materialet saknade bpm-tal, d.v.s. antal takslag per minut, så uppstod problem för mig och Ewan när vi skulle jobba vidare. Ralphs kompositioner rörde sig steglöst upp och ner i tempo vilket gjorde att vi hade stora problem att hitta takten. Detta komplicerade själva arbetsprocessen men tillslut kom vi tillrätta med problemet. Jag måste säga att resultatet tillslut hoppar, studsar och svänger riktigt bra. Det är nästan så man bli dansnödig. **HUR KÄNNS DET ATT BLI DANSNÖDIG?** Det är ett ord som Ralph uppfunnit från början och som jag tycker beskriver hur albumet låter på ett mycket bra sätt. Att bli dansnödig är lite som att man både vill och inte vill dansa. Eller rättare sagt, man vill dansa men man kan inte för att rytmen är helt förvirrad (skratt). Du vet, som när du är kissnödig på stan men du hittar ingen toalett. Du vill inget hellre än att kissa, men det går inte. När du sedan väl hittat en toalett är det otroligt skönt att lätta på blåsan. Nu vet du hur det är att vara dansnödig (skratt).

HUR DET KOM SIG ATT NEUROBASH BÖRJA DE JOBBA MED RALPH LUNDSTEN? Vi frågade Ralph om han ville producera vårt kommande album, men det var han inte intresserad av. Däremot frågade han oss om vi var intresserade av att göra ett album tillsammans, på den vägen är det. När man tittar i backspegeln så har det varit en otroligt spännande och lärorik resa. Vi har tvingat oss att lyfte på blicken, vidga våra vyer och utmana oss själva. Vi har också lärt oss fantastiskt mycket av Ralph, inte bara att musik kan svänga utan bpm-tal. Jag blir nästan dansnödig när jag tänker på det.

AV: YAMO KAWAIAH. FOTO: DAN NIELS.

Albumet *"The Naked Moon and The Virgin Sun"* släpps 6 oktober och är skrivet av Ralph Lundsten och Neurobash. Materialet kommer framföras live för första gången i Berlin den 9 maj.



7 364 ÅRS GARANTI PÅ ALLA VÅRA PRODUKTER!

(Förbehåll för framtida isstider, vulkanutbrott och andra klimatförändringar.)

GIJTRGRUS
MURGRUS
PUTSGRUS
FYLLNADSGRUS
DRÄNERINGSGRUS
RÖRGRUS
KABELSAND
FILTERGRUS
RIDBANEGRUS
SANDLÅDEGRUS
DRESSINGSAND
STORSTEN
TRÄDGÅRDSSTEN
KULLERSTEN
NATURSINGEL
MATJORD
STENMJÖL
MAKADAM
SINGEL RÖD, VIT

SOFIELUST
NATURGRUS & STEN

Våra öppettider är **6.30 - 15.30**
0414-231 77, 070 - 669 50 25

Strax utanför Östra Vemmerlöv mot Gladax.
Skiljatt Sofielust Grustag.



C-J Charpentier - vars kortprosa fått omdömen som *"Man mår förbannat bra i C-J Charpentiers sällskap"* (Kristianstadsbladet) och *"elegant skrivna, koncentrerade och stilistiskt sparsmakade texter"* (Bibliotekstjänst) - kommer nu med en ny bok!

Den här gången glider han på sin Harley-Davidson genom Holland och Belgien, med avstamp från den totalt charmlösa rastplatsen Hazeltonk - en gigantisk yta fem sekunder från belgiskt territorium. Det är den varma hösten 2006 och C-J bränner på, omvärd av extremhögers valpropaganda. Genom till synes livlösa samhällen och vidare till första världskrigets massgravar i Flandern. Följt av en belgisk stad i Nederländerna. Innan han på resans sista dag blir bortjagad av holländsk polis från en egenartad kommun befolkad av kristna fundamentalister.

Hazeltonk Express är en roadmovie, en "vägroman", med många bottnar där samtiden genomsyras av historia och barndomsminnen. Medan författaren funderar om valutor, kaffeautomater, rasism, ortnamn och traktens själ.

NOAM CHOMSKY KOMMER EN DEMOKRAT ATT FÖRÄNDRA USA:S MELLANÖSTERNPOLIKTIK?

NÄR VICE PRESIDENT DICK CHENEY nyligen tillfrågades av ABC News korrespondent Martha Raddatz om de opinionsundersökningar som visar att en stor majoritet av amerikanerna är motståndare till kriget i Irak, svarade han "Och..."

"Och... bryr du dig inte om vad det amerikanska folket tycker?" frågade Raddatz.

"Nej", svarade Cheney och tillade som förklaring: "Jag anser inte att man ska vika av från den utstakade kursen bara för att det förekommer fluktuationer i undersökningar om den allmänna opinionen."

Senare förklarade Vita Husets talesperson Dana Perino hans uttalande. På frågan om huruvida allmänheten ska informeras svarade hon:

"Ni har fått den information ni ska ha. Det amerikanska folket får information vart fjärde år, det är så systemet är uppbyggt."

Det är korrekt. Vart fjärde år får amerikanerna välja mellan några kandidater vars åsikter de inte delar, och sedan ska de hålla tyst.

Allmänheten håller inte alls med om detta – de förstår tydligen inte den här teorin om demokrati.

"81 procent anser att regeringsmedlemmarna 'bör ta hänsyn till vad opinionsundersökningarna visar' när de ska 'fatta viktiga beslut', eftersom detta gör att de får en uppfattning om vad folk tycker", rapporterar PIPA, Program on International Policy Attitudes, i Washington.

På frågan "om de anser att 'valet är det enda tillfälle då folkets åsikter ska ha inflytande, eller om våra ledare även mellan valen bör ta hänsyn till den allmänna opinionen när de fattar beslut", svarade så mycket som 94 procent att regeringsmedlemmarna bör lyssna till den allmänna opinionen mellan valen."

Samma undersökning avslöjar att folk inte har några illusioner om hur mycket deras åsikter respekteras: 80 procent "anser att landet styrs av några få stora intressegrupper som bara tänker på sig själva", inte "på vad som vore bra för hela folket".

Bushadministrationen har med sitt gränslösa förakt för den allmänna opinionen placerat sig långt ut på den radikala nationalistiska och spekulativa ytterkanten av det politiska spektrumet. Därför har de fått utstå kritik från den mera konventionella politiska mitten av hittills överträffad art.

En demokratisk presidentvalskandidat går förmodligen mera mot den politiska mittennormen. Men det politiska spannet är smalt. Det är svårt att utifrån Hillary Clintons och Barack Obamas uttalanden se någon större anledning att förvänta sig betydelsefulla förändringar i Mellanösternpolitiken.

IRAK

Det är viktigt att komma ihåg att ingen av de demokratiska kandidaterna har uttalat sig principiellt emot invasionen av Irak. Med det menar jag den typen av protest som alla uttalade när ryssarna invaderade Afghanistan eller när Saddam Hussein invaderade Kuwait: ett fördömande grundat på att aggression är ett brott – faktiskt det "värsta internationella brottet", vilket fastslogs i Nürnberggrättegången. Det var ingen som kritiserade dessa invasioner bara som ett "strategiskt misstag", eller som att man deltog i "ett annat lands inbördeskrig, ett krig (som de) inte kan vinna" (Obama respektive Clinton angående invasionen av Irak).

Kritiken mot kriget i Irak handlar om kostnader och misslyckanden; så kallade "pragmatiska skäl", en hållning som anses vara realistisk, seriös, måttlig – när man pratar om brott som begås av Väst.

Bushadministrationens, och förmodligen även McCains, avsikter beskrivs i den PrincipeklARATION som Vita Huset offentliggjorde i november 2007. Det är en överenskommelse mellan Bush och den USA-stödda Nuri al-Maliki-regeringen i Irak.

Enligt denna deklaration får USA:s styrkor stanna i Irak på obestämd framtid för att "avskräcka främmande makter från angrepp" (fast det enda angreppshotet i den regionen utgörs av USA och Israel; förmodligen är det inte detta man menar), och för att främja den inhemska säkerheten. Men man skulle naturligtvis inte främja säkerheten för en regering som avvisar amerikanskt herravälde. I deklarationen förbinder sig också Irak att underlätta och uppmuntra "flödet av utländska investeringar till Irak, i synnerhet amerikanska investeringar". Det är ett ovanligt skamlöst uttryck för imperialistisk vilja!

Kort sagt, Irak förblir en beroende stat och samtycker till permanenta amerikanska militära installationer (de kallas "beständiga" i det byråkratiska nyspråket). Landet prioriterar också USA när det gäller vem som ska få tillgång till och investera i deras enorma oljetillgångar. Det är ganska klart att dessa är de mål som USA hade med sin invasion, och det var tydligt för alla som inte lurades av den officiella förklaringen.

Vad ger det demokratiska partiet för alternativ till den rådande ordningen? Alternativen klargjordes i mars 2007 när representanthuset och senaten godkände demokraternas datum för trupptillbakadragande. General Kevin Ryan (pensionerad), docent på Belfer Center of International Affairs vid Harvarduniversitetet, analyserade demokraternas förslag för tidningen The Boston Globe.

Enligt förslagen får presidenten lov att göra avkall på de begränsningar som finns med i samma förslag, "i den nationella säkerhets intresse". Detta, skriver Ryan, är att lämna dörren vidöppen. Trupper får vara kvar i Irak "så länge som de utför någon av följande tre uppgifter: försvarar amerikanska anordningar, medborgare eller truppsstyrkor, bekämpar al-Qaida eller internationell terrorism, eller utbildar irakiska säkerhetsstyrkor".

Med "anordningar" menas bland annat de enorma amerikanska militärbaser som byggs runt om i landet, samt USA:s ambassad. Ambassaden är en självförsörjande stad i staden, inte alls som en vanlig ambassad. Inget av dessa stora byggprojekt har planerats för att de ska överges.

De andra förslagen är också öppna. "Förslagen bör uppfattas som nya uppdrag för våra trupper" säger Ryan i sin summering. "Kanske är det en bra strategi – men inte ett tillbakadragande."

Det är svårt att se någon större skillnad mellan demokraternas förslag den 7 mars och de förslag som Obama och Clinton presenterat.

IRAN

När det gäller Iran anses Obama vara mer måttfull än Clinton. Och hans motto är "förändring". Vi tittar på vad han säger.

Obama förespråkar en större vilja att förhandla med Iran, men inom de vanliga begränsningarna. Hans åsikt i frågan är att han "skulle kunna ge ekonomiska incitament och möjligen lova att inte försöka åstadkomma en "regimförändring", om Iran slutar lägga sig i Iraks angelägenheter och samarbetar kring terrorism och frågor om kärnkraft och kärnvapen", samt slutar att "uppträda oansvarigt" genom att stödja shiitiska beväpnade grupper i Irak.

Vissa frågor inställer sig genast. Hur skulle exempelvis vi amerikaner reagera om Irans president Mahmoud Ahmadinejad sade att han kanske skulle lova att inte försöka åstadkomma en "regimförändring" i Israel om de upphörde med sin olagliga verksamhet i de ockuperade områdena och samarbetade kring terrorism och frågor om kärnvapen?

Obamas måttliga åsikter ligger långt åt det militanta hållet, jämfört med den allmänna opinionen. Detta faktum går, som så ofta, obemärkt förbi. Liksom alla de andra möjliga kandidaterna har Obama genom hela sin valkampanj hävdat att USA måste hota att attackera Iran (standardfrasen är "håll alla vägar öppna"). Det är ett brott mot FN:s deklaration om mänskliga rättigheter, om det nu är någon som bryr sig. Emellertid är det en stor majoritet av amerikanerna som inte tycker som Obama: 75 procent vill hellre att man ska skapa bättre relationer med Iran. Siffran ska jämföras med de 22 procent som stöder "förtäckt hot", enligt PIPA. Alltså är alla kvarvarande kandidaters åsikter i den här frågan rakt motsatta tre fjärdedelar av de amerikanska befolkningens. Man har noggrant studerat amerikaners och iraniers åsikter om kärnkraft och kärnvapen. I båda länderna vill en överväldigande majoritet att Iran ska ha samma rätt som alla länder som har undertecknat Ickespridningsavtalet: att ha kärnkraft men inte kärnvapen. En lika stor majoritet stödjer etablerandet av en "kärnvapenfri zon i Mellanöstern som innefattar både de muslimska länderna och Israel".

Mer än 80 procent av amerikanerna vill att alla kärnvapen överallt ska förstöras – något som alla stater med kärnvapen är skyldiga att göra enligt lagen, en lag som Bushadministrationen officiellt har avvisat. Och naturligtvis instämmer iranierna med amerikanerna i kravet om att den amerikanska regeringen inte bör komma med militära hot utan istället skapa normala relationer.

Vid ett möte i Washington i januari 2007, när PIPA:s opinionsundersökningar publicerades, sade kärnvapenexperten Joseph Cirincione, ansvarig för nationell säkerhet och internationell policy vid tankesmedjan Center for American Progress (och Obamas rådgivare), att undersökningarna visade "att både det amerikanska och iranska folket har sunt förnuft, (och att) de har förmågan att höja sig över sina egna ledares retorik och propaganda och söka förnuftiga lösningar på några av de mest avgörande frågorna" som de två länderna står inför. De företrar pragmatiska, diplomatiska lösningar.

Det finns goda skäl att anta att Pentagon är motståndare till att attackera Iran, även om vi inte har tillgång till intern information därför. När amiral William Fallon den 11 mars avgick som chef för det amerikanska överkommandot och ansvarig för Mellanöstern, tolkades det allmänt som ett resultat av att han motsatte sig en attack. Förmodligen delas hans åsikter generellt av det militära befälet.

I rapporten National Intelligence Estimate från december 2007 står det att Iran inte har haft något program för kärnvapen sedan 2003, när man försökte nå en omfattande överenskommelse med USA, och misslyckades. Rapporten kan tyda på att underrättelsetjänsten motsätter sig militära aktioner.

Det finns många osäkerhetsfaktorer. Men det är svårt att se några konkreta tecken på att en president från det demokratiska partiet skulle kunna förbättra situationen särskilt mycket, och ännu mindre hur hon eller han skulle kunna närma sin policy till vad det amerikanska folket och hela världen tycker.

ISRAEL OCH PALESTINA

Presidentkandidaterna har inte heller gett oss någon anledning att förvänta en positiv förändring i Israel–Palestinafrågan.

På sin webbsida skriver Obama, kandidaten som står för "förändring" och "hopp", att han "absolut stöder" relationen mellan USA och Israel, och anser att vår viktigaste och mest obestridliga förpliktelse i Mellanöstern måste vara att värna om säkerheten för Israel, USA:s starkaste allierade i Mellanöstern".

Det är ju glasklart att det är Palestina som har mycket stora säkerhetsproblem, till och med problem med att överleva. Men palestinierna är inte en "stark allierad". På sin höjd skulle de kunna vara en mycket svag allierad. Därför behöver man inte bry sig om deras svåra belägenhet, i enlighet med den tillämpade principen att mänskliga rättigheter i stort sett bestäms av hur mycket makt och vinning de ger, eller om de tillfredsställer USA:s ideologiska behov.

På webbsidan framstår Obama som en superhök i Israelfrågan. "Han tycker att man aldrig bör ifrågasätta Israels rätt att existera som en judisk stat." Det står ingenstans att han tycker att länders rätt att existera som muslimska (eller kristna, eller vita) stater "aldrig bör ifrågasättas".

Obama vill att USA ska öka sitt stöd "så att man ska kunna prioritera de ekonomiska behoven (för militär och ekonomisk hjälp till Israel)". Han betonar också kraftfullt att USA inte får "erkänna Hamas om de inte avsäger sig sitt främsta mål – att eliminera Israel". Ingen stat kan erkänna det politiska partiet Hamas, så han måste mena regeringen som Hamas bildat som ett resultat av ett fritt val som "misslyckades" och därför är olagligt, allt i enlighet med den rådande elitistiska uppfattningen om vad som är "demokrati".

Och det verkar inte vara intressant att Hamas flera gånger har efterfrågat en tvåstatslösning, i likhet med den internationella överenskommelsen som USA och Israel avisar.

Obama ignorerar inte palestinierna: "Obama anser att det är bra både för palestinierna och för israelerna om de palestinska familjerna får ett bättre liv." Han hänvisar också till två stater som existerar sida vid sida, en referens som är tillräckligt vag för att inte kunna skapa några problem för USA:s och Israels hökar.

För palestinierna finns det nu två möjligheter. En är att USA och Israel överger sin gemensamma avvisande politik som de haft de senaste 30 åren och accepterar den internationella överenskommelsen om en tvåstatslösning, i enlighet med internationell lagstiftning och desutom i enlighet med vad majoriteten av Amerikas befolkning vill. Det är inte omöjligt, även om de två avvisande staterna jobbar hårt på att det ska bli omöjligt.

En andra möjlighet är den som USA och Israel faktiskt redan håller på att genomföra. Palestinierna blir utlämnade till sitt Gaza-fängelse och till områden på Västbanken, i praktiken helt åtskilda från varandra av israeliska bosättningar och enorma byggprojekt. Det blir som ett fängelse då israelerna tar över Jordandalen.

Emellertid kan omständigheterna förändras och kanske även presidentkandidaterna med dem. Det skulle gynna både USA och Mellanöstern. Det kanske kan bli så att den allmänna opinionen inte marginaliseras och lätt avfärdas. Den koncentration av inhemsk politisk makt som till största delen formar politiken kanske inser att deras intressen bäst tjänas av att göra gemensam sak med Amerikas folk, och med resten av världen. Bättre än om man godtar Washingtons hårda linje.

Distribuerad av The New York Times Syndicate
Texten är hämtad från PERILOUS POWER: THE MIDDLE EAST AND U.S. FOREIGN POLICY av Noam Chomsky och Gilbert Achcar.
(FOREIGN SKYFOTER om lingvistik och politik har nyligen samlats i "The Essential Noam Chomsky", utgiven av Anthony Arnone från New Press. Chomsky är professor emeritus i lingvistik och filosofi vid Massachusetts Institute of Technology i Cambridge, Mass.)

ÖVERSÄTTARE LOTTA ASKANER BERGSTROM



Tron gör mig trygg

JAG ÄR LYCKLIG I MIN TRO PÅ GUD! JAG ÄR GLAD ATT JAG FANN TRON PÅ JESUS! HOPPET OM TRON PÅ ETT LIV EFTER DETTA BETYDER ALLT FÖR MIG!

Och just för dessa, mina åsikter, kan jag bli betraktad som en fullständig dåre. Ja, det är faktiskt sant att man blir sedd som en idiot - eller åtminstone mindre förständig individ - just för att man säger att man tror på himlen, Bibeln och Gud. Självklart har inte alla människor en negativ syn på troende, men det är en allmän attityd - helt klart.

Varför är det så i Sverige? Varför verkar det som om nästan vilken åsikt, idé eller livsstil som helst kan vara helt okej, men inte tron på Gud?

Nu syftar jag inte på den allmänna synen på Knutby. "Den galna lilla sekten" i Uppland - som blev den informationen svensken fick genom media. Jag menar inte heller åsikter om bilden av den där "Kristi Brud" som pumpades ut. Självklart finns all rätt i världen att tycka att det är idioti. Det tycker jag också! Att den livsstilen är galenskap. Alltså, den livsstilen som målades ut om mig och min församling.

Men jag skulle vilja dra det ett steg till. Eftersom det inte fanns någon sanning i hur församlingen i Knutby beskrevs, och eftersom det inte gick att få stopp på tokerierna. Lögnerna som blev en sanning för de allra flesta som hängde någorlunda med i media. Allt det gör att jag undrar om det inte ligger andra faktorer bakom.

Fördomen om den som tror på Jesus! Eller hur är det egentligen med synen på "tron på Jesus" i svensk åsikts och religionsfrihet? Är vi så vidsynta som vi hävdar?

På nära håll - extremt nära - har jag själv fått bevittna människors totala okunskap om vanlig, klassisk kristendom. Tron på livet efter detta, himlen, tron på att Gud hör bön osv.

Medan många chockades över hur det var i den "lilla galna sekten" i Knutby, så förfasades jag själv över hur människor så lätt lät sig påverkas till att tro på något som var uppåt väggarna missvisande.

Fast det är klart, det stod ju i tidningarna! Det talades om det på TV. Till och med i FAKTAPROGRAM! Utan tvekan måste man köpa informationen om Knutby!

Att man skämdes och mädde illa av de brottsliga gärningarna som några personer utförde i sammanhanget, det är fullständigt begripligt. Mord och mordförsök. Bedrägeri och lögn. Avskryvart!

Men det kunde ha stannat där!! Faktum är att det är sådana händelser man tyvärr kan följa i nyhetsflödet i stort sett varje vecka. Varför skrevs det så ohejdat mycket? Nu inte i huvudsak om mordet på min syster, men väl om mig och församlingen. Ja, nu kanske de allra flesta personer i vårt land glömt bort allt som skrevs och sades. Numera vill man inte "höra talas om Knutby."

Det förstår jag! Men jag förstår inte varför man inte ville inse och ta till sig att det som tapetserade Sveriges

löpsedelstationer i närmast ett år - det var falska budskap. Uppdiktat!

Man sa att vi i församlingen och i synnerhet jag, lurade människor genom manipulation. Att jag skulle vara farlig...

Vem manipulerar?
Vem luras?
Vem bestämmer vad andra ska tycka?
Media!
Ja, det vet vi alla. Så då gör vi ingenting åt det!
Vem bryr sig egentligen?
Jag!

Jag bryr mig om att människor blir lurade - förda bakom ljuset.

Och jag bryr mig om att det ska vara så svårt att få säga;

-Jag är en kristen. Jag tror på Gud. Jag tror på himlen. Jag tror på att be till Fadern genom den Helige Ande.

Genast blir man betraktad som mindre seriös. Svagsint. Ointelligent och omodern! Man kan till och med -som i vårt sammanhang - bli utsatt för psykopater som med lätthet får ett helt land att tro på lögn. Inte för att lögnerna i sig var så vidare trovärdiga, men väl på grund av att synen på ett frikyrkosammanhang håller för många fördomar!

Det är som om man verkligen vill att det ska vara galet att tro på Gud. Som om man önskar att de som lever ett liv som aktivt troende, måste göra fel.

Varför är det så i Sverige? Varför respekteras inte kristna tron? Har kyrkan och kristna levt ett så dumt liv att det bränt mark? Är det fel på Gud för det? Representerar all kristendom den verkliga tron?

Det är enligt min mening oerhört viktigt att det finns olika åsikter och ideologier i en nation. Jag tror absolut inte på tvång och pådyvlingar av läror, teser eller idéer men med bakgrund av vad jag själv upplevt av fördomsfullhet och grova påhopp, så vill jag stå upp för rätten att få tro på Gud. Jag vill inte anpassa min tro efter andra människors syn på det, eller andras förakt för det jag tror.

Jag vill ha rätten att vara lycklig över det jag funnit i mitt hjärta! Det är inte utifrån en bitter upplevelse som jag uttrycker mig som jag gör. Nej, numera kan jag nästan känna mig lite eggad att inspirera andra att våga stå för vad man själv tycker! Oavsett vad det är! Så länge våra livsstilar inte går utanför de moraliska och juridiska lagarna, så måste det få finnas full frihet till att varje individ ska vara respekterad och ha sin rätt att tänka själv! Men jag möter väldigt många som inte skulle våga stå för att man har behov av att tro på Gud. Det är inte riktigt rumsrent. Jag undrar bara varför? Varför är det så fel i många ögon? Vad är det för ont med att tro att det finns en skapare? Kan det inte på ett sätt vara skönt att ha frid med tanken om vår härkomst? Hur det nu än gick till i starten - om Gud var där och petade - vad är det för fel att tro på det?

Likaså tron på livet efter detta. Vad är det som är fel med att vara trygg över att vi aldrig ska dö? Det kunde väl egentligen betraktas som roligt istället för oroligt med framtiden?! Och det anses allmänt att man är både tontig och svag om man ber. Jag tycker för min del att det är jätteskönt att tänka att Gud hör och ser allt. Och bryr sig!

Så för min egen del är det bara fördelar med min tro. Jag skulle aldrig vara den jag är idag utan tron på Gud. Min tro är sannerligen inget jag skäms för. Tvärtom är jag stolt över Jesus. Han är ju en verklig förebild - på alla sätt. I alla fall för mig som tror på Hans liv, död och uppståndelse. Det innebär ju en väsentlig skillnad för hela mänskligheten om det är sant.

Verkligheten är också den att även om det inte vore sant så gjorde tron på Jesus en väsentlig skillnad i mitt liv! Och tron gör mig trygg!

Så även om det skulle visa sig i slutändan att jag hade fel i min tro på Gud, så fylldes jag i alla fall med så mycket glädje, trygghet och inspiration - att livet i tron i sig var en vinst!

Låter det flummigt? Det är bland det värsta som finns när talet om Gud blir till flum och svammel. Jag tror inte Gud är det minsta abstrakt och konstig. Han är synnerligen skärpt och klarsynt! Men vi människor har en tendens att skapa mystik kring religion. Jag tror att det många gånger varit rent förödande för den enskilda sökande människan. Tröskeln till tron på Gud har blivit skyhögt!

Man kan väl säga att de allra flesta människor med rätta är reserverade mot saker man inte känner till. Det är bra. Det finns många idéer och vägval som kan göra oss begränsade i våra personligheter. Men min erfarenhet är också att okunskap ger rädsla, rädsla gör att man fördömer. Fördomar gör att man missar mycket av livets goda.

Jag önskar att det vore mer naturligt för oss i Sverige att också räkna tron på Gud som något viktigt. Att man inte behöver vara en galen sekteristisk människa bara för att man har en personlig övertygelse och relation till Gud. Ett nutida modernt uttryck som blivit ett slagord inom den homosexuella frigörelsen, är begreppet; "Att komma ut". Jag känner att jag skulle säga just det om längtan efter Gud. Det är okej att vilja tro! Det är normalt att man är en sökare efter meningen med livet. Det är både respekterat och accepterat att bli trygg genom att lära känna Gud! Varför skulle allt annat vara bra men inte just detta? Jag möter väldigt många människor med en djup längtan efter en vidare mening med livet. Många säger sig sakna en trygghet, och faktum är att det finns fler än man tror som "ber i smyg".

Jag vill säga; Kom ut! Stå upp! Var inte rädd att säga; Jag vill tro!

Det är okej att vara kristen!
ÅSA M WALDAU

Knäpp knäppaste fotot!



www.convince.se

Fototävling hos MacSupport i Malmö och Lund! Kom in och använd butikens iMac för att ta det roligaste, läckraste, vackraste eller knäppaste självporträttet. Vinnande foto belönas med en iPod nano 4 GB. Tävlingen pågår t o m 30 maj.



När du är färdigknäppt, passa på att njuta av allt från de senaste Mac-modellerna till megasuccén iPod. MacSupport har allt för ditt digitala liv!

MACSUPPORT



Baltzarsgatan 18, Malmö. 040-660 16 40.
Mårtenstorget 6, Lund. 046-150 400.



SiESTA!

HÄSSLEHOLM 29-31 MAJ 2008

HÅKAN HELLSTRÖM • MILLENCOLIN
EAGLES OF DEATH METAL ^[US]

TODAY IS THE DAY ^[US] • THE ETTES ^[US]

ALL TIME LOW ^[US] • ENTER SHIKARI ^[UK]

UNDER BYEN ^[DK] • JOSÉ GONZÁLEZ

MONEYBROTHER • NEPHEW ^[DK]

CAESARS • KRISTIAN ANTTILA

SUNSET RUBDOWN ^[CAN]

NICCOKICK • JOHNOSSI • ADAM TENSTA

FAMILJEN • CHRISTIAN KJELLVANDER

LOOPTROOP ROCKERS • KULTIRATION

FLORENCE VALENTIN • THE RADIO DEPT

DOKTOR KOSMOS • RUBIES ^[US] • LYKKE LI

ALTER ME ^[GL] • JUCIFER ^[US] • LUKESTAR ^[NO]

BAHNHOF ^[DK] • LA PUMA • BRITTA PERSSON

THE SUNSHINE • TRUCKFIGHTERS • VAPNET

HÄSTPOJKEN • JONAS GAME • MOTO BOY

ZEIGEIST • SCRAPS OF TAPE • DISFEAR

ALF • EL PERRO DEL MAR • FIREFOX AK

MASSHYSTERI • PASCAL • JAZZATTACKS

JIVE • BILLIE THE VISION AND THE DANCERS

ANNA JÄRVINEN • BABIAN • ANDI ALMQVIST

PATH OF NO RETURN • THOSE DANCING DAYS

THE DEER TRACKS • FIRST FLOOR POWER

PLUS CA 30 BAND TILL VÅR NYA SCEN PLAYA!

...MED RESERVATION FÖR ÄNDRINGAR

ETT EVENEMANG AV KULTURFÖRENINGEN MARKAN

3 DAGAR 545 KR - TORSDAG 245 KR - FREDAG 395 KR - LÖRDAG 395 KR

BILJETTER & INFO: WWW.MARKAN.SE

CAMPING / MAT / ÖL / EVENTS / FÖRSÄLJARE

EVIL WOMAN BODYPIERCING / ANNAT GÖTT



METALLBITEN IN IT FOR LIFE...

Grattis Close Up Magazine

DET SOM BÖRJADE som en sysselsättning för att få tiden att gå mellan radioprogrammen Power Hour som sändes från Studieförbundet lokaler i Norrköping och arrangerandet av konserter under namnet Thrash Bash med Carcass, Seance, Marduk, Entombed och andra hårda akter gavs det ut ett fanzine kallat Close Up Magazine. Grundaren, eldsjelen och mannen med Sveriges längsta dreads Robban Becirovic hade nog egentligen tänkt att bli lärare eller något annat torrt men han blev hårdrockare på heltid i och med att Close Up Magazine blev till en heltidsyssla och en angelägenhet för många.

Nu flyller CUM hundra nummer och det är väl värt att fira. Tidningen har inte bara landets allra bästa stilister och mest insatta skribenter (ja, jag är en av dem och ja, denna krönika är full med nepotism, men va fan...) utan den är välskriven, initierad och oerhört snygg. Många har försökt sig på att konkurrera med CUM men det försöken har blivit kortlivade och ingen minns väl idag tidskrifter som Metalzone, Rocket och Heavy Mental. Egentligen är det väl bara Sweden Rock Magazine som kan mäta sig med CUM och köper man båda så får man veta allt. Kan vara ett tips för alla hårdrockare.

Genom åren har CUM vevat flaggan för den mest extrema musiken och ett tag var liksminkade normmän lika vanliga i tidningen som fartkamrorna på väg 50 mellan Ödeshög och Askersund. Den svenska hårdrocken har hyllats och band som The Haunted, In Flames och Arch Enemy. Skribenter och kollegor som Martin Carlsson, Mattias "Kling Diamond" Kling, Marcus Gran, Jonas Granvik, Patrik "Wirre" Wirén och ett gäng andra killar och några tjejer brinner för hårdrock, punk och alla dess subgrupper och gör sitt bästa för att ge läsarna de nyaste banden, de mest spännande intervjuerna och skarpaste omdömena och plattor och konserter. Utan CUM hade inte musikscenen varit vad den är idag och med projekt som "Close Up Båten", turnén "Close Up Made Us Do It" och en mängd andra hårdocksrealiterade fenomen så hade Sverige varit både tråkigare, mindre extremt och jävligt mycket gråare. Grattis CUM och nu kör vi på med 100 nummer till...

JERRY PRÜTZ ÄR MED SINA 43 ÅR ÄLDST PÅ CLOSE UP. HAN ÄR SKRIBENT PÅ CUM SEDAN 1996 OCH HAR BLAND ANNAT SKRIVIT OM DANZIG, IN FLAMES OCH DOWN. JERRY'S EGNA BAND HITTAS PÅ WWW.MYSPACE.COM/WET8

AV: JERRY PRÜTZ

Musik

Jazz

GEORG RIEDEL / WOLFGANG ON MY MIND (PHONO SUECIA PSCD 176)

I det närmaste klassiska inspelningar med Radiojazzgruppen. De sex första styckena är gjorda 1968, resten 1991. Då anar ni redan raden av svenska stjärnmusiker. Pianisten Jan Johansson, trumpetaren Jan Allan, saxofonisterna Lennart Åberg och Arne Domnerus samt Egil Johansen bakom trummorna. På de senare styckena spelar bland andra Bobo Stensson piano och Nils Landgren trombon. Det är instrumentaler det gnistrar om. Albumet innehåller endast stycken signerade Georg Riedel; där finns en stark melodik, en böjlighet i kompositionerna, som ger mycket näring åt solisterna. Naturligtvis briljerar Jan Johansson, som inte spelar en ton för mycket. Det är klassisk jazz som Riedel bakar, men den smakar litet annorlunda ändå. Det beror på mötet mellan hungriga musiker och matnyttiga kompositioner. Det är också roligt att lyssna till Radiojazzgruppen i sin krafts dagar, en briljant klång från en inarbetad working unit, där det är uppenbart att musikerna hade kul.



THOMAS MILLROTH



Pop-noir

NICOLE ATKINS / NEPTUNE CITY (SONY BMG)

Nicole Atkins har en innerlig röst som jag inte hört maken till sedan Skåne blev svenskt, och när hon tar i med sina lungors fulla kraft och dessutom exponerar ett underbart vibrato så kapitulerar sticker jag ut mitt påslakan på en pinne genom fönstret för att visa omgivningen att jag har kapitulerat. Uppvuxen söder om Asbury Park i Springsteens hemstad New Jersey, gör hon en sensationell debut som får mig att tänka på en Chrissie Hynde – en k.d lang eller varför inte Crystals, Ronettes eller en Roy Orbison i toppform. Det så storslaget, innerligt och vackert och dessutom inspelat hos Tore Johansson ute på en skånsk åker. Att sedan The Way It Is låter som ett soundtrack till en ödslig västerstad gör inte direkt saken sämre och titelspåret är vackraste jag har hört i år.



LARS YNGVE

Frijazz

BARRY GUY, MATS GUSTAFSSON, RAYMOND STRID / TARFALA (MAYA RECORDINGS MCD0801)

En väl förfaren trio leder oss genom røj och muskelkraft till en lätthet i uttrycket, som alltid är lika förbluffande. Barry Guy är en veteranbasist inom fri europeisk jazz och också en briljant tolkare av klassisk musik. Saxofonisten Raymond Strid smakar av alla klångerna på slagverket och Mats Gustafsson vägrar fortfarande inse att det inte går att flyga med saxofoner – han gör det ändå. Trion spänner över hela frijazzregistret. Smekande tafs på varandra varvas med våldiga utbrott. Som en axel genom hela konstruktionen löper Barry Guys underbara bas. Han har en så vacker, fyllig ton. Med delikat rytmisering plockar han strömmar av toner för att i nästa ögonblick smeka sitt instrument till vilsamma varma linjer. Det tjugosju minuter långa titelnumret är ett äventyr i ljud – och, inte minst, den ständiga närvaro som gör att denna musik fogas samman till klingande, svängig, melodisk materia. Denna frijazz har inget med den omstörtande aggressiviteten från förr att göra. Här finns vilda kast och starka skrik med stora brösttoner, visst, men allt är infogat i en helhet som inte är annat än en vild och kåt längtan – efter skönhet, sammansmältning, vad ni vill. Lyssna! Musik, det är vackert det.



THOMAS MILLROTH

Heavy metal

CALAVERA CONSPIRACY / INFLIKTED (ROADRUNNER)

Det känns som bröderna Igor och Max Calavera inte spelat ihop sedan Jesus gick i kortbyxor men det var i och med 1996 års platta Roots som Max valde att stiga åt sidan och bilda sitt eget band Soulfly. Vilka interna stridigheter som slog en kil mellan bröderna Calavera saknar dock betydelse och nu när stridsyxan är begravd och bröderna återigen spelar ihop så kan man inte annat än vara glad. Inflikted är en härlig dödsmetallplatta där bröderna verkligen visar var skåpet ska stå. Det är fullt, det är elakt och alldeles, alldeles underbart för att citera Askungen. Riffen är härligt primitiva men har ett driv och sväng som man ibland kan sakna hos en del mer spelskickliga band. På Ultra-Violent gästas ingen mindre än Robert "Rex" Brown (Pantera, Down) och stöttar med sitt basspel på ett föredömligt sätt. Annars är bandet som bröderna Max och Igor satt ihop alldeles utmärkt. Marc Rizzo (Soulfly, El Nino) är en driven gitarrist som står för både innovativa och smarta gitarrsolon som passar denna jordbundna dödsmetall utmärkt. Basen handhas av fransmannen Joe Dulpazier (Gojira) som har ett gediget rykte som en flyhänt basist oöver det vanliga. Max sjunger och spelar kompgitarr och brorsan Igor är som bekant en av genres bästa skinnplågare. Inflikted bjuder på drygt fyrtio väl sammanhållna minuter och att återigen igen höra Brasiliens hårdaste brödrapar är bara ett kärt besvär.



JERRY PRÜTZ



Heavy metal

TIAMAT / AMANETHES (NUCLEAR BLAST)

Det var fem år sedan vi sist hörde av Tiamat och deras vackra gothmetal. Mycket i musikbranschen är ändrats och nya spelregler gäller dock är fortfarande regel nummer ett att skriva bra låtar. Primus Motor i Tiamat är numera Greklandsbaserade stockholmskillen Johan Edlund. Johan sjunger med en låg bariton och i många stunder är låtarna långa och långsamma som en kall oktobermorgon. På Equinox Of The Gods finns det däremot lite tillbaka blickar mot bandets förlutna som black metal – band och under namnet Treblinka. Men det mesta på denna platta är vackert, stillsamt och med Johans röst i förgrunden. Until the hellhounds sleeps again, Summertime is gone och Lucienne är små mästerverk med starka refränger och luftigt sound. Tiamat vet vikten av att hålla tillbaka, låta låten andas och inte överarrangera eller låta ljudbilden bli lika överlastad som en busslast med pensionärer hem från sprithimlen i Tyskland. Gitarristen Tomas Wyreson vet att lägga ackorden rätt och hans solospel är på sina håll smått bluesigt och det passar bra bland allt det gotiska. Rytmssektionen med Anders Iwers (storebror till Peter i In Flames) på bas och Lars Sköld bakom trummorna är så där exakt tillbakalutade som bara åratals av erfarenhet kan ge. Välkomna tillbaka Tiamat.



JERRY PRÜTZ

Jazz

KLAS LINDQVIST / LIFT OFF (PHONO SUECIA PSCD 179)

Klas Lindqvists niomannaband stöps i storbandsform. Maffiga ackord, tunga, drivande rytmer och vassa solister. Det är helt ok, ett slags bruksjazz för mina öron. Problemet uppstår, då för mycket stilistisk reverens i kombination med bländande virtuositet förtar en del av vitaliteten. Musikern är bra, och de är medvetna om det, men tar inga risker.



THOMAS MILLROTH

Rock

MUDCRUTCH / MUDCRUTCH (WARNER)

Tom Petty lade Mudcrutch i malpåse i miten av 70-talet och flyttade från Gainesville, Florida, till Los Angeles, och ur den flytten bildades alltså Heartbreakers. Nu väljer alltså Petty plötsligt att skaka liv i sitt gamla band igen: Varför då? Och varför nu? Självt misstänker jag starkt att det har med den omfattande Petty-dokumentären från i fjol att göra. Musiken gungar fram i maktig takt och är en blandning av lite svettigt sydstatsrock som blandas upp med batikcountry. Och att Petty själv axlar basen i Mudcrutch måste man ha hörsel som en hund för att kunna uppfatta. Scare easy och Orphan of the storm hade platsat på vilken Petty-platta som helst, och trots att bandet saknar det där riktiga Hearbreakers-svånget, så är skivan en trevlig bagatell, ja, om vi bortser från det instrumentala och evighetslånga eländet Crystal River.



LARS YNGVE

Hårdrock

WHITESNAKE / GOOD TO BE BAD (SPV/ BORDER)

Whitesnake firar sitt trettioårsjubileum med att ge ut en sin bästa platta sedan 1987. Jag tillhör dem som egentligen aldrig stört mig på att de förpackade sina låtar i slibbiga syntmattnor under 80-talet, bandets melodier har alltid varit så pass starka att de lekande lätt klarat av att leva ett akustiskt liv på egen hand - vilket klart och tydligt framgår på Stalkers in Tokyo. Doug Aldrich - som har förstånd att spela sparsmakat istället för att konstant elda på - lockar, hur som helst, fram det bästa ur David Coverdale som fortfarande har en imponerande spänst i sina struprör. Jag faller som en fura för drillborsgitarrten och det tunga bluesunget i A fool in love, och när trummisen agerar sågverk och yxar stockar i Call on me rycker det rejält i headbangar-muskeln, och har man Got what you need i sin iPod när man cyklar, så lovar jag att man gör en burnout! Och kalla mig gärna smörig, jag kan hantera det, men jag har alltid varit brutalt svag för Whitesnakes ballader.



LARS YNGVE



Rock

FREE KITTEN / INHERIT (ECSTATIC PEACE/ BORDER)

Free Kitten, Kim Gordon, Julie Cafritz, Yoshimi, i en överraskande återkomst. Idag finns inkorporerat malande gitarrdrön, minimalism och även den sköra, bejakande och avvaktande impro som är Yoshimis sprödaste egendom. Lagg därtill texter som bultar av rockens vardagspoesi och beatgenerationens närsynta välsigelsner av vad vi har för näsan. Det är tungt, övertygande, men kanske med litet mindre uppsnosighet än för tio år sedan. Den musikaliska attacken, hungern, är oförändrad. Det finns många höjdpunkter som gör denna skiva till en av 2000-talets bästa album i flera kategorier; inte minst den elva minuter långa "Monster Eye", som skär genom vårt mentala rum. Bankande av längtan och påståenden. Återkomst, nej, knappast. Kim Gordon har de senaste åren med Sonic Youth och olika sidoprojekt bevisat att hon förlämnar en av rockens största. Samma om Boredoms och OOIOO:s Yoshimi. Däremot drog sig Julie Cafritz tillbaka för många år sedan. Hon kliver nu in med ettrigt saggande gitarr och sugande, suverän röst; återkomsten är hennes. Samtiden är gruppens.



THOMAS MILLROTH

pop

MADONNA / HARD CANDY (WARNER)

God save the Queen (of pop) she is a caring human being, hur förklarar vi annars hennes stora engagemang- och dokumentären *I am because we are*, som skildrar föräldralösa barn och aids-utsatta i Malawi där Madonna är producent och berättarröst, och som som detta inte vore nog har hon dessutom skrivit och regisserat komedin Filth and wisdom som handlar om en ukrainsk rockartist som söker lyckan i London. Madonna har alltid - likt en gång i tiden David Bowie - haft förstånd att omge sig med duktiga musiker som ligger rätt i tiden och har aldrig varit rädd för att ta in influenser från yngre förmågor, och här samarbetar hon bland annat med Justin Timberlake och Pharrell Williams. Hon har arbetat tillsammans med de främsta i sina genrer och lyckas i princip därför alltid att vara först och störst. Detta är pur dansgolvsdynamit med smatterbands r'n'b och väloljad parkettfunk.



LARS YNGVE

Heavy metal

TESTAMENT / THE FORMATION OF DAMNATION (NUCLEAR BLAST)

Testament var med och skapade vad som sedan skulle bli känt som "Bay Area – Thrash" i början av det glada åttiotalet. Tillsammans med Metallica, Megadeth, Slayer och Anthrax skapade de en stil som kom att bli fundamentet inom modern hårdrock och som sedermera gav upphov till subgenres som "Death Metal" och "Black Metal". Thrash, och för den delen Speedmetal har lika mycket, om inte mera, med punkens snabbhet och aggressivitet att göra som med bluesolvor och blytyngd. Denna musikstil kräver dock sin man och en gitarrist som Testaments Alex Skolnick lever verkligen upp till kraven på teknik, snabbhet och känsla. Alex är utbildad i jazzgitarr på The New School och har till och med en egen trio som spelar bebopstandards såväl som heavy metal låtar. Men på denna nya platta och med hela den gamla sättningen, Chuck Billy på sång, Eric Peterson, gitarr, Greg Christian, bas och gamle Slayertrummisen Paul Bostaph är det bara gammal fin Thrashmetal som erbjuds. Man skulle kunna säga att detta är gubbthrash av finaste märke då samtliga medlemmar i bandet passerat 40 strecket. Men det finns ännu inget tecken på avmattnig utan låtar som More then meets the eye, Henchmen ride och Killing season är låtar som visar ungtupparna vart skåpet ska stå. Jag är tillräckligt gammal för att minnas vilken frisk flakt det var när band som Testament kom fram och gjorde processen kort med Pretty Boy Floyd, Nelson och Poison och allt vad de nu hette. Thrashbandens uppdaterade Status Quo – look, deras vilja att säga något om sin samtid och framför allt musikernas spelskicklighet fick mej att älska denna musik från början. Det gör jag fortfarande.



JERRY PRÜTZ

Poppig Rock

THE BREEDERS / MOUNTAIN BATTLES (4AD)

Världens coolaste systrar, systrarna Deal, är tillbaka med fjärde studioplattan Mountain Battles, 20 år efter det att bandet bildades, 15 år efter megahitten Cannonball. Det är lugnare, mer sparsmakat än vad man hade kunnat förvänta sig. Det är ingen platta som förväntas att locka horder av hysteriska rockfans till utsålda stadium-spelningar, snarare skulle jag hellre se dem hemma i mitt vardagsrum och se dem leta sig fram i låtarnas skrymslen och vrår. Det känns trevande och ibland knykigt men inte särskilt röjt. En del låtar ekar av gammal storhet som öppningslåten Overglazed, förhållandevis röjiga It's The Love med sopigt gitarrsolo eller ännu bättre Walk It Off med sjukt cool bas. Definitivt lyssningsvärd är även den spanska låten Regalame Esta Noche med nästan-Chris Isaac-feel.

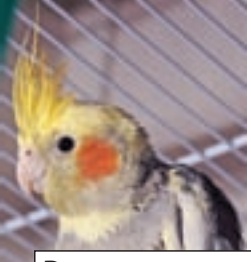


TORD JOHANSSON

ARETHA FRANKLIN SKA BÖRJA TILLVERKA STOLAR...



burspråket



DU MENAR SOUL-STOLAR!

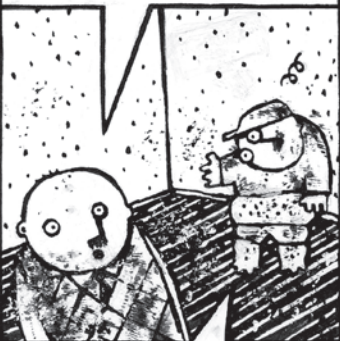


Asså mussan dro typ in min månaspeng för ja va full å spydde påskafton så denna månad har ja ente kunnat gå pu bio å sånt så ja e hemst lessen för ja ente har hatt nåt å skreva om.

Jack-Åke, praktikant

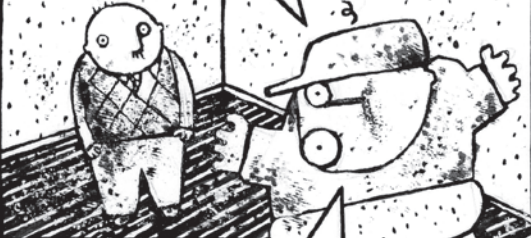
TJOCKE-BO

TJOCKE-BO! SOM DU SER UT! VAD ÄR DET SOM HAR HÄNT?



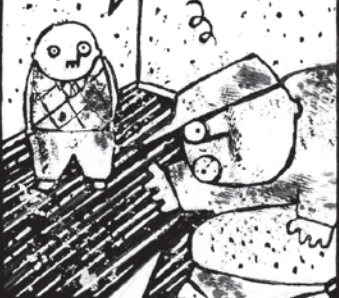
DET VAR NÅGON SOM TVINGADE IN MIG I EN PAPPALEDIGHETSSIMULATOR!

JAG VAR TVUNGEN ATT SIMULTANTRÄNA STORVILTSJAKT MEDAN JAG HÖLL PÅ MED BLÖJBYTEN OCH TRÄNADE BABYSIM OCH SÅNA PRYLAR VARVAT MED LITE MINRÖJNING OCH EN HEL DEL HUSMORSGYMNASTIK TILLSAMMANS MED GAMLA LUMPARKOMPISAR...



SÄMPTIDIGT GÄLLDE DET ATT SE TILL ATT ALKOHOLHALTEN I BLODET ALDRIG UNDERSTEG 2,7 PROMILLE...

DET LÅTER JOBBIGT TYCKER JAG!



JÄ MEN DET VAR SÄMPTIDIGT VÄLDIGT LÄRORIKT...

LARS SJUNNESSON

QUATTRO STAGIONI

VINTER



PIZZA ÖSTERLÄN

VÅR



PIZZA ÖSTERLÄN

SOMMAR



PIZZA ÖSTERLÄN

HÖST



PIZZA ÖSTERLÄN

Gunnar Krantz www.seriekonst.se

MEDARBETARSAMTAL



JÄ. DÅ UNDRAR JAG LITE... VAR SER DU DIG SJÄLV OM, SÄG, TVÅ ÅR?



ÖÖH... JAG SER NOG MIG SJÄLV I EN LITEN HÅLA I SYDAMERIKA, JAGAD AV INTERPOL FÖR EKOBROTT...



WALTER KURTSSON av och med Peter Torsén



JAG SKULLE VILJA SKILJAS



VEM VILL NI SKILJA ER IFRÅN?



DET GÖR DU REDAN...



WALTER KURTSSON ÄR AKTUELL MED NYA PLATTAN ABSOLUTE THE BEST OF WALTER KURTSSONS GREATEST HITS, SOM INNEHÅLLER ÖRHÄNGEN SOM TRE HANDVÄSKOR OCH ETT BOLLTRÄ, KOKT POTATIS I KORVKIOSKEN, GALLBLÅSA OCH FALLFRUKT OCH BRYSSELKÅL PÅ RESEBYRÅN, MEN ÄVEN FILMEN PÅ BILSKOLAN SOM LADES UT PÅ AFTONBLADETS WEB OCH SÄGS AV MER ÄN 100.000 PERSONER PÅ NÅGON VECKA.

NÄR SKALL DU EGENTLIGEN TONSÄTTA FISKARGUBBEN?
– Det räcker väl att jag måste pantsätta honom. Jag får 100 spänn för ett tjog fiskegubbar.

HUR MÅNGA LÅTAR KOM INTE MED PÅ PLATTAN?
– Bandspelaren slog av efter 72 minuter. De övriga sångerna resulterade i en rejäl protestlista från mina grannar. Den bifogar jag nästa inspelning. Under tiden får jag bo i grannens husvagn (som han snott av mig)

SKULLE MAN KUNNA KALLA DIN MUSIK FÖR DOMUSROCK?
– Nej, men vissa kallar den "ett jävla oljud"... Domus är mer essensen av ren kärlek. Till mig...

SMELLS LIKE WALTER KURTSSON: OLD SPICE ELLER BRUT?
– Varken eller... jag är unik (eller sa dom unken?)

KAN DU MED SÄKERHET SMAKA SKILLNAD PÅ PLOPP OCH CENTER?
– Jag HÖR skillnaden. Plopp ploppar mer.

ÄR DU EN KLÄDSNOBB? FROTTÉKALSONGER MED Y-FRONT ELLER STRING?
– Använder varken strumpor eller kallsipper. Jag är miljömedveten. Vill inte smutsa ned i naturen med skitiga strumpor och på Y-fronten intet nytt.

POMADA ELLER AZYMOLO STIMULUS HÄRVATTEN?
– Använder naturens egna frisyrgelé. Det bildas naturligt efter att undvika kontakt med hygienartiklar i några år.

DU HAR BÖRJAT BLOGGA, VORE DET INTE BÄTTRE ATT BÖRJA JOGGA?
– Varför ska jag jogga? Vad skulle ja ha bråttom till? Nej, jag gör en sit-upp varje morron och bloggar om.

HUSDJUR?
– Ja, det klarar lite...

Puss och kram till alla mina fy-fans på Österlen och i Skåne. I love me too...

LARS YNGVE

Skivan finns nu till försäljning på: www.walterkurtsson.nu och som download på www.cdon.se och iTunes



Halleda! jag köpte box till min tv men sicket göre jag hade när ja försökte följa instruktionerna på koreanska, det var helt omajlet och jag ble ti slut tosed. Jag tänkte mörka tankar om tillverkarna och fick för mig att itt bra sätt att hota nan ansvar i borde va att tänna en dynamitgubbe, och sin ringa upp den man ska skrämra a halla den brinnande, fräsande stubinen mot luren och sajja: "Hör du det? Det är dynamit, du du din snörnos. Kom hid och se ti a fa min tv ti a fungera!". Sin hade det väll blitt vann a brö itt bra tag så jau gjorde det ente. Istället så fylljde ja sladden ti kontakten som stack rakt app i väred! Ente konstet att ja ente fick bild. Ja ringde ti Sweinhunden eftersom han sir att han har fler kontakter än en elektriker, men han sa att ja skulle ringa ti lysmasken, di gjorde ja. Han kumm så fört hann kunne ettor halvannen timme - så ja missade Him ti garen. Ja sa ti hann att han skull skynna si och han sa att jag skulle tölla mi. Skynna di, tölla di! Skynna di, tölla di! Sa höll vi pu ti jag var tvungen att blanna en rejell kaffeljög för a lugna nerverna. Ti sist fick han bild i tv:n och jag fick en manick till och trycka pu när jag ville byta kanal. Pu kvällen när pagarna körde mopedar pu gären sa att bilden fladdrade sa riktade jag manicken mot deras mopedar och trycket och sa Posch och latsassprängde knallertarna. Da gick grannens port plötslig app aner, app aner allt ettor som ja tryckte. Ja vidd att grannen - som en rikti mögtöcke - kummor him klockan fyra varenda da så jau pasade pu han när han skulle köra ing bilen. Han tryckte app å precis när han skulle ing sa trycket jau ner, i en femtonminuter en kvart. Sin for

han ud au bilen, rö i hoedet som en kokt kräfta slo han igin dörren med en jävra smäll. Han ladde bilen så ude den natten, men sin pu kvällen smög jau utanför hans fynstor när han sadd a glode pu tv, jag to app manicken a bytte kanal på tv:n fler gånger till slut sa vralade han mögtöcke a ga katten en hurring. Jau fick dölled samvete a ringde Sweinis som kum snabbt som itt skutt i sin granna nya röa kustomiserade Amazon me 164-grill, hi-jackers och en myed grann römalad bagaxel, och hade sim moffor me si. Men hans moffor tyckte ente syng om han udan han tyckte de va roled och byta kanal farr grannen, men vi frös och sa att vi ville ing, då tittade hans moffor och sa: "Ni e ena rediga lammappattar ni bägge! När ja gjorde min militärtjänstgöring i Sibirien da va de sa kallt att ja var tvungen till att pissar på mig för att ble varm am benen. Och det enda rolia vi hade a gjarra de va att klia ass i arslet och sputta blo." Men man vidd allri me hans moffor, iblann ljuger han a jag tror att ditta va iblann! jaja, nack om di. Vi drack kaffe och hade roled ihuppa alle tre, när di skulle köra him tittade moffor på Swenis a pegade på hans fräsiga kärre och frågade: "Vidd du vicket hjul som belastas minst i en skarp högerkurva?" Nae, sa Sweinis. De e ju reservhjul!" sa moffor och grinade sa hans enda tann, som han polerar med Häxan kopparputs, blänkte ihupp me kofangaren pu 142:an. Ja har ent sitt grannen sin den kvällen Vill ni mi nudd sa kan ni faxa ti mi pu: nilsudepubacken harkrylledharinacken.bä





LINKÖPING CLOETTA CENTER 8/8 19.30
ÖJA SLOTTSRUIN YSTAD 9/8 19.30
Biljetter: Tinet 077-170 70 70, www.tinet.se, alla ATG-ombud samt sedvanliga lokala förköpsställen.



LIVE NATION & Kulturbolaget proudly presents

JOHN FOGERTY

REVIVAL TOUR



AKTUELLT ALBUM UTE NU

John Fogerty

LiveNation.se

www.kulturbolaget.se

JOHNFOGERTY.COM

103.9 **30 MAJ YSTAD ÖJA SLOTTSRUIN**

RADIOACTIVE.SE Biljetter: Tinet 077-170 70 70, www.tinet.se, alla ATG-ombud samt sedvanliga lokala förköpsställen.

ROCK **KLASSIKER**



Vad har du i handikapp?



HANDIKAPPAD är när du blir hindrad att utföra det du vill göra på grund av att omgivningen förhindrar det. Handikappade är vi alltså alla mer eller mindre!

Funktionshindrad är du när någon funktion i eller på kroppen förhindrar att du kan genomföra det du hade tänkt eller önskat göra: Alltså borde man prata om funktionshinder i golf, inte handikapp. Handikapp syftar ju till att alla ska spela på lika villkor, men ordets betydelse till det motsatta. Tänk er nu att de står i Nybrostrand och säger: "Vad har du i funktionshinder?" Skulle inte ni bli nervösa då? Man blir liksom nervös när man pratar om funktionshindrade. Jag var nervös i helgen (men bara lite) när jag satte mig i bilen på väg till Stenungsund (gammal fin badort om man gillar killar i randiga baddräkter) och Alingsås (pantofflasta'n, ni vet Jonas Alströmer) för att delta som musikalisk ledare på en "Sharemusic"-kurs. "Sharemusic" är en förening som anordnar kurser och läger för människor med, och utan funktionshinder. Men, vilken fantastisk helg det blev; så full av glädje, närhet och innerlighet. Vi dansade, spelade musik, skrattade och var dödligt seriösa om vartannat. Det känns som att, det är jag som är hindrad i mina funktioner till vardags att dela med mig av både glädje och sorg. Alla borde gå en sådan kurs, som faktiskt är en kurs i folkvett. Kursen är den riktning vi borde ta: Rakt fram "Alla är lika värda". Bärning styrbord "medkänsla". Babord "förståelse" och Rakt akterut; "fördomar". På tal om båtar, så är ju Stenungsund bara ett stenkast med sjöbjörnsarm från Klädesholmen; ni vet där de gör den "goe Matjessillen". När

det sedan gäller cruising; så kan jag säga att Alingsås "knäcker". Ystad har det en gång om året men i Alingsås är det varje helg. Nu så vill jag hylla Lidl igen, denna oas av oväntade och spännande varor. Alla andra butikskedjor blir mer och mer likriktade. Det är svårt att se skillnad på en Konsum och en Ica-butik från insidan. Men inte på Lidl, här trängs exotiska saker på hyllorna; tyskt, finskt och Thailändskt. Saltet står bredvid damtrosor och verktygs-set. Tyskttillverkat Skånerost (från Neckarsulm; var ligger nu det?) för Finska och Svenska marknaden till halva priset, det blir inte bättre. När man sedan gått runt och njutit av mångfalden, så kommer man till kassan. Först kommer varubandet, långt som ett löparband, anpassat för hela YIF's ungdomslag och sedan en avslutning vid kassan (där vi i vanliga fall brukar stå och dröna och tro, som i detta fall, att ett dussin handbollsspelare ska få plats. Tro inte det!) som håller en storleksordning anpassad en skridskoprinsessas piruett. Nu blir alla som inte är tyskar konfunderade eller i värsta fall irriterade. Kom nu ihåg att drygt 82 miljoner tyskar klarar av det här. Det är inte meningen att man ska kunna packa ner alla handbollsspelarna i kassen, på den yta som är anpassad för en pytte-, pytteliten konstäckerska. Utan man lägger lugnt ner varorna i vagnen igen och går bort till en disk; lång som ett bierstube-bord på oktoberfestivalen. Där, först där, packar man sin påse och går hem.

Jag säger som Christer Sjögren i love Europe!

Jonas von Jonasson



ROSKILDE FESTIVAL
3-6 JULI

THE CHEMICAL BROTHERS (UK)

GRINDERMAN (AUS/UK/US)

JAY-Z (US)

JUDAS PRIEST (UK)

MY BLOODY VALENTINE (IRL/UK)

RADIOHEAD (UK)

SLAYER (US)

NEIL YOUNG (CAN)



BAND OF HORSES (US) / BONNIE 'PRINCE' BILLY (US) / CAT POWER (US) / THE CULT (UK) / TINA DICKOW (DK) / FEDDE LE GRAND & FRIENDS (NL) / GNARLS BARKLEY (US) / THE HELLACOPTERS (S) / KINGS OF LEON (US) / L.O.C. (DK) / M.I.A. (UK) / THE RAVEONETTES (DK) / THE STREETS (UK)

18TH DYE (DK/DE) A KID HEREAFTER (DK) ADELE (UK) ALBERTSLUND TERROR KORPS (DK) ALPHABEAT (DK) ANTI-FLAG (US) AT THE GATES (S) NICOLE ATKINS & THE SEA (US) AWADI (SEN) BABYLOVE & THE VAN DANGOS (DK) BATTLES (US) BEARDYMAN (UK) BLACK MOUNTAIN (CAN) THE BLACK SEEDS (NZ) BOY BETTER KNOW (UK) BURHAN G (DK) CADENCE WEAPON (CAN) THE CAMPBELL BROTHERS (US)	CHOIR OF YOUNG BELIEVERS (DK) CLUTCH (US) THE COUNT & SINDEN (UK) DAN DEACON (US) DEE PEE (DK) DENGUE FEVER (US/CBD) DIGITALISM (DE) THE DILLINGER ESCAPE PLAN (US) DSL (FR) DUFFY (UK) DUNKELBUNT (A) THE DØ (FIN/FR) EFTERKLANG (DK) ENTER SHIKARI (UK) EXTRA GOLDEN (US/KEN) FAMILIEN (S) FANFARA TIRANA (ALB) THE FASHION (DK) FRÉDÉRIC GALLIANO KUDURO SOUND SYSTEM (FR/AGO)	GIRL TALK (US) GOLDFRAPP (UK) JOSÉ GONZÁLEZ (S) GOSSIP (US) THE GRAND (N) HENRIK HALL (DK) HOLY FUCK (CAN) HOT CHIP (UK) ISAM B (DK) JNEIRO JAREL'S SHAPE OF BROAD MINDS (US) JOAN AS POLICE WOMAN (US) JOB FOR A COWBOY (US) SHARON JONES & THE DAP-KINGS (US) ANTHONY JOSEPH & THE SPASM BAND (UK) KENGE KENGE (KEN) LA KINKY BEAT (E) DJ KÁLHOVED (DK) LADY SAW (JAM) LIARS (US)	LOUNGECLASH (UK) LULU ROUGE (DK) LYKKE LI (S) MAGNETIC MAN feat. SKREAM & BENGAL (UK) MAJORS (DK) MAMAR KASSEY (NER) MGMT (US) MISS PLATNUM (DE) MOTORPSYCHO (N) MUGISON (ISL) KATE NASH (UK) NO AGE (US) THE NOTWIST (DE) ORISHAS (CUB) ORQUESTRA IMPERIAL (BRA) DJ WAGNER PÁ (BRA) PATH OF NO RETURN (S) PILGRIMZ (DK) POLARKREIS 18 (DE) RAUNCHY (DK) JAY REATARD (US)	RICOLOOP (DE) ROSKILLZ (DK) ROTTEN SOUND (FIN) SANTOGOLD (US) SEASICK STEVE (US) SHACKLETON (UK) SHANTEL & BUCOVINA CLUB ORKESTAR (DE) LA SHICA (E) SIDI GOMA (IND) SPLEEN UNITED (DK) SPOKFREVO ORQUESTRA (BRA) STATIC & NOIZE (DK) STROM & ANDYOP (DK) SUNBURNED HAND OF THE MAN (US) SUPERSILENT (N) SWOLLEN MEMBERS (CAN) SÁKERT! (S) TEITUR (FO) TELMARY (CUB)	TIVOLIS SYMFONIORKESTER (DK) TOKYO POLICE CLUB (CAN) VIEUX FARKA TOURE (MALI) TUMI AND THE VOLUME (ZA) VALRAVN (DK) VARIOUS PRODUCTIONS (UK) VETO (DK) VON HERTZEN BROTHERS (FIN) WILDBIRDS & PEACEDRUMS (S) YEASAYER (US) YOYO YOYO presents KIRSTEN KETSJER, YOKE & YOHS and YOYO YOYO SPECIAL OCCASION ORCHESTRA (DK)
---	---	---	---	---	--

ALBERTA IN LOVE (DK/E) AUGUST (DK) DJ BADBOE (DK) DJ BANEL (DK) THOMAS BOBERG (DK) BOOM CLAP BACHELORS (DK)	CANON BLUE (US) DJ DISSE (DK) DUB TRACTOR & OPIATE (DK) DUNKELBUNT (A) AUGUST ENKILDE (DK) LARS FROST (DK)	KIM GRÖNBORG (DK) T.S. HOEG (DK) IAN ION (DK) MC JABBER (DK) JOMI MASSAGE (DK) KRUSSELDORF (S) PETER LAUGESEN (DK)	ERIK LEVANDER (S) LITTERÆR HYPNOSE ved JENS BLENDSTRUP & LARS BUKDAHL (DK) KLAUS LYGGAARD (DK) NIS & NIS (DK) MARTIN ROSTBØLL (DK)	SEAHORSE TRANSFORM (DK) SOULCLUB DJ TEAM (DK) THE STATE, THE MARKET & THE DJ (DK) STELLA POLARIS SOUND SYSTEM (DK)	TONE (DK) WHITE PONY DJ TEAM (DK)
---	--	--	--	--	--------------------------------------

PAVILION JUNIOR 29 JUNI - 2 JULI:

THE ASTEROIDS GALAXY TOUR (DK) BETA SATAN (DK) BLOODGROUP (ISL) CASIOKIDS (N)	LE FIASKO (DK) FREDNIUKES (DK) THE FREUDIAN SLIP (DK) THE GOOD THE BAD (DK) JONG PANG (DK)	KISS KISS KISS (DK) THE LATE PARADE (DK) LUCY LOVE (DK) MARIA & METAMIT (DK) PASCAL (S)	PRESS PLAY ON TAPE (DK) RIFFELSYNDIKATET (DK) THE RIVER PHOENIX (DK) RUMBLE IN RHODOS (N) RUMSKIB (DK)	SLAGSMÅLSKLUBBEN (S) SLEEP WITH ALL YOUR FRIENDS (DK) VIRA (DK)	WHEN SAINTS GO MACHINE (DK)
---	--	---	--	--	--------------------------------

- OCH MÅNGA FLERA...

WWW.ROSKILDE-FESTIVAL.DK



OFFICIAL SPONSOR



Partydödare

FINNS DET NÅGOT VÄRRE ÄN PARTYDÖDARE?

Jag tror inte det. Tänk er, ni sitter på en förfest, allt är frid och fröjd, musiken spelas i en behaglig men ändå hög volym och folk sitter lite varstans och snackar om oväsentligheter. Så plötsligt plockar någon jävel fram en gitarr och börjar spela visor från 90 talet. Givetvis drar då denna människa ut sladden till stereo och tystar ner resten av folket genom att envist dra några fruktansvärda ackord på gitarren och sedan tro att folket vill stämma in i allsång. Det tar 5 minuter och vips så är hela jävla partystämningen borta. Kvar finns bara en växande irritation för en snubbe som uppenbarligen tar sig själv på alldeles för stort allvar. Sig och sin gitarr. Visst är det mysigt med gitarr, absolut, men som sagt inte på en förfest. Vill jag höra Wonderwall ber jag att få höra det med en snubbe på tu man hand. Men det tar inte stopp där, det finns fler saker som klassas som rejäla partydödare. Som tex folk som inte vet när gränsen går vid salivutbyte. Hur jävla roligt är det att sitta på en fest och ha ett hänglande och nästintill samlagsgenomförande par i soffan bredvid? Det finns en mening som ofta används men är förhållandevis underskattad, "Get a room!". Något som kanske inte sker på var fest, men är ack så irriterande är dessa "predikare". Människor som väljer att bli absolutister

respekterar jag absolut, men inte då de tänker sitta och prata isönder mig om alkoholens påverkan. Om dom inte vill dricka är det deras ensak. Mer sprit åt mig! Men sen finns det givetvis de som tänker som jag men inte kan hantera det, vilket alltid, och nu överdriver jag inte, ALLTID slutar med att de spyr ner en matta eller två. Jag har svårt att tänka mig att det ska vara så jäkla omöjligt att hitta sin spritlimit efter två år i matchen. Men vad vet jag, sprit kanske verkligen dödar ens hjärnceller? Sen har vi ju alla dessa creddsnubbar/tjejer som snackar politik och föreläser om veganism. Jag håller det där. Ni kan säkert lista ut vad jag tycker om dem. Och folk som tänder fyr på sig själva! Just det ja! Det kan sabba stämningen rätt ordentligt, nu när jag tänker efter. Då mitt liv mer eller mindre har utspelat sig på en fest känner jag till dessa partydödare redan innan de öppnar flabben. Jag scannar dom redan i dörröppningen och lägger därefter ner extra mycket kraft på att få dem så fälla så möjligt. Jag lyckas dock inte alltid och resultatet blir ibland att dessa människor smäller av kommentaren "Näh,det är ju faktiskt en dag imorgon också". Denna kommentar är det dödsstraff på. Man kan INTE gå hem för att man ska upp 10 timmar senare mitt under en hejdundrande festkväll. Det är inte acceptabelt

Listan

- Våren är här gott folk! Solen skiner, vinterjackan ligger slängd i hörnet och det förtärs mer glass på en dag än på ett helt år.
- Unna sig. En flaska rosé, bekväm stol på en solig balkong samt Jenna Jameson´s självbiografi. DET står för en underbar söndag.
- Gladiatorsandaler. Minns ni förra året? Jag kommer köra en favorit i repris. Din sko samt Wedins har fått in snygga varianter inför sommaren.
- Måna om sig själv. Började på GI-metod för ett tag sedan och jag ska vara helt ärlig mot er, ibörjan mädde jag förjävligt. Jag var ett monster, ett monster som skrek efter godis och ostbågar. Men efter ett tag insåg min kropp att den mädde fan så mycket bättre, och även jag själv.
- Red Bull. Förr i tiden kunde jag inte ens se åt denna dryck, jag tyckte den smakade råvpiss och kopplade den alltid till fyllesvin. Numera är jag besatt och dricker hellre Red Bull än Cola

www.nyaupplagan.se



Taxi Ystad
72 000
 Österleden 6
 271 42 Ystad
 Växel: +46 411-72 000
www.taxiystad.se

Mellan Markus Krunegård och Sven Lindqvist



MARKUS KRUNEGÅRD OCH JAG har ett väldigt bra förhållande. Trots att han är en popstjärna. Vi träffas i och för sig väldigt sällan men när vi väl ses så är det nästan perfekt. På vardagarna överlever jag tillsammans med markusproducerad musik och på onsdagskvällar vid niotiden har vi en telepatisk kommunikation via radion och P3 Live Session. Det funkar bra.

På helgerna däremot hettar det till ordentligt. Då är det ögonkontakt av tredjegraden runt om på stockholmska barer. Man ska inte prata sönder ett bra förhållande så vi har avvaktat med den biten. Can't start a fire without a spark, enligt Bruce Springsteen.

Ni får absolute inte berätta för Markus att jag ibland lyssnar på Bruce. Då skulle hela min finkulturella image fallera och vårt förhållande med den. Sista tiden har jag dock börjat tveka. Framförallt på det som jag kallar finkultur och äkta; på andra sidan av kommersiellt. Markus är så nöjd i sin poplugg och skulle aldrig ifrågasätta band som sitter hemma på kammaren och gör musik med hjälp av diskborstar, trianglar och datorer. Taniga pojkar från Göteborg sjunger som tondöva grisar om att få byta sin cykel mot lite knark och bredvid står popluggarna och nickar till den "genomtänkta poesin".

Det är här någonstans som Sven Lindqvist kommer in i mitt liv. Sven Lindqvist är motpolen till allt som är på låtsas. Svempan har skrivit mer än 30 böcker, har ett underbart skägg och skulle inte lägga en sekund av livstid på något som inte var viktigt. För Sven är yta och ytlighet som tjäle i marken. Ett hinder om man vill gräva djupare, efter den riktiga meningen. Sven Lindqvist är allt det som jag tror att jag skulle behöva. Från den gången Svempan lämnade mig upplyst och nyföreläst, på det så kallade universitetet, är vi nästan tillsammans. Det är inte helt uttalat ännu.

Mitt uppe i två förhållanden känner jag mig nu lite förvirrad. Ska jag vara helt ärlig så vore idealet ett (1) förhållande, med en person: korsningen mellan Sven och Markus. Jag har också hört om ett tredje alternativ som innebär att man definierar sig själv bäst just genom – sig själv. Man tar alltså inte alls hänsyn till någon bättre hälft. Det låter livsfarligt. 50 procents bortfall är väldigt mycket.

LINEA UDDENMYR

HALVFULLT ELLER HALVTOMT?

Är glaset halvfyllt eller halvtomt?

Ja, det är givetvis halvfyllt - Hälften av "tomt" existerar inte, hälften av "tomt" är ingenting.

Detta faktum bottnar i att negativitet inte är en vettig tanke. Jag säger tanke för det är absolut ingen känsla.

Känslor är så mycket starkare än tankar och infall nÅgonstans mellan limbiska systemet & reptilhjärnan. Hjärnan har ingen chans mot hjärtat oavsett omständighet.

Förmågan att exempelvis beröras av vardagliga trivialiteter har knappast med hjärnan att göra. Hur ofta har du verkligen tänkt när ömhet och glädje varit med i bilden? Även föreställningar i alla dess former har med all självsäkerhet sin kärna i hjärtat.

Jag tror starkt på att den lagrar och utsöndrar positivitiet och att hjärnan gör detsamma med negativitet.

Så om någon ifrågasätter din glädje - känn efter, där finns ingen anledning att tänka bort ett leende

Karl Saxell

FREE KITTEN "Plumming around in your mind"



Kim Gordon, Julie Cafritz, Yoshimi och Mark Ibold var Free Kitten på 1990-talet. Nu återkommer de utan Ibold med sitt första album på tio år. När jag hörde ryktet, blev jag litet orolig. Det är inte alltså återföreningar är fördelaktiga. Vad är det för arv de tänker på, när de kallar nya skivan "Inherit"? Jag drog fram deras LP-skivor ur hyllan, "Kitten Straight Up", "Unboxed", "Nice Ass" och "Sentimental Education". På "Unboxed" finns ett möjligt svar på min undran bland de fyrtio avbildade singlarna på omslaget. Det är ingen tillfällighet att de valt Patti Smith, MC5, The Fall, DNA, Television, Teenage Jesus and the Jerks med Lydia Lunch eller schweiziska Kleenex. Konvoluten kunde lika gärna vara en hastig bakgrundsskiss till Kim Gordons ordinarie band Sonic Youth.

Eller till det våldsamma, dissonanta Pussy Galore, där Julie Cafritz var gitarrist och sångerska. Samma kan sägas om japanska The Boredoms, där Yoshimi spelar trummor. Men här blir det mer komplicerat, för Boredoms är ett av de mest attackerande, anarkistiska, dadaistiska och osannolikt futuristiska band, som existerat på denna jord. Hur går det här ihop? Tankarna smälter samman i omslaget till "Sentimental Education" från 1997. En målning av ett kvinnoansikte. Här och läppar är röda, de mörkblå ögonen markerade med kajal. Jag kan inte slita mig. Vid sidan av hennes hår är ett litet fumligt luffarschack målat i grönt. Matchen har slutat oavgjort. Det är konstnären Jutta Koether som fört penseln i de otåligt säkra linjerna. Fyllda av samma självmedvetenhet som beatgenerationen pumpade upp sina texter med. Inne i mig hör jag Allen Ginsbergs mässande röst i den magiska inläsningen av "Holy". Tankarna hoppar lätt vidare till både Patti Smith och Sonic Youth. Koethers omslag ekar av själva staden New Yorks långa avantgardistiska tradition med fluxus, neo-dada, Andy Warhol och graffiti. Och vänder jag på "Sentimental Education" hittar jag Yoshimis barnsligt enkla collage och teckningar, som hämtat energi i den experimentella tradition, som varit pulsen i The Big Apple. Fast Free Kitten, precis som Kim Gordons konstnärskompis Jutta Koether, förvaltar den linjen i kombination med leken, det till synes söta som döljer dödliga faller. Det kan låta som den svajigt ironiska men militant träffande versionen av Serge Gainsbourgs "Teenie Weenie Boppie" de gjorde på albumet "Unboxed" 1994.

Gordon, Cafritz, Yoshimi har ett alldeles eget förhållande till de små underbart humoristiska händelser/ events, som skapades av Fluxus-rörelsen, enkla historier omvandlade till vardagshändelser med humoristisk västgötklimax. Ett av de mest kända är Yoko Onos "tänd en tändsticka och betrakta den tills den slocknar" eller

Emmet Williams "Counting song", där konstnären räknar publiken och för var och en stoppar en karamell i munnen; man brukar komma till 35 innan man storknar. Free Kitten laddar sina västgötklimaxar med högspanning. I "1,2,3", räknar Yoshimi in bandet, som skriker "FUCK", hon gör fler försök med samma resultat, tills alla skrikit sig hesa och artigt vänder sig till publiken med "THANK YOU"!

Attityder vänds, föreställningar snittas upp i Free Kittens musik. Samma energi med mer dystopisk svårta hörs i Julie Cafritz grupp Pussy Galore. Det är rakt på och plattan i mattan. I Free Kitten får Cafritz större möjligheter. Inte minst på tiotummaren "Kitten Straight Up" från 1992, som hon och Kim ensamma svarade för. En orgie i nyskapande gitarrspel, blytung manglande gitarrock som förvandlas till skimrande lysgas. Ett passningsspel i ord och musik, där leken leder till avklädande ord. Här är vi tillbaka i flödet av dada och nonsens upphöjt med rockens fetaste, riffigaste, tyngsta spel, som de vrider i egen – feministisk - riktning: Julie ryar med gitarren och sjunger till Kim i "Dick": "What's his name Kim?" – "His name is Dick Hell" -"What does he like to do?" -"He likes to yell" - "Oh how attractive".

Ur den manliga beatgenerationens och avantgardets lika manliga grepp vrider Free Kitten orden och musiken. En yster frihetsdans och ett ordflöde där attityder avslöjas; understruket med tjockt rött läppstift. Det är klart det inte går att höra dem utan att tänka på alla de andra banden som kom fram vid samma tid, med liknande attityd. Free Kitten skulle mycket väl kunnat vara ett riot-girl-band som Bratmobile, Bikini Kill eller ännu hellre de musikaliskt flerbottnade Sleater Kinney. Inte bara enkla budskap, men omedelbar revolt – också mot estetik och konstnärliga regler.

Detta är ju en krävande bakgrund för en återkomst. Men "Inherit" visar sig vara en arena för samma sak som då – och precis i vårt nu. Trion Gordon, Cafritz, Yoshimi fortsätter där de slutade – som om de hade slutat för bara ett år sedan. Det är mycket samtida men med återkopplingar. Yoshimi och Kim Gordon har varit i stark förändring och utveckling senaste tio åren. Det hörs, inte minst i de mer meditativa, minimalistiska numren. De tas emellertid med starkt nackgrepp. Trion visar upp sina djupa erfarenheter av improviserad, experimentell rock, inte minst i ett fångslande elva minuter långt stycke, som inte sparar ett enda hörn av musikernas erfarenheter. Den som vill höra Yoshimi banka skiten ur trummorna får sitt lystmäte, vill man komma i närkontakt med Kim Gordons röst och gitarr, varsågoda. Free Kitten skapar ett nytt arv för framtidens rock.

THOMAS MILLROTH

Sköna Maj?

Komma direkt ifrån hvajande röda fanor och skanderandes såsom "Ner med borgarne uti papperskorgarne" eller "Hvi hvill ha sex, hvi hvill ha sex, hvi hvill ha sex-timmars arbetsdag". Men icke htusan hafva den sköna Maj kommit. Det regna småspik och blåsa snålt denna dag som hvarit. Nej, måtte hvärmen och solen hvisa sitt glada ansikte öfver oss arma människostackare eller äro detta också ett klimatiskt uttryck för den sittande regeringens miljö- och klimatpolitik, att solen skola endast skina öfver de som hafva hråd att betala för sig?

AUF WIENERSCHNITZELI
 TEST-FNISSE



Släpp loss naturens krafter.



Med en Saab 9-3 Cabriolet BioPower får du gott om extra kraft: 25 extra hästkrafter när du kör på etanol E85 jämfört med bensin. Samtidigt minskar utsläppen av fossil koldioxid radikalt. Om du verkligen gillar naturen så kan du dessutom med bara en knapptryckning öppna och släppa in den. Välj mellan två olika turboladdade motorer, 175 eller 200 hästkrafter.

Nya Saab 9-3 Cabriolet
 BioPower från ca 359.900 kr

Bränsleförbrukning l/100 km, blandad körning 8,5-9,7.
 Koldioxidutsläpp g/km 203-233. Värdena gäller vid körning på bensin. Bilderna på bilderna är extraurustade.

Saab 93
 BioPower



www.ottobilab.se

Otto Olssons



Nygatan 35, Tomelilla. 0417-781 00

Rolf Rickenbacher tar ton

Tips från Festival-Coachen

NU NALKAS LJUVA FESTIVALTID då temporära campingplatser och utomhusparty gror till gyttejettor och bakfyllor. Sommartid är festivaltid i Sverige. Jodå, det finns festivaler på andra tider av året också...men om vi talar om ALLT som ingår i begreppet, så är det sommarfestivalerna som gäller...om man inte åker till Rio eller Tarrega eller åtminstone nånstans där det är tillräckligt varmt för att utomhusölen ska kännas svalkande. Det gäller att hushålla med både pengar och ork om man ska hålla hela säsongen ut. Att välja festivaler kan vara första dilemmat. Det kan till och med orsaka större funderingar om en själv än vad man räknat med; Vem är jag? Vad vill jag? Vart är jag på väg? Varför har jag blivit den jag är? Vad vill jag göra med resten av mitt liv? Så det gäller att börja planeringen i god tid. Typ oktober-november. Om du nu INTE gjorde denna grundläggande behovs- och individanalys, så haf trötröstan. Här följer några värdefulla råd på vägen till en lyckad festivalsommar.

Så till valet av festivaler att besöka under sommaren. Det finns ungefär 200 att välja mellan, så det gäller att väga in alla aspekter och planera med Sverigekartan framför sig. Lägg upp en rutt med så korta avstånd som möjligt – eller var djärv...sätt upp kartan på väggen och kör piltavle-turné. Årets mest spännande festival – oavsett ålder, kön och intresse - är utan tvivel Peace & Love i Borlänge, också enligt den stora festivalsajtens (www.festivalinfo.se) enkät bland sina läsare. På pappret en smart variation nycirkus, debatter, föreläsningar, workshops, poesi och givetvis ett starkt startfält på artistisidan. En stadsfestival med visionär, ideell förening som arrangör – och det lär komma minst 25 000 pers till lilla Borlänge veckan efter midsommar.

Roskildefestivalen är förvisso inte någon svensk festival, men är aldrig fel – åtminstone inte om du har backstage tillträde och bor på hotell. Det skvaller man får sig till livs bakom scenerna på Roskilde kan man leva ett helt år på. Och då menar jag inte att förringa VIP-omrädesskandalerna på Hultsfred som är likadana nu som för sjutton-arton år sedan när nöjesjournalister och artister ryker ihop i handgemäng framåt småtimmarna efter förmycket vin inågen backstagebar. I princip samma nöjesjournalister och artister i huvudrollerna nu som då...Fast då var de mer radikala och anarkistiska. Nu kan de lika gärna skriva om musik i nåt månadsmagasin med lättklädda damer eller synas i allsångsprogram på tv.

Hultsfredsfestivalen behöver några år på sig att ta sig upp ur gytjtjan och lättjan innan festivalen är värd sitt festivalpass. Och är du över tjugofem så får du spendera lika mycket tid med att ta hand om kråkande fulla fjortonåringar som firar skolavslutningen på Hultsfred, som att lyssna på musik.

Och är du en gammal rocker eller biker, så är det givetvis Sweden Rock i lilla Sölvesborg som gäller veckan innan Hultsfred. Trevligt, gemytligt, ösigt och i princip den enda betalfestivalen där du får dricka öl framför scenen...En mogen och välorganiserad festival för tanter och farbröder som fortfarande gillar nitar och leopardbrallor. Mycket sänt blir det i sommar när Hanoi Rocks spelar där. (...men det gjorde på Peace & Love också...)

Arvikafestivalen veckan efter Borlänge är en helt vanlig festival...samma artister, samma festivalbesökarproffs. Årets roliga artister där heter Björk, The Cure och Primal Scream.

Nå...ska festivalsommaren bli riktigt fullödlig, så krävs en och annan alternativ festival också. Som Backafestivalen på Österlen – alldeles full av plyschkläder, alternativa äppleodlare och fårskötare - samtidigt som Kiviks Marknad (som INTE är kul längre sedan lättklädda varieteer, fakirer, gammeldags knallar och gycklare övergett marknaden till förmån för helt vanliga tråkiga försäljare) eller Urkult i Näsåker siste juli...eller varför inte Stones-festivalen i Falkenberg den andra augusti – ett enda långt frossande i coverband som hyllar Stones – bland annat Mikael Rickfors som tydligen ska spela gamla Hollies-låtar.

Sist men inte minst – för den som vill ha en riktigt svensk sommaridyllisk bild på näthinnan innan höstmörkret och som inte gillar att kravla i gytjtjan på ännu en festivalcamping OCH som vill avsluta musiksommaren med lite svängig jazz och tjusiga segelbåtar...Hälleviks tradjazzfestival – en mycket underskattad sommarpärla i mitten på augusti. Lite svårt med boendet...men är det varmt kan man ju somna i en sovsäck på stranden medan nån sjyst saxofonist blåser nån gammal Bessie-, eller Louielåt på nån av scenerna vid havet.

Nå – när nu valet av festival är avklarat kvarstår andra viktiga frågor som boende, klädsel, dryck, mat och inte minst hur man fixar in sig på de verkliga festerna bakom scenerna och hur man hittar de bästa hippieallsångsgitarristerna på festivalcampingen.

Planera nu semestern i sommar enligt ovan – så återkommer Festival-Coachen med de VIKTIGASTE tipsen och knepen för ett framgångsrikt festivalrejs i nästa nummer.

Gunnar Danielsson

GÖRA FÅGEL AV EN STEN

Hur lyfter man? Beger sig upp på det högsta berget och kastar sig ut? Hur landar man? Som en sten.

Vad gjorde ni i julas? Själv satt jag inspärrad i en fångelsehåla. Vinden ylade utanför ett gallerförsatt fönster. Mitt perspektiv var hamsterns. Rusade fram i hjulet utan att komma ur fläcken. Kände rummet i minsta detalj. Instrument, sladdar, oljemålningar, kaffemuggar, pizzakartonger och piprensare. Allt huller om buller. Bara nätterna saknades.

Ner från takets centrum hängde en klassisk dyrgrip stor som en kaffetermos. Sprang runt den, satte mig då och då på en stol och pustade ut. Min röst hördes plötsligt ur högtalarna. Termosen tog upp vibrationerna och förädlade dem. I början var det mest stånkanden och stönanden som efter ett frisks-och-svettis-pass. Så småningom skrev jag ner meningar, vilka utan större motstånd rimmade och till min oförfalskade förvåning, hängde ihop. Skrev sånger igen. Odödliga mästerverk? Suggestionen var i alla fall ett måste i sammanhanget. Minsta lilla kritik skulle kunna äventyra allt.

Besökstid. Myrra, rökelse och exotiska presenter. Min vän från Guldheden kom med en hundra år gammal mandolin från Amerika. Som den dyraste flaska vin anlände den till min puttrande gryta. Korkade upp, stoppade in, smekte, drack och lyssnade. Ingredienserna var rätt, men det var något fel med kryddningen. Ett försiktigt dragspel, en fjär klarinett, en bitterljuv kvinnoröst, en babysitar och en liten bastrumma.

Dagarna passerade, lade vecka till vecka. Blekare än mitt tangentbord fingrade jag på framtidens partitur. Tyckte att sången, gjord i någon sorts ivrig stämning, lät obegriplig, teatralisk. Tryckte åter läpparna mot termosen. Blundade och försökte skönja en intresserad åhörarskara. Det kändes bättre. En stund, tills jag tröttnade och gick och lade mig på en brits.

Somnade. Drömde att jag var en fågel. Ingen hök, kanske, men jag flög. I det nya perspektivet syntes min hamsterliknande tillvaro än mer meningslös. Speglade mig i en blankpolerad, propellerdriven flygmaskin som passerade. Upptäckte att jag desperat flaxade med armar och ben. Störtade och landade i ...

... En känsla av deja vu, dock utan vetenskap om vad den gick ut på. Totalt förvirrad med andra ord. Kunde heller inte minnas när jag sist fick en riktig bit mat i mig. Såg sinnebilderna framför mig. En svältande konstnär och hans högst personliga hallucination.

Lyssnade än en gång på det jag gjort.
Tog en nöt. Bestämde mig, att ge ut det hela på skiva.
Bara så där.

En röst man aldrig glömmer



KATHARINA NUTTALL är aktuell med sitt andra album *Cherry Flavour Substitute*. För alla oss som är stämda i moll är det som om himlen öppnar sig när man drabbas - jag väljer att kalla det så - av Katharinas sakralt stora och mäktiga röst som är gammal men ung, hes men klar, viskande men rytande, tröstande men förmånande... och ja, så kan man hålla på i all oändlighet. Hold Me är något av det mäktigaste och samtidigt vackraste jag hört på år och dar. Och om det finns någon form av musikalisk rättvisa i världen så kommer 2008 att bli Katharina Nutthalls stora genombrott.

JAG SKULLE BESKRIVA MIG SJÄLV SOM...
... omtänksam, drivande och skojig

NÄR JAG INTE TÄNKER PÅ MUSIK SÅ...
... somnar jag

EN LAST SOM VÄLDIGT FÅ ÄR MEDVETNA OM ÄR MIN...
... paranoia.

SIST JAG TITTADE I MIN SPEGEL SÅ SÅG JAG ATT ...
... jag fortfarande, efter två veckor förkyllning, är lätt upplåst i huvudet.

DET JAG LÄRT MIG AV LIVET HITTILLS ÄR...
... att ödmjukhet och omtänksamhet mot andra människor är oerhört viktigt.

Nöjdaste kunderna enligt Svenskt Kvalitetsindex



Bli kund i ett litet, personligt försäkringsbolag

Som litet försäkringsbolag kan vi lättare tillgodose dina önskemål.

Hur det kommer sig?

Enkelt.

I ett stort försäkringsbolag är du en av många kunder, i ett litet bolag är du en av få.

Det betyder att du som kund är viktigare för oss.

Vill du bli kund i ett litet, personligt försäkringsbolag?
Ring 0413 - 559 790, eller besök www.dinaskane.se för mer information

Välkommen

Försäkringsgivare:
Dina Försäkring AB



Dina Försäkringar
Skåne

Bangårdsgatan 6, Box 30, 243 21 Höör
Telefon: 0413 - 559 790. Fax: 0413 - 559 791

BYGG UT SOMMAREN!

KÖP TRALLVIRKE OCH FÅ EN SKRUV-DRAGARE!

Det blir mer sommar med en stilig altan. Komplettera med ett enkelt utetäk, ett vindskydd och infravärme så har du plötsligt förlängt somrarna med två månader! I våra butiker får du all hjälp du behöver, från byggtips och beskrivningar till virke och verktyg.

Måndag-Fredag 07.00-18.00
Lördag 09.00-13.00
Söndag (endast Ystad 10.00-13.00)



Hans Anders
BYGG

EN RIKTIG BYGGHANDEL

Skaparkraft!

Vi ger dig energi att skapa något extra. Välj från vår palett.,fast pris, spotpris, en mix av dessa eller Elpool. Ring oss så hjälper vi dig att välja.



ÖSTERLENS KRAFT

www.osterlenskraft.se 0414-285 51



Skriet från läktaren

DET ÄR MÅNGA I VÅR VÄRLD SOM UTÖVAR FOTBOLL, MEN SÄKERLIGEN MER ÄN DUBBELT SÅ MÅNGA SOM TITTAR OCH FÖLJER DEN VARJE DAG. FRÅN LINGONSERIENS DIVISION 7-LAG I DE SMÅLÄNSKA SKOGARNA TILL DE "GOLF-GREENAKTIGA" PLANERNA OMRINGADE AV UPP EMOT TILL 80-90 TUSEN PERSONER I CHAMPIONS LEAGUE. VAR DU ÄN VÄNDER DIG I VÄRLDEN SÅ HITTAR DU FOTBOLLS-FANTASTER SOM FÖLJER SINA LAG. ETT AV DEM KAN VARA WOLVES VARS SMEKNAMN ÄR TAGIT FRÅN STADENS NAMN, WOLVERHAMPTON.

I påsk tog jag och min far oss över Nordsjön till Hotell Britannia i Wolverhampton för att där möta upp de andra medlemarna i SwedeWolves, som är en fanklubb för alla de ensamma vargar i vårt avlånga land som kommit vilse från sin flock. SwedeWolves blir en samlingsplats för alla Wolverhampton Wanderers FC supportrar berättar ordf. Truls Månsson vid en liten pratstund mellan trötta ögon på söndagen samma helg.

För mig var detta min andra medlemsresa och som vanligt blev det en inofficiell engelsk pubkväll på Combermere Arms första kvällen. Varför just Combermere Arms? frågar jag Truls.

– De första åren bodde vi på ett hotell på samma gata som Combermere och det blev ett självklart ställe att gå till. Jag förstod ganska snabbt att när man är i England som fotbollssupporter så är det första man vill ha när man kommer dit en kall pint så nära hotellet som möjligt. Truls berättar även att Combermere blivit SwedeWolves officiella pub. Man känner sig verkligen välkommen där. Alla känner alla och gör man inte det så hamnar strax någon stadsinvånare vid vårt bord för att sjunga med till "Små grodorna" och givetvis blir det en hel del fotbollssnack.

Bara efter några minuters prat med ordf. Månsson förstår man ganska snabbt hur mycket Wolves betyder för honom. Redan som 9-åring fick Truls upp ögonen för Wolves genom en av de första Tipsextra matcherna på TV. Kenny Hibbit var en typiskt fotbollsspelare, hjulbent och med pulsånger som blev mycket populär hos den då väldigt unga Malmöpgän. Han gjorde mål och tillsammans med



John Richard var de ett extremt farligt anfallsspar berättar Truls lyriskt.

När SwedesWolves såg världen för första gången den 29 oktober 1998 så var John högsta chef i Wolves. Vi utsåg John till hederspresident och sedan dess har vi träffat honom varje år berättar Truls. En annan kändis är vår före detta statsminister Ingvar Carlsson som också är en av de 432 medlemarna.

– Allt började med att jag startade en hemsida om Wolves eftersom det då inte fanns någon hemsida för laget. Jag skrev på engelska och hade läsare världen över, säger Truls. Det finns även en norsk fanclub till laget som heter Viking Wolves.

Vad gör SwedeWolves annars då? Förutom att följa Wolves om helgerna.

– Vi brukar vara med i supportercupen i Malmö och sen har vi givetvis BullsEye, som är SwedeWolves egna 80-sidiga medlems tidning som kommer ut två gånger om året och är döpt efter den gamle Wolvesstjärnan Steve Bull. I den skriver vi om medlemsresan, matcherna, spelarna och mycket annat säger Truls.

Livet som fotbollsfanatiker har många fram och baksidor och det vet jag, inte minst själv med tanke på kärleken till min egna förening där hemma.

– En gång köpte han en biljett till UEFA-cupfinalen. Biljetten var dock till finalen -72, bara 27 år försent. De på mitt jobb trodde jag var dum i huvet, men det är väl så en fotbollsfanatiker är, konstaterar han.

Om jag skulle sätta några få ord om Wolverhampton så blir det naturligtvis Wolves men också den passion och brittiska känslan som staden ger

och givetvis all indisk curry mat tillsammans med en god öl från det lokala bryggeriet Banks's. Det får man verkligen inte missa när man besöker

Wolverhampton som i övrigt ligger ca 30 minuter från Birmingham.

FRANK OLSSON

DVD FOTBOLLSRIVALER (Pan Vision)

Det här är en serie med åtta DVD:er (som säljs var för sig), där varje DVD tittar på två av fotbollsvärldens mest laddade derbymatcher – Arsenal-Spurs, Barcelona-Real Madrid, osv.

Sådana här DVD-samlingar är ofta problematiska; det finns för mycket fyllnad, för mycket som visas en gång i början för att sedan upprepas längre fram, för många saker som görs för att få litet material att se ut som mycket. Denna serie är inte oskyldig på dessa anklagelsepunkter – det förekommer på tok för många bilder av polistrupper som håller fanskaror åtskilda, för många intervjuer med fans som berättar att deras klubb är det viktigaste i deras liv och mötet med storrivalen den viktigaste matchen på hela året.

Filmerna är detta oaktat inget lågprisprojekt, utan programmakarna har bjudit till. De har fått tag i många storspelare som varit med i matcherna genom åren – Johan Cruyff, Johnny Rep, Steven Gerrard, Zico. Skotske Graeme Souness dyker upp i flera episoder – han har spelat i två av drabbningarna, och otroligt nog varit tränare i fyra av dem (för Benfica mot Sporting, för Galatasaray mot Fenerbache, för Rangers mot Celtic, och för Liverpool mot Man Utd). Det finns matchscener från både nyare och äldre matcher, och till varje derbydrabbning finns ett försök att belysa den specifika bakgrund som ger just det mötet dess speciella krydda (arbetarklassens gäng mot snobbarnas lag, regional rivalitet, religiösa skiljaktigheter).

Kan man sin fotbollshistoria och -sociologi framkommer det inte så mycket nytt, men som grundläggande genomgång av en hel del mytomspunna fotbollskamper funkar de här filmerna bra.



GRAHAM BOWERS